

Myslivecký Informační Systém

XVI. 2010

Pokud si přejete dostávat

„Nezávislý internetový myslivecký zpravodaj M.I.S.“

přímo na Vaši e-mailovou adresu či na adresy Vašich mysliveckých přátel a známých,
kontaktujete nás na infomys@seznam.cz a my vše ostatní k Vaší spokojenosti zajistíme!

**Jen pro ujasnění připomínáme, že Nezávislý internetový zpravodaj M.I.S. je samostatný nezávislý subjekt
nesouvisející s žádnou mysliveckou ani jinou organizací ani s Mysliveckou unií ČR**

**Vážené kolegyně a vážení kolegové;
milí čtenáři našeho M.I.S.u!**

**Tento -dle mého názoru- exkluzivní rozhovor v jednom z posledních letošních M.I.S.ů je
malým dárkem naší redakce všem věrným čtenářům k letošním Vánocům!**

Také, abyste měli přes svátky co číst.

Za redakci M.I.S.u Vám vše nejlepší a krásné prožití svátků

přeje Váš

Petr Horák - šéfredaktor

P.S. Omlouváme se za případné chybičky vzniklé přepisem rozhovoru. Děkuji.

ROZHOVOR S LIBOREM ŘEHÁKEM

na téma

MYSLIVOST

Petr Horák šéfredaktor
Nezávislý myslivecký internetový zpravodaj M.I.S.

Dostal se mi do ruky časopis „SVĚT MYSLIVOSTI“ č. 8/2010, kde jsem si přečetl obsáhlý rozhovor, který vedl šéfredaktor ing. David Vaca, Ph.D. s jednatelem ČMMJ ing. Jaroslavem Kostečkou, Ph.D. Pan jednatel si opět neodpustil vymezovat se vedle Myslivecké unie ČR i vůči našemu zpravodaji M.I.S. i některým osobám z našich „reformistických kruhů“ (tzn., především vůči ing. Řehákovi).

Dozvěděl jsem se, že zástupci Asociace soukromého zemědělství ČR /ASZ ČR/ (jeden z členů Myslivecké unie ČR) požádali pana šéfredaktora ing. Vaca, aby v dalším čísle „Světa Myslivosti“ udělal rozhovor se zástupcem Myslivecké unie ČR, aby měli čtenáři možnost porovnat názory zaměstnance ČMMJ s názory zástupce Myslivecké unie ČR. Zástupci ASZ ČR oficiálně navrhli pro rozhovor ing. Libora Řeháka, Ph.D. z Asociace profesionálních myslivců ČR /APM ČR/ a výkonného místopředsedu Myslivecké unie ČR.

Zástupcům ASZ ČR pan šéfredaktor Vaca osobně slíbil, že se rozhovor může uskutečnit a čtenáři SM budou moci srovnávat. To byly sliby - realita však byla jiná. Od té doby se jim pan šéfredaktor neozval a nedobytný byl i jeho mobilní telefon. Tak se opět potvrdilo, že přístup pana šéfredaktora zřejmě nebude zase až tak objektivní a nestranný, jak by se na objektivního a nestranného novináře slušelo. Jako novinář se raději nebudu vyjadřovat k tomu, že se tento rozhovor s jednatelem Kostečkou uskutečnil (možná úplně náhodou) krátce před volbami do vedení ČMMJ; pozorný čtenář by mohl tento rozhovor považovat za kamarádskou reklamu současnému vedení ČMMJ a není nepravděpodobné, že případný rozhovor s panem Řehákem a prezentace kritických názorů byla před volbami v ČMMJ "pro někoho" zřejmě nepřijatelná.

Tak jsme se v redakci zamýšleli nad tím, proč se oficiální myslivecká média tak usilovně brání dát prostor právě ing. Řehákovi, aby mohl veřejně prezentovat své sice kritické, ale nepochybně i velmi zajímavé a progresivní myšlenky a návrhy. Přemýšleli jsme, proč na něj lidé z myslivosti na MZe i ČMMJ neustále útočí; proč jej stále dokola označují za „rozvraceče a škůdce současné myslivosti“ a hlavně, proč z něj a jeho názorů mají neustále takový velký strach. Proč je některými lidmi z vedení MZe i ČMMJ upřímně nenáviděn a demonizován takovým způsobem, že to po roce 1989 nemá v myslivosti obdoby.

Pak mě ale napadlo, že dnes už přece nejsme v myslivosti závislí jen na názorech a rozhodnutích dvou šéfredaktorů a jejich redakčních rad; a že když z prostého otevřeného rozhovoru má strach ing. Vaca, tak přece není problém udělat s ing. Řehákem rozhovor pro náš myslivecký internetový zpravodaj M.I.S., který je postaven na prezentaci otevřených a nikým necenzurovaných informací a názorů. Říkal jsem si - ať si čtenáři konečně jednou přečtou názory ing. Řeháka a pak ať si sami udělají obrázek o něm i jeho názorech; ať si pak sami srovnávají a hodnotí.

V úvodu tohoto rozhovoru musím zdůraznit, že se skutečně neblíží žádné volby či cokoliv jiného, abychom museli na M.I.S.u někoho propagovat. Dokonce jsme v redakci takoví "kabrňáci", že jsme počkali, až proběhnou volby v ČMMJ, aby zase tento rozhovor nebyl brán jako jejich ovlivňování. Prostě se jen chci ptát jednoho z našich největších a nejfundovanějších odborníků na myslivost a chci dostat odpovědi.

Tak jsem prostě ing. Řeháka požádal, zda bychom si nemohli popovídat o naší myslivosti; a zdůraznil jsem, že nechci rozhovor s výkonným místopředsedou Myslivecké unie ČR, bývalým prezidentem APM ČR či bývalým pracovníkem a ředitelem odboru myslivosti na MZe; řekl jsem, že chci rozhovor s myslivcem Řehákem, který bude -jak je jeho zvykem- zcela otevřeně prezentovat své myšlenky, své názory či své návrhy na řešení krize. Sešli jsme se jednu zimní sobotu na sněhem zasypané myslivecké chatě blízko Prahy na cca dvouhodinový rozhovor. On si zapálil tradiční dýmku, já jen zapnul diktafon a začal se ptát; no, a skončili jsme přesně za 5 hodin a 35 minut a i když jsme to "trochu přetáhli", pro mě osobně to stálo za to. Pak už to jen stačilo přepsat a tady máte i Vy náš rozhovor; resp. jeho trochu zkrácenou verzi.

(Jen podotýkám; i když je ing. Řehák jedním z externích redakčních spolupracovníků a známe se řadu let, nejsme spolužáci a netykáme si. Dále upozorňuji, že se s ing. Řehákem pochopitelně známe; kladené otázky pak nejsou jen otázkami mými, ale dovolil jsem si formulovat a přetlumčit mnohé dotazy a připomínky od Vás čtenářů M.I.S.u, které docházejí po desítkách do naší redakce)

Tak pane inženýre, začněme hned trochu netradičně od konce a hned se dejme do žhavých aktuálních témat. Za prvé mě zajímá - čím si vysvětlujete hodně negativně vyhraněný přístup některých úředníků z vedení MZe i funkcionářů a zaměstnanců z vedení ČMMJ k Vaší osobě? Proč v posledních letech po nástupu nového vedení ČMMJ (tandem - Palas, Kostečka) a MZe (Žižka, Pondělíček) prerůstá toto negativní vyhraňování až v nápadně nenávislnou hysterii? Mám na mysli některé jejich články a prohlášení; jejich enormní snahy odstranit Vás pozice ředitele odboru na MZe či jejich snahy o Vaši totální diskreditaci v myslivosti. Vždyť za článek předsedy ČMMJ Palase v loňské srpnové myslivosti by se nemuseli stydět ani soudruzi redaktoři v Rudém Právu v roce 1977. Někdy mi připadá, že by podle těchto pánů byl v současné české myslivosti úplný ráj – nebýt „toho rozvraceče Řeháka“. Jak to vy osobně nesete?

Promiňte, ale dovolím si jen upřesnit Vaše konstatování o „české myslivosti“. Objektivně se nejedná o „českou myslivost“, ale o „myslivost v Čechách, na Moravě a ve Slezsku“; protože tam se naše myslivost historicky vyvíjela, vzájemně se ovlivňovala a společně doplňovala.

Ale zpět k dotazu. Já situaci okolo mé osoby nesu naprosto bez problémů. Víte, já si dělám hlavu pouze z kritiky někoho, kdo v myslivosti skutečně něco dokázal a něčemu rozumí. Kritika či ataky od lidí, kteří nikdy nic nenapsali a nevymysleli a do svých funkcí se dostali přes „různé strejčky ve sněmovně“ či politické partaje – taková kritika či osočování mě nechávají úplně v klidu. Jinak se ani moc nedivím přístupu těchto pánů k mé osobě. Možná máte skutečně pravdu – a nebýt mě, tak by byl možná v naší myslivosti ráj; ovšem je třeba dodat, že ráj jen pro uvedené pány a jejich kamarády.

Vždyť každý uživatel honitby či myslivec si může dnes sám odpovědět na otázku – „jaký konkrétní ráj v myslivosti mě v posledních letech přineslo současné vedení myslivosti na MZe a vedení v ČMMJ; a co pro mě, mou honitbu, mou organizaci a mou myslivost tito lidé skutečně udělali“? A pak musí každý přiznat, že tito lidé prakticky nic neudělali a jejich hlavním cílem je - řídit resp., ovládat celé odvětví myslivosti v ČR. A v posledních letech jsou stále více nervózní z toho, že za dobu svého působení ve vedení myslivosti (MZe i ČMMJ) prokázali, že nejsou schopni (či ochotni) řešit krizi v myslivosti a pozvednout ji na vyšší moderní úroveň; nakonec - kritická situace v myslivosti a dosažené „výsledky“ jsou toho důkazem. A slyšel někdo, že by se tito pánové někdy zamysleli nad úrovní své dosavadní činnosti - a hlavně nad jejich skutečnými výsledky? A aby sami chlapsky přiznali – ano, děláme chyby, myslivost je v krizi a chceme se zlepšit? To ani náhodou!

Osobně chápu, že jejich stoupající nervozita až hysterie vychází i z toho, že já mám diametrálně odlišné názory na řadu věcí a skutečně vidím tu hlubokou krizi v celé myslivosti. A oni mají problém s tím, že já na rozdíl od nich vím přesně, jak celou krizi vyřešit i jak by měla vypadat a fungovat budoucí moderní myslivost. A navíc, já si je dovoluji klidně veřejně kritizovat za jejich práci a jejich „výsledky“; a stejně veřejně prezentuji i své návrhy na řešení.

Představte si pane šéfredaktore, že jste vysoký úředník MZe, kterému se sype jeho odvětví pod rukama a Vy nevíte co s tím! Vezměte si, že jste předseda či jednatel velké organizace, ta se Vám sype pod rukama, odejde z ní skoro polovina členů a Vy nevíte, co s tím máte dělat! A v koutku duše víte, že většina z těch desetitisíců Vašich bývalých členů vůbec neodešla kvůli pojištění či podvrtné činnosti a kritice Řeháka (jak tvrdí vedení), ale odešla proto, že se ptala – co mě členství v této mé organizaci za posledních dvacet let přineslo a co mi může přinést v budoucnosti? Sám snad uznáváte, že v této pozici neúspěšných manažerů byste byl možná také "na nervy".

A proto ta snaha odstraňovat každou kritiku a hlavně odborně zdatné kritiky a dělat z nich "rozvraceče" myslivosti a "škůdce" myslivců.

No budiž; ale proč tato skupinka představitelů myslivosti z MZe a ČMMJ drží tak pevně pohromadě, spolupracuje a postupuje přísně koordinovaně? Nemělo by vedení ČMMJ spíše bojovat s MZe, aby pro myslivce-své členy prosadilo co nejlepší podmínky? Vždyť taková Agrární komora - organizuje blokády dálnic, zasypávání budovy MZe hnojem či házení vajec po ministru zemědělství! Ale zemědělci mají pomoc státu i vysoké dotace. Ale představitelé vedení myslivosti na MZe jsou s představiteli ČMMJ největší kamarádi, kteří spolu jezdí i lovit; a my myslivci nemáme v porovnání se zemědělci lautr nic. Jak tedy mají myslivci tuto situaci "čist"?

To je jednoduché. Vedení myslivosti prostě na myslivce kašle a místo boje s MZe (po vzoru Agrární komory) tam mezi nimi panuje více než kamarádská selanka! Tento stav a zmiňovaná úzká spolupráce i koordinace činností této skupiny úředníků a funkcionářů je dána především tím, že jde o

uzavřenou skupinu kamarádů a spolužáků (s výjimkou ing. Palase) pracujících ve vedení myslivosti na MZe a ČMMJ, kteří si prostě usmysleli, že společně vytvoří vzájemně se podporující skupinku a tím budou společně vládnout myslivosti a prosazovat zde vybrané zájmy a cíle.

A protože myslivci, na rozdíl od zemědělců, nevyžadují podporu státu a jeho pomoc; tak spolu pánové z MZe a ČMMJ nemusí bojovat a mohou se hezky kamarádit. Proto mají neustále bojující zemědělci miliardové dotace a "hodní a mlčící" myslivci mají "prd"; a veškeré činnosti celá léta financují ze svých kapes!

A navíc tito kamarádi z MZe a ČMMJ přivedli "společnými silami" myslivost i myslivce do hluboké krize; proto si alespoň společnými silami chrání své získané pozice a funkce a společně odstraňují překážky i v podobě kritiků. Pořád mě fascinuje co je u nás všechno možné a pořád čekám, jak dlouho budou ještě tito lidé sedět na svých židlích; než si někdo kompetentní uvědomí, kam tito lidé naší myslivost vlastně dostali.

Pak ovšem nechápu, jak tato „skupinka“ mohla vůbec dopustit, aby se jejich skalní kritik Řehák -a člověk, který problematice skutečně rozumí- stal ředitelem odboru myslivosti na MZe? Nemohlo to být pro ně nebezpečí nebo i hodně vážný až existenční problém?

No pochopitelně! To si píšete, že to pro ně problém byl a nebojím se říci, že problém zcela zásadní! Také bych Vám přál vidět, co se v březnu 2009 odehrávalo na MZe i ČMMJ, když vyšlo najevo, že mám nastoupit do funkce ředitele odboru myslivosti na MZe! I sám pan ministr Gandalovič později přiznal, že ty hodinové telefonáty s "představiteli" ČMMJ či další obrovské tlaky ze všech stran ještě nikdy nezažil. Nicméně těch malérů na odboru myslivosti na MZe bylo tolik, že pan ministr Gandalovič prostě trval na radikální změně ve vedení odboru. Já osobně jsem byl opravdu zaskočen, když jsem byl vedením MZe kontaktován s dotazem, zda bych si troufl „dát to na myslivosti na MZe do pořádku“. Moc se mi nechtělo, ale představa zahájení reformy myslivosti a fungujícího odvětví myslivosti byla neodolatelná. Tak jsem souhlasil.

Dal jsem si jen dvě podmínky - první - pokud se má skutečně zkvalitnit a zmodernizovat celé odvětví myslivosti, musí myslivost přejít od odvětví lesního hospodářství pod odvětví zemědělství; protože právě pod vedením lesáků z OLH se myslivost dostala do této krize; druhou - že má činnost bude na omezenou dobu - provede se reforma myslivosti v ČR a až začne tento ústřední orgán normálně fungovat, tak zase půjdu.

Bohužel jsem nastoupil do této „horké“ funkce ředitele odboru myslivosti právě když byla této vládě vyslovena v PSP ČR nedůvěra. Pech! Pád vlády významně uklidnil uvedené představitele MZe i ČMMJ a zavládla horečná snaha prosadit, aby ČSSD nominovala na MZe svého ministra. Bylo mi však jasné, že nesu svůj krk i odborné renomé na trh, protože hned jak nastoupí ministr nominovaný ČSSD, tak vyletím z MZe "jako raketa"; a uvedení pánové z MZe a ČMMJ určitě neopomenou všude roznášet, že jsem byl z funkce ředitele myslivosti vyhozen jako neschopný blb. Nicméně i přes tyto okolnosti jsem (vycházející ze zásady, že „toho bohďá nebude, aby český myslivce z boje utíkal“) do funkce ředitele nastoupil a zahájil řadu kroků na řešení krize v myslivosti formou reformy odvětví.

Proto jsem jako první opatření navrhl vytvoření pracovní skupiny, která by začala pracovat na nové a moderní „Koncepti dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti ČR“ (která by se stala odborným a ideologickým základem procesu reformy naší myslivosti). Dále jsem navrhl změnu přístupu MZe k oblasti fungování státní správy myslivosti – postavené na aktivním plnění řídicích, legislativních a metodických povinností MZe vůči krajským úřadům a ORP. Dále jsem chtěl zprůhlednit oblast dotací do myslivosti. Dále prosadit řádné myslivecké hospodaření ve státních lesních honitbách (LČR a VLS) - dosažení zákonem stanovených normovaných stavů. Aj.aj. A i když mi bylo nad slunce jasné, že mě to uvedení pánové z MZe i ČMMJ v mé ředitelské funkci vůbec neulehčí, skutečnost mnohonásobně předčila má očekávání. A bylo to něco tak neuvěřitelného a absurdního, že tomu později prostě nikdo nechtěl uvěřit!

Promiňte, ale nemohu uvěřit, že se na tyto vaše reformní kroky uvedená skupinka jen tak nečinně koukala a nechala Vás dělat tyto věci? Dovedu si docela jasně představit ten "lobbystický uragán" jen z toho záměru snížit stavy spárkaté zvěře ve státních lesních honitbách na stavy minimální až normované!! Dovedu si živě představit "ten rachot" ze zprůhledňování systému mysliveckých dotací na MZe!! Vždyť - kdyby se začalo pracovat se všemi zainteresovanými na koncepci a tato se vytvořila, kdyby se prosadila moderní reforma

myslivosti nebo zaktivizoval přístup MZe k celému fungování systému státní správy – tak se mohlo ukázat, že se ve vedení myslivosti skutečně posledních dvacet let nic neudělalo – a bylo nad slunce jasné, i kdo za to může. Jak to tedy na MZe po Vašem nástupu vypadalo?

V prvé řadě musím uvést, že vedená skupinka (Novák, Žižka, Pondělíček, Palas a Kostečka) ihned po informaci o mém nástupu do funkce ředitele (a když se jim nepodařilo „zlomit“ a odradit ministra Gandaloviče), tak začala horečně jednat a důkladně se připravovat na jiná účinná řešení; jednalo se o široce rozvětvenou aktivitu řady subjektů - s jediným cílem "my si naší současnou myslivost rozvracet nenecháme"! Jistě si každý dovede představit jen to láskyplné přijetí Řeháka ve vedení OLH na MZe (připadal jsem si jako seržant americké námořní pěchoty v Teheránu)!

Prvních 14 dnů mě nechali vše zařídit a zprovoznit funkci; ovšem je fakt, že nevěděli o tom, že vedle kanceláře, počítače či telefonu už intenzivně připravuji některé výše uvedené návrhy a koncepce; kterými jsem chtěl vedení překvapit a předložením k projednání do porady náměstka jim udělat radost - jakého získali šikovného ředitele myslivosti.

Ovšem selanka netrvala dlouho! Hned po prvních 14 dnech činnosti (a hlavně po zjištění mých aktivit) si mě zavolal můj nadřízený vrchní ředitel ing. Martin Žižka a s ustaraným otcovským výrazem mi sdělil, že mě nechťejí a panem náměstkem ing. Jirím Novákem v mé funkci hned „zahltit množstvím práce“, a proto se rozhodli, že si pan vrchní ředitel Žižka převezme na sebe "některé mé ředitelské kompetence". Tak jsem se s rostoucím úžasem dozvěděl, že od toho dne se nemám jako ředitel odboru myslivosti už vůbec starat o - řízení myslivosti; o spolupráci s ostatními orgány státní správy; o ČMMJ; o LČR,s.p. a VLS, s.p.; o veškeré dotace a financování odvětví myslivosti; o pověřování na zkoušky z myslivosti; o pověřování na zkoušky psů; o tvorbu jakýchkoliv koncepcí či realizaci reforem či změn v myslivosti aj. Pak ještě ing. Žižka se státnickým výrazem dodal, že si také bere na starost i veškerá jednání o myslivosti v ČR i v zahraničí – že se obětuje a „objezdí to“.

Připadalo mi to tak absurdní, že jsem si dovolil poznámku, že mi tedy z celé myslivosti zbylo už jen sokolnictví; a také bych mu případně mohl vařit kávu či chodit pro poštu. Na to Žižka nijak nereagoval a ještě mi na rozloučenou sdělil, že po mém nástupu do funkce přijali s panem náměstkem Novákem ještě jistá další nová opatření – tzn., že se musí ředitelé odborů hlásit u sekretářky náměstka a musí zapisovat - kam jdou, s kým tam budou jednat a co tam budou projednávat. Od své sekretářky na odboru jsem se pak dozvěděl, že má od pana vrchního ředitele Žižky příkaz (přísně tajný), kdy musí jemu osobně každý pátek dávat (tajně pořízené) kopie veškeré mé pošty, materiálů a všeho ostatního, co opouští můj odbor!

Později jsem se ještě dozvěděl jistou informaci, že jsem měl jako ředitel odboru MZe (na čísi přání/pro quo modo) i odposlouchávaný mobilní telefon nebo že se na stole pracovníka vedení jedné organizace povalovaly detailní výpisy z mého soukromého telefonu. Takže takový „malý preventivní soubor opatření“ mého fan-clubu pro usnadnění výkonu mé náročné funkce.

Snad netřeba zdůrazňovat, že ještě před oficiálním nástupem nového ministra Šebesty (za ČSSD) na MZe měla uvedená skupinka vše připraveno (tedy i nového ministra). A výsledek byl přesně takový, jak jsem předpokládal - ředitel odboru myslivosti Řehák byl prvním, koho nový ministr ihned po svém nástupu odvolal. A uvedená skupinka si tak mohla oddechnout a pokračovat ve své dosavadní (ne)činnosti. Příznačné bylo, že mi při odůvodnění "vyhazovu" náměstek Novák za přítomnosti souhlasně příkyvujícího vrchního ředitele Žižky zdůraznil, že jsem "nevykazoval ve funkci žádnou výraznou odbornou aktivitu"! Nijak jsem to nekomentoval, protože to nemělo smysl.

Omlouvám se, že s tím zdržuji, ale těchto několik drobných fragmentů z mého působení na MZe celkem srozumitelně objasňuje a dokladuje bývalou i současnou situaci v řízení myslivosti, způsoby a styl fungování spolupráce i vzájemné podpory lidí z této uvedené skupinky ovládající myslivost.

A rozhodně je to pro naši myslivost a myslivce situace více než tristní.

A vůbec se nejedná jen o nějakého Řeháka! Jde o stav ve společnosti i v odvětví myslivosti, kdy tito lidé budou takto jednat proti každému, kdo by jakkoliv dovolil ohrožovat jejich zájmy a postavení.

Hovoříme tady o určité skupině lidí z vedení myslivosti na MZe a v ČMMJ. Ale ruku na srdce, nejste na ně nějak vysazený nebo přespříliš náročný a přísný?

Jde zase o úhel pohledu. Pro mě tito lidé rozhodně nepředstavují nějaký osobní problém. Pro mě jsou to jen nejvyšší představitelé odvětví myslivosti, kteří jsou odpovědní za současný stav myslivosti a její rozvoj. A pokud je myslivost jejich vinou v krizi, musí prostě nést svůj díl odpovědnosti. Oni však ani za roky strávené ve funkci nechápou, že čím mají vyšší postavení a větší funkce, tím větší

musí být jejich díl odpovědnosti. Oni odmítají fakt, že vysoký státní úředník či vrcholový funkcionář musí počítat s tím, že je častěji kritizován a v případě selhání musí nést i plnou odpovědnost. Tito pánové mají v oblasti kritiky dva extrémy – buď kritiku berou zcela osobně (ve stylu „Řehák nás nemá rád, chce se nám mstít, a proto na nás útočí“); nebo kritiku své práce a ne odbornosti staví jako nepatřičnou kritiku celého MZe.

Když si přečtete nějaké jejich články či spíše vyjádření, tak zjistíte, že jsou spokojeni se současným stavem v myslivosti (neboť si nechtějí nic připouštět); a zde nevidí nebo nechtějí vidět žádné problémy. A tím zároveň legitimizují a chrání svou slabou řídicí a rozhodovací činnost v odvětví myslivosti. A navíc jde o to, že tito pánové měli a mají cca 5-7 let v ruce myslivost v celé ČR a proto jsou plně zodpovědní za problémy, nedostatky a krize v myslivosti či ČMMJ. Proto prostě musí za každou cenu bojovat proti každému, kdo si dovolí jejich práci a výsledky veřejně kritizovat.

A navíc si všichni uvedení pánové už zvykli na své výlučné postavení v celém odvětví myslivosti (rozhodovací moc, řídicí pravomoci, reprezentační akce či bezplatné lovy zvěře ve státních i soukromých honitbách aj.) a pochopitelně odmítají se toho všeho vzdát. A právě tito lidé z MZe a ČMMJ jsou hlavními představiteli křídla „konzervativců“, kteří jsou spokojeni se svou prací i stavem myslivosti a proto odmítají pozitivní změny.

No ale já stojím názorově a programově na opačné straně a nejsem spokojen s kritickým stavem naší myslivosti. A proto chci prosadit moderní reformu myslivosti a nehodlám se smířit s tím, že - naše odvětví myslivosti přestalo být konkurence schopné; že se prakticky zastavil jakýkoliv pozitivní vývoj v odvětví; že postavení myslivosti a myslivců je v této společnosti a v tomto státně nedůstojné a že se myslivost po roce 1989 neustále točí v bludném kruhu a pomalu se propadá do pozice prostého lovectví. A tak se v posledních letech v naší myslivosti postupně vyprofilovaly dvě strany. Jedna strana „reformistů“ - která vidí už roky hlubokou krizi myslivosti a chce ji řešit zásadními změnami zastaralého systému. Druhá strana „konzervativců“ reprezentovaná současným vedením myslivosti na MZe a v ČMMJ, která nevidí v odvětví myslivosti problémy a nechce žádné změny; navíc tito lidé mají v rukách „řídicí a rozhodovací kormidlo myslivosti“ a nechtějí případnou reformou ohrožovat své získané pozice - při reformě by se navíc mohlo ukázat, že na reformu a modernizaci odvětví nemají tito představitelé ani odborné ani manažerské předpoklady.

Takže shrnuto a podtrženo – chápu tu nervozitu a někdy až hysterii některých představitelů myslivosti; chápu i to, že cíleně vytváří můj veřejný obraz jako - nesnášenlivého kritika a rozvraceče myslivosti. Ale ve světle historie to není nic nového – vždyť žádný totalitní režim nemá rád otevřené diskuse či odlišné názory; proto si vytváří „třídní nepřátele“ na které se dá ukázat jako na viníky a u nichž je třeba budovat jejich mediální rozvracečský a škůdcovský obraz.

A ta má náročnost a přísnost? Víte, to zase záleží na úhlu pohledu. Pokud se mi z čistě obecného pohledu nelíbí - že někdo ve vysoké státní funkci není schopen napsat 3 strany smysluplného odborného koncepčního textu o svém odvětví nebo je schopen v jednom odstavci udělat 5 pravopisných chyb, tak to rozhodně z mé strany není žádná přehnaná náročnost a přísnost? Nebo ano?

No dobře; ale není skutečně chyba ve Vás a nechybí Vám jen chuť či schopnost s těmito současnými představiteli myslivosti z MZe či ČMMJ diskutovat o jejich odborných představách vývoje myslivosti a tím prosazovat i Vaše představy o budoucnosti odvětví?

Tak to je ten hlavní „kámen úrazu“ a zdroj všech problémů! Odborně diskutovat o vývoji odvětví myslivosti lze jen v případě, že zde jsou minimálně dvě strany a každá musí mít nějaké odborný názor na budoucí vývoj! Já jsem od představitelů myslivosti z MZe či ČMMJ nikdy neslyšel ani nečetl nějaké jejich odborné a systémově prezentované názory - jak si oni představují budoucí vývoj v myslivosti. Pan předseda ČMMJ ing. Palas zpochybnil ve svém článku (v Myslivosti 9/2009) mou odbornost i celou činnost v myslivosti. Proto jsem ho veřejně vyzval, ať i on zveřejní soupis svých odborných aktivit v myslivosti (knihy, články, vědecké publikace, příspěvky na konferencích, skripta či učebnice, odpřednášené roky na univerzitě aj.). A ať si sami čtenáři udělají svůj obrázek o tom, kdo je jak odborně fundovaný; a kdo v myslivosti skutečně něco udělal. Já jsem veškeré své odborné aktivity zveřejnil na stránkách APM ČR a pan ing. Palas tak neučinil dodnes! Což je zcela logické, protože kde nic není - tam se nedá nic veřejně prezentovat. A navíc podobné kritiky beru s velkou rezervou; já jsem na renomované SLTŠ v Písku udělal maturitu s vyznamenáním a vysokou školu jsem bez problému vystudoval na VŠZ v Brně; na střední škole jsem tedy rozhodně nepropadl a vysokou jsem rozhodně nemusel studovat na nějaké balkánské univerzitě. Mě skutečně nemůže urazit kariérní

politik, jehož odborná myslivecká úroveň, stupeň odborných znalostí i zkušeností a publikační činnost jsou prakticky minimální až nulové.

Prostě nelze odborně diskutovat o náročné problematice myslivosti s někým - kdo na tuto problematiku nemá žádný ucelený odborný názor; kdo na toto téma nenapsal ani stránku alespoň průměrného materiálu, komu se dokonce líbí a vyhovuje současný stav - a kdo navíc prokazuje snahy měnit současnou myslivost tak, že by to znamenalo její konec.

Já říkám jasně, v čem vidím kritický stav naší myslivosti a předkládám návrhy na moderní reformu odvětví myslivosti; navíc mám vše v písemné podobě a mohu o tom kdykoliv a s kýmkoliv diskutovat na hodně vysoké úrovni. Ale musím mít k tomu partnera. Mí kritici za celé roky nevypracovali nic kloudného a dnes jako ministerskou koncepci myslivosti hájí jakýsi dvoustránkový referát z jakési akce ČLS v Brně! A v níž jsou takové odborné koncepční perly – jakože odvětví myslivecké kynologie má za cíl dodávat lovecké psy pro výkon práva myslivosti do honiteb apod.

Vy naznačujete, že mohu mít problém s tím - diskutovat s „konzervativci“ o budoucnosti myslivosti. Samozřejmě nemám problém. Já i mí kolegové z APM ČR a Myslivecké unie ČR neděláme už posledních 15 let nic jiného než to, že chceme jednat s vedením myslivosti na MZe i s vedením ČMMJ o moderní reformě naší myslivosti. A výsledek?

Uvedu jeden příklad toho, jak si MZe a ČMMJ představují seriózní spolupráci. V červenci 2009 jsme s kolegy z UMO ČR rozeslali pozvánky na MZe, ČMMJ a dalším subjektům, že je srdečně zveme na 26.9.09 na „Shromáždění myslivců ČR II., kde proběhne „Kulatý stůl o myslivosti“ a všechny subjekty budou moci veřejně prezentovat své názory na budoucí vývoj myslivosti v ČR. A výsledek? MZe s ČMMJ vše projednaly a rozdělily si úkoly - MZe uspořádá truc-akci „kulatý stůl“ už 1. a 2.9.09 a ČMMJ obdobnou „truc-akci „kulatý stůl“ těsně před jednáním unie - tzn., 21.9.09! Což také přesně udělali! A to jsou praktické představy pánů z MZe a z ČMMJ o „spolupráci“ s někým, kdo si jen dovolí mít odlišné názory.

Tak to mohu osobně plně potvrdit a řada lidí to považovala za normální ubohost, kdy MZe ani ČMMJ sami nic podobného nevymyslí, ale udělají vše pro poškození akce jiných organizací! Zvláště když onen „kulatý stůl“ Unie bylo možné sledovat on-line na internetu a ještě dnes je část záznamu na stránkách APM ČR, zatímco z „kulatých stolů“ pořádaných MZe nebo ČMMJ není kromě svérázně vypracovaných zápisů nic zveřejněno. Ale pokročme v rozhovoru dál a pojďme se trochu věnovat tomu Vašemu „rozvracení myslivosti“. Vy přece skutečně chcete zásadní moderní reformu celého odvětví myslivosti; a co je zásadní reforma celého odvětví jiného, než změny, rušení, předělávání či nové vytváření? Nemají tedy Vaši kritici vlastně pravdu, že skutečně rozvracíte a likvidujete tu naši současnou myslivost?

No, když tu otázku postavíte takto, tak zřejmě moji kritici mají pravdu a já skutečně svým způsobem rozvracím současnou myslivost, která však „jede v téměř nezměněných kolejích“ už celých 60 let. Ale stejně se musím trochu ohradit - je fakt, že stávající systém do jisté míry rozvracím, ale v žádném případě myslivost nelikviduji! Spíše naopak! Podle mého názoru skutečně kvalitní a odborně fundovaná reforma myslivosti toto odvětví neohrozí, ale určitě posílí a upevní.

Pokud bychom chtěli objektivně diskutovat o nějakém „rozvracení myslivosti“, tak je třeba nejdříve přesně analyzovat - v jakém skutečném stavu se dnes nachází odvětví myslivosti; na jakých odborných filosofických základech dnes myslivost stojí; kam jsme to za posledních dvacet let s tou naší myslivostí dopracovali; jaká je skutečná pozice myslivosti a myslivců v této společnosti; jaké reálné podmínky mají myslivci v honitbách ke své náročné činnosti; jaká je vlastně pozice vlastníků a uživatelů honebních pozemků v současné myslivosti a zda to také neškodí jejímu rozvoji; jaké podmínky vytváří tento stát pro realizaci myslivosti v jednotlivých honitbách a jaké jsou skutečně dosažené výsledky nás myslivců v odvětví myslivosti?

Pokud tuto analýzu uděláme skutečně objektivně - pak musíme dospět k závěru, že ta naše myslivost už skutečně není „středem mysliveckého světa“ a ani není tak dokonalá, jak si to roky vzájemně namlouváme. Pak si musíme konečně přiznat, že dnes máme - skutečně zastaralé, nemoderní a nekonkurenceschopné odvětví myslivosti.

A když si toto alespoň připustíme, tak z toho logicky vyplývá, že "rozvracení" zastaralého, nemoderního a nekonkurenceschopného odvětví není zločin, ale naopak obrovská zásluha!!

Aniž bych si dovolil srovnávat, mohu uvést, že 17.11.1989 studenti v ČR také rozvraceli zastaralý, překonaný, nefunkční a nedemokratický režim; že porušovali svou občanskou neposlušností tehdejší

zákony a soudruhům z KSČ se to také dvakrát nelíbilo a také se snažili tyto reformní snahy zastavit a zlikvidovat. Takže fenomén „rozvracení“ není za určitých okolností zase až tak odsouzeníhodný.

Kořeny dlouhodobé krize myslivosti tkví vlastně v tom, že myslivost, jako jediné odvětví po roce 1989, neprodělala transformaci; kdy by se vypořádala se svou minulostí a představila vize budoucího vývoje. To se nestalo a myslivost tyto problémy hrne posledních dvacet let před sebou. A konzervativní představitelé na MZe a ve vedení ČMMJ se „kují marnou nadějí“, že se myslivost s celou krizí nějak sama vypořádá. Ale dnešek ukazuje, že je to stále horší a horší!

Takže vlastně musí přiznat, že rozvracím současný zastaralý a nefunkční systém myslivosti! A udělám vše proto, aby se i dnes (dvacet let po roce 1989) provedla transformace odvětví myslivosti; aby za účasti všech zainteresovaných subjektů došlo k vypořádání se s minulostí; aby se (za účasti všech zainteresovaných stran!) připravila moderní „Koncepce dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“ a na základě této nové koncepce se za účasti všech zainteresovaných zrealizovala reforma celé myslivosti.

Ano, nedá se nic dělat - nová, moderní, odbornější, konkurenceschopnější a plně funkční myslivost může vzniknout jen odvržením všeho zastaralého, nefunkčního, nemoderního z dnešní myslivosti.

Ale moment! Vy tedy i v myslivosti požadujete „vypořádání se s minulostí“? Hodí se podobné kroky pro myslivost? Nezačne se nám situace v odvětví myslivosti a tím i celé odvětví nějak politizovat!

Ale to je zbytečná starost! Myslivost se politizovat nezačne - protože je už dávno zpolitizovaná. A to zásadně! Tím, že byl zvolen do čela ČMMJ ing. Palas, jako prominent a významný představitel jedné z politických stran, došlo k jasné politizaci nejen ČMMJ, ale i celé myslivosti. A problém je to jak pro ČMMJ - která si měla za každou cenu udržet svou nezávislou pozici neziskové, nevládní a nepolitické či nezpolitizované organizace, tak i pro celé odvětví myslivosti!

A důsledky této politizace? Jedním z nich je masivní odliv členské základny z ČMMJ po nástupu předsedy ing. Palase; prostě řada pravicově-konzervativních členů ČMMJ neohodlala akceptovat to, že do funkce předsedy největší myslivecké organizace nastoupil představitel jedné z levicových politických stran. A dnes velké části myslivecké veřejnosti, vlastníkům i uživatelům honebních pozemků a držitelům honiteb prostě stále více vadí, že myslivost a myslivci jsou veřejností stále více chápáni jako trvající pozůstatek bývalého režimu a trvale levicově zaměřovaná platforma. Je to dáno i složením myslivecké základny v ČR. Pokud bude členská základna složená z myslivců v mysliveckých sdruženích bez valného vztahu k půdě, pak mezi nimi mohou "lovit a bodovat" levicové strany s levicovými názory. Pokud se do myslivosti a ČMMJ vrátí vlastníci a zemědělci (jako před rokem 1948), pak rozhodně nebude myslivost levicově laděným odvětvím. Politické ladění odvětví je prostě dáno tím, jak politicky ladění lidé v něm pracují a hlavně rozhodují.

Jinak v myslivosti průběžně existují i další politické excesy a signály, které přinášejí jisté mediální zmatky a tápání myslivců-voličů. To, když se píše např., „ve sněmovně zaznělo Halali a les uniformem se zvedl“ při společné akci ostře levicového předsedy ČMMJ a pravicového předsedy ZV PSP ČR. Nebo když nejvyšší zaměstnanec ČMMJ na jednání u kulatého stolu 21.9.09 hřímá, že za krizi v myslivosti může jen ta hrozná pravicová ódéaska s tím Topolánkem v čele; zatímco za rok se v rozhovoru rozplývá nad spoluprací s pravicovými poslanci v PS PČR. Ono z obecného hlediska jde hlavně o to, že za krizi v myslivosti nemohou ani levicové ani pravicové strany, ale pouze neodborní a neschopní lemplové – ať mají jakýkoliv průkaz a sedí na jakémkoliv židli.

V myslivecké politice je jeden základní dlouhodobý problém, tzn., že myslivci nebyli doposud schopni prosadit ve svých politických stranách, aby měly naše politické strany ve svých programech jasnou politiku pro venkov - s dílčími programy pro jednotlivá významná odvětví – a to nejen pro zemědělství a lesnictví, ale i pro myslivost, rybářství, včelařství aj. Dobře zpracované politické programy, v nichž by strany jasně deklarovaly - jaký je jejich vztah k venkovu a k těmto odvětvím a co všechno chtějí pro tato odvětví skutečně udělat. A tím by se politické strany zcela legitimně ucházely o přízeň voličů-myslivců. A pak by se někteří politici nemuseli „drápat“ do funkcí v ČMMJ a zabírat tam místa skutečným odborníkům na myslivost a řízení organizací.

Pokud politické strany nemají sofistikovanou „politiku pro venkov“ (což rozhodně nejsou nějaké agrárně-potravinářské proklamace“), tak se každé volby opakuje to, že se před volbami snaží neurčitými proklamacemi o myslivosti „zalichotit“, ale po volbách vždy „skutek-utek“. Nezaznamenal jsem za poslední roky, že by některé z politických stran pomohly zajistit několik set milionů korun pro

myslivost, či jinak pomohly v dalších věcech nebo neohroženě hájily zájmy myslivosti na veřejnosti a před veřejností!

Pravda, myslivci-poslanci ZV PSP ČR i celého Parlamentu ČR se chlubí, že dlouhodobě spolupracují průřezem všech politických stran. Ovšem faktický problém je především v tom, co konkrétního tato „bratrská spolupráce“ poslanců či senátorů skutečně přinesla myslivosti a myslivcům? Jistě - hon na bažanty v Židlochovicích utuží poslanecký a senátorský kolektiv i jejich vazby na lidi z MZe či ČMMJ – jenže pro myslivost a myslivce v honitbách jsou takové lovecko-společenské akce skutečně na nic – pokud důsledně nevedou ku prospěchu a rozvoji myslivosti v ČR. Musíme doufat, že i zde dojde v rámci reformy myslivosti k nějakým pozitivním změnám.

Moderní myslivost musí zůstat odborným odvětvím; a politické strany by se měly ucházet o přízeň myslivců-voličů jasnými nabídkami toho, co skutečně pro jejich odvětví i pro ně udělají. A je třeba zabránit tomu, aby se z myslivosti a jednotlivých odborných organizací vytvořilo jen nějaké - odkladiště, výkladní skříň či odrazové můstky pro některé ambiciózní politiky-lovce.

Dobře, tak tu otázku lépe naformuluj. Mám obavu, aby se nám těmi Vašimi snahami o „vypořádání se s minulostí“ nezačaly v myslivosti konat nějaké politicko-společenské „hony na minulé čarodějnice“!

To zase záleží na tom, z jakého úhlu na celou tuto problematiku hledíte. Záleží na tom, co si kdo představuje pod pojmem „hony na čarodějnice“. Samozřejmě, že ten, kdo odmítá vypořádání se s minulostí - ten bude tento proces nazývat „honem na čarodějnice“! Naopak třeba vlastníci a uživatelé honebních pozemků-zemědělci (jejichž otcům a dědům byly po roce 1948 bez náhrady sebrány pozemky i honitby, kteří byli jako kulaci vyhozeni i z (tehdejší) ČMMJ a kterým byly bez náhrady odebrány vzácné rodinné lovecké zbraně) budou tento proces hodnotit, jako alespoň částečné vypořádání se s temnými stíny myslivecké minulosti.

Ať si kdo chce - co chce říká, ale faktem je, že současná myslivost i ČMMJ mají ve své minulosti velmi mnoho - velmi temných stínů. Může se nám to (myslivcům či našim nejvyšším představitelům) nelíbit, můžeme s tím i nesouhlasit, ale to je tak vše, co proti tomu můžeme dělat.

Je nezpochybnitelným faktem, že vlastníci a uživatelé honebních pozemků v ČSR byli po roce 1948 zbaveni svých vlastnických i uživatelských práv k pozemkům i ke svým honitbám! Je prostě nezpochybnitelným faktem, že tyto -majitelům a sedlákům- odebrané polní a smíšené honitby byly z rozhodnutí vládnoucí komunistické strany přiděleny tehdy vzniklým mysliveckým sdružením - složeným s prověřených dělníků a rolníků. Je faktem, že tato myslivecká sdružení užívají tyto honitby dodnes. Je faktem, že řada vlastníků i uživatelů (zemědělců) honebních pozemků je i dnes trvale mimo tento systém myslivosti – i když vlastní v honitbě stovky hektarů a už roky se chtějí v této činnosti exponovat.

A tato faktická situace se měla po roce 1989 ihned řešit a hlavně vyřešit. Ale dosud nedošlo k tomuto vypořádání s vážnými důsledky dění po roce 1948 - kde nový stát, noví myslivci v nových mysliveckých sdruženích i tehdejší „obrozená“ myslivecká organizace – společně ublížili tisícům lidí-vlastníků-sedláků-myslivců z tehdejšího odvětví myslivosti. A to se prostě dodnes seriózně nevyřešilo a vážně to zatěžuje další budoucí rozvoj odvětví myslivosti.

Není tato Vaše teorie nějak přitažená za vlasy? Proč by takové nepodstatné maličkosti-jako nějaké stíny minulosti - měly limitovat rozvoj celé myslivosti?

Podle mých zkušeností tyto „stíny minulosti“ limitují myslivost víc, než si je celé naše odvětví ochotno připustit. Vždyť špatné vztahy mezi myslivci a vlastníky i uživateli honebních pozemků je i jeden z důvodů špatného vztahu valné části veřejnosti k myslivosti a myslivcům. Myslivci v honitbách svým suverénním jednáním a mnohdy i arogantním chováním neustále budí dojem, že „sedí pevně v sedle“ a myslivost mají stejně pevně v ruce. Ale věřte mi, to už je skutečně jen zdání. Pokud se myslivci v honitbách dívají kolem sebe a přitom přemýšlí, tak už jim musí být jasné, že ta dnešní myslivost je jen dočasný stav, který se prostě dříve nebo později zásadně změní.

Myslivost je v ČR už tradičně postavena na vlastnictví či užívání honebního pozemku. No a stále početnější řada vlastníků honebních pozemků v rámci honebních společenstev už nehodlá akceptovat nevstřícné či dokonce otevřeně arogantní a mnohdy i neodborné jednání mnoha stávajících uživatelů honiteb-myslivců. Vedle toho - stále více uživatelům honebních pozemků-zemědělcům či vlastníkům lesů už dochází trpělivost se stále rostoucími škodami působenými spárkatou zvěří a s pasivitou

myslivců. A tito zemědělci a vlastníci lesů jsou připraveni tvrdým způsobem vyžadovat po uživatelích honiteb-myslivcích náhrady za veškeré zvěří působené škody.

A pokud tak bude sílit a pokračovat současné „probouzení se“ vlastníků honebních pozemků a uživatelů-zemědělců – a myslivci v honitbách se velmi rychle nevzpamatují, pak to může do poloviny roku 2013 znamenat konec většiny současných uživatelů honiteb-myslivců! A proč? No protože jim držitelé honiteb tyto honitby prostě už nepronajmou!

Už více než 15 let prosazují reformu myslivosti. Jedním ze základních plánovaných kroků reformy je i proces vypořádání se s minulostí; a není to jen nějaké samoučelné gesto! Pokud by k tomu narovnání skutečně došlo, tak se do celého systému vrátí v rozhodujících pozicích jak vlastníci honebních pozemků, tak i uživatelé-zemědělci či vlastníci lesů. Pokud v systému myslivosti budou zpět, pak je možno ihned začít otevřeně jednat a hlavně dospět k nějakému oboustranně akceptovatelnému závěru o dalším vývoji celé myslivosti.

Pokud však budou myslivci trvat na svých historicky neoprávněně nabytých „nárocích a pozicích“ a nebudou chtít akceptovat pozice vlastníků honebních pozemků či držitelů honiteb, pak je může celý vývoj docela jednoduše ze systému myslivosti „vymést“. Naštěstí vím ze zkušenosti, že i u nás existují rozumní uživatelé honiteb-myslivci. Každý rozumný uživatel honitby již dnes dobře ví, že jakoukoliv formu „války“ s vlastníky honebních pozemků, držiteli honiteb či se zemědělci a lesníky nemohou myslivci nikdy vyhrát. Každý chytrý držitel honitby si může napříště vytvořit takovou nájemní smlouvu, kde bude možno nájemní vztah prakticky kdykoliv ukončit; každý zemědělec pak může celkem snadno zničit každého uživatele honitby jen na náhradách za škody působené zvěří. A toto není žádné plané strašení – to je prostě realita příštích několika let.

Proto neustále opakuji, že je třeba začít řešit celou krizi v myslivosti komplexně, systémově a od počátku; vypořádání se s historickými problémy a zátěžemi v myslivosti nejsou žádné hony na čarodějce, ale systémové řešení.

To se asi řada myslivců zhrzojí, jaké to máte temné vize o vývoji v současné „lidové myslivosti“; jak se někdy naše myslivost pejorativně nazývá!

Znovu opakuji - to nejsou žádné temné vize či cílené strašení myslivců – to je prostě realita, ke které dle mých zkušeností rozhodně dojde v nejbližším období 2011/13. Dnes záleží jen na uživatelích honiteb-myslivcích; záleží jen na nich, jakou cestou se co nejdříve vydají.

Buď budou naslouchat některým konzervativním představitelům naší myslivosti (kterým jsou ale jejich problémy v honitbách už roky „šumafuk“), nic nebudou měnit a budou klidně čekat na pomoc „odněkud shora“ (vedení ČMMJ, hejtmani, senátoři poslanci, úředníci MZe), která jim „prý“ určitě zachová „jejich“ honitby.

Nebo se na všechny postsocialistické jistoty a záruky slibované některými představiteli vykašlou, hodně rychle se proberou, začnou spoléhat jen sami na sebe a půjdou opravdu seriózně jednat s vlastníky i uživateli honebních pozemků a držiteli honiteb. A začnou je skutečně respektovat - s tím, že tyto subjekty prostě budou v myslivosti i v budoucnu rozhodovat; a že přirozená pozice současných myslivců jsou - odborně zdatní, prakticky zkušení, plně vybavení a vždy poctiví a výkonní „myslivečtí servismani“, kteří jsou připraveni řádně a odborně spravovat pronajaté honitby, případně jsou schopni a ochotni při užívání honiteb novým nájemcům či držitelům odborně pomáhat.

Jiná dobrá varianta pro myslivce prostě neexistuje. Jakékoliv jiné systémy – např., odtržení práva myslivosti od vlastnictví honebního pozemku; licenční způsoby lovu; či jednotné-jediné myslivecké organizace s povinným členstvím – to jsou jen snadné, rovné a pohodlné cesty některých nemyslivých blouznivců, které však vedou jen do slepých uliček, kdy cesta do nich v dlouhodobých důsledcích myslivosti i myslivcům jen uškodí. Respektování rozhodovacích pozic vlastníků i uživatelů honebních pozemků a držitelů honiteb a dlouhodobá spolupráce v myslivosti - zemědělců, vlastníků a uživatelů lesů, vlastníků a uživatelů vodních ploch, ochrany přírody, obcí a myslivců – to bude cesta složitá, křivolaká a náročná. Ale jen tak se odvětví myslivosti zbaví nálepky postsocialistické zájmové zábavy a skutečně se postaví po bok ostatních odvětví (zemědělství, lesnictví, ochrany přírody) jako jejich rovnocenný partner. A hlavně, pokud se myslivost co nejrychleji zásadně změní-reformuje na moderní „myslivecký management přírody“, tak má velkou a reálnou šanci (se ctí, vážností a uznáním) přežít několik dalších století.

A pokud se nereformuje, skončí myslivci v pozicích pouhých lovců, kterým stát, ochrana, přírody, zemědělci či vlastníci lesů určují „co mají kde zastřelit, aby to neškodilo“.

Ještě se vyjádřím k tomu pojmu „lidová myslivost“. Často ho nemyslivecká veřejnost či kritici myslivci používají jako polonadávku či cílené znevážení myslivosti a myslivců. Pro mě však je to pojem nad jiné důležitý. Pokud se s ním máme odborně vypořádat, nejprve musíme specifikovat, co si máme pod pojmem „lidová myslivost“ představit. Tento pojem totiž není dodnes přesně specifikován a s jasnými konturami používán. Já osobně si pod pojmem „lidová myslivost“ představuji, že myslivost realizují lidé-myslivci žijící v obci či širším regionu, které jsou součástí dané honitby. Nemůže být pro honitbu, myslivost i přírodu nic příznivějšího, než že vlastní realizaci všech činností provádějí lidé, kteří na daném území dlouhodobě žijí a díky každodennímu styku i dobře znají - jak celé přírodní prostředí, tak i živočichy zde žijící. Jsem přesvědčen, že tento princip „lidové myslivosti“ je jedním z hlavních zásad budoucí moderní myslivosti.

Tím pochopitelně neřeším držení a vlastní užívání dané honitby; to musí být vždy jen v kompetenci držitele vlastní či společenské honitby či řádného nájemce-uživatele honitby. A vždy zdůrazňuji vlastníkům a uživatelům honebních pozemků a držitelům honiteb, že se bez odborně zdatných, zkušených a prakticky vyzrálých myslivců milujících svůj kraj i zvěř - neobejde žádný držitel honitby či jakýkoliv nový nájemce dané honitby.

Ovšem na druhé straně si každý z nás myslivců v současných honitbách - může sám odpovědět na otázku, kolik těch – odborně zdatných, zkušených, obětavých, poctivých, pracovitých, spolehlivých a přírodu i myslivost milujících myslivců je dnes v každé honitbě? Tzn., těch, na jejichž bedrech bude ležet rozvoj moderní myslivosti. Takže pozor - takto chápaný pojem „lidová myslivost“ je pro mě jeden ze základů budoucí moderní myslivosti!

To jsou jistě dosti neotřelé myšlenky a názory. Myslíte si skutečně, že současní myslivci se vzpamatují a z pudu sebezáchovy „dají čepice do podpaží“ a půjdou „se plazit“ před vlastníky honebních pozemků, držiteli honiteb či před novými nájemci?

Ale pane šéfredaktore, pojem „plazení se myslivců před kýmkoliv“ a podobně vyznívající řeči trochu zavánějí takovým nenápadným propagandistickým štváním některých současných představitelů myslivosti. Tito představitelé se dnes buší do prsou a jsou ochotni „vykrváct na myslivecké barikádě“ v boji proti těm zlým „zbohatlíkům“ (vlastníkům či uživatelům honebních pozemků a držitelům honiteb), kteří chtějí vyhnat naše bodré myslivce z jejich honiteb.

Takto přece tento zásadní problém myslivosti nelze řešit; úspěšné řešení problému přece nestojí na nějakém „plazení se“ myslivců před kýmkoliv! Znam i dnes řadu solidních uživatelů honiteb-myslivců, kde už od roku 2002 jednájí velmi slušně se všemi vlastníky v honebním společenstvu a kde mají navázanou dlouhodobou solidní spolupráci se zemědělci ve své honitbě (kteří jsou s nimi i v jednom mysliveckém sdružení). Tito myslivci se přece před nikým nemuseli a nemusí plazit! Jen přišli včas, jednali slušně, otevřeně, seriózně a bez zbytečného „machrování“ ctili vedoucí postavení držitele honitby a význam zemědělsky hospodařících subjektů. A to je celé tajemství úspěchu.

Mnohdy se považuje skoro za „národní katastrofu“, když přijde nějaké myslivecké sdružení o honitbu. Ale je třeba si uvědomit, že ani případný zánik desetiletí fungujícího mysliveckého sdružení není žádný konec světa či myslivosti; mnohdy je tomu právě naopak. Znam už řadu případů, kdy myslivecké sdružení z nějakého důvodu ukončilo (nebo muselo ukončit) svou mysliveckou činnost v honitbě - a na jejich místo nájemce honitby nastoupili velcí vlastníci půdy a zemědělství uživatelé honebních pozemků v honitbě. Samozřejmě, že i zde nejprve zavládly jisté vášně a emoce (hlavně ze strany myslivců); potom se ale ukázalo, že nový nájemce se skutečně neobejde bez - výkonných myslivců, chovatelů a vůdců psů, mysliveckých stráží a dalších spolehlivých mysliveckých spolupracovníků. A tak do těchto honiteb nastupují spolehliví myslivci z bývalých mysliveckých sdružení a často si libují, jak to hezky a disciplinovaně funguje, že se nemusí o nic starat (krmení, materiál, techniku aj.) a mají skutečně čas na kvalitní myslivost – a to i když jsou „jen“ v pozici držitelů povolenek k lovu. A tak jedinými postiženými bývají někteří myslivci, kteří i v bývalých sdruženích pořádně nepracovali a místo myslivosti realizovali jen lov; a které logicky žádný nový nájemce honitby nechce.

Pozitivní na tomto vývoji je i to, že zanikají letitá a mnohdy skoro nefunkční myslivecká sdružení, kde se jede jen setrvačností; a do myslivosti se tak těmito změnami dostávají noví a často i jinak myslící a uvažující myslivci, kteří ve sdruženích mnohdy trpěli velmi nekvalitním výkonem práva myslivosti. A je třeba počítat s tím, že v nejbližších letech nastoupí do myslivosti „nová myslivecká krev“ ze strany vlastníků honebních pozemků a zemědělců, která by mohla do myslivosti přinést i

nové názory a energii. A bude to pro myslivost jen dobře, až nový myslivec-soukromě hospodařící sedlák bude mít v některých aspektech jiný názor na myslivost a její terénní realizaci než myslivec ze současného mysliveckého sdružení. A ještě vyřešit ty ženy.

Promiňte, ale asi jsem špatně slyšel! Jaké ženy chcete v myslivosti řešit?

To je můj dlouholetý sen a cíl - dostat do myslivosti více žen! Já už roky považuji za jednu z významných příčin krize tohoto odvětví - dlouhodobou absenci žen v myslivosti. Možná to zní někomu jako nějaká sranda či nadsázka, ale jsem přesvědčen, že přítomnost žen v myslivosti by zásadně změnila přístup myslivců ke zvěři, myslivosti i celé přírodě. Znam v ČR starostky v honebních společenstvech i ženy ve vedení uživatelů honiteb – a je to skutečně radost, sledovat s jakou rozhodností, pragmatismem, přehledem i citem řídí jednání kolektivů mužů; a tam kde jsou mužské kolektivy schopny o něčem donekonečna „kecat a kecat“, ony jsou hotové s řešením za pár minut. Upřímně si přiznejme, že ve skutečnosti už v mnoha mysliveckých rodinách ženy dávno v myslivosti a pro myslivost pracují (péče o psy, odchov drobné zvěře, nemluvě o péči a údržbě nejen zevnějšku, ale i mysliveckého vybavení “svého“ myslivce aj.) a dosud jen měly postavení „toho krku, jenž hýbá hlavou pana myslivce“.

Nejde vůbec o to, aby v jednom mysliveckém kolektivu byla nějaká mladá „čiplenka“ pro osvěžení unavených zraků „přestárých kusů“; pro budoucí zdravý vývoj v myslivosti jde o to, aby myslivecké kolektivy byly vyváženě složeny z mužů i žen (či možná z žen a mužů); při zachování optimálního podílu nadšeného mládí a zkušeného zralého věku.

Proto chci v rámci reformy a modernizace myslivosti řešit i tento důležitý problém. Ale nejde o nějaká direktivně stanovovaná procenta mužů a žen; to můžeme nechat blouznícím feministkám. Jde o to, mluvit o tomto problému a naznačit ženám, že moderní myslivost není žádná mužská doména a že by jejich aktivní zapojení zcela jistě pomohlo zvěři, přírodě a hlavně dění v myslivosti.

A co problém věkové struktury našich mysliveckých kolektivů? Tam si myslíte, že problémy nejsou?

Pochopitelně, že jsou! Stárnutí myslivecké základny je dlouhodobým problémem celého odvětví myslivosti. To, že se v myslivosti nechodí do důchodu, to je další zcela zásadní problém odvětví. Představte si, jak by to třeba vypadalo v odvětví lesního hospodářství, kdyby se tam nechodilo do důchodu a vládli by tam pořád jen „ti nejzasloužilejší a nejzkušenější“. A stejně je to i v myslivosti.

Na druhé straně vždycky zdůrazňuji, že je třeba se zbavovat nikoliv starých, ale především těch neoborných, neschopných a nedisciplinovaných! Ovšem pravda je i to, že myslivecké sdružení v pozici uživatele honitby, kde je věkový průměr přes 60 let může mít zcela zásadní problémy zajišťovat veškeré náročné činnosti a stanovené úkoly; a to především v lovu.

Ale zase se musím vrátit k významu správně fungujícího systému myslivosti. Pokud by systém myslivosti správně fungoval, tak nad hlavou každého uživatele honitby neplnícího si úkoly v odlovu bude viset ostrý „Damoklův meč“ hrozby náhrad za škody působené zvěří (a to i ve výši několika set tisíc korun) či ukončení nájemní smlouvy. Pak má tento nefungující uživatel honitby jen dvě možnosti – buď ze sentimentu udržovat přestárlou základnu – a skončit s finančním kolapsem a bez honitby; nebo bez milosti prosadit omlazení a „zprovoznění“ mysliveckého kolektivu a vyhnout se budoucím problémům. Ale zase zdůrazňuji, že to není jen ve věku – je třeba se zbavovat především lidí neschopných, neoborných a nevykonných – bez ohledu na věk. A spolehliví myslivci i hluboce důchodového věku mohou mít přece ponechány ve zvláštním režimu povolenky k lovu – jim stačí zachovat určitý pocit sounáležitosti s jejich honitbou. Ale velet, řídit, rozhodovat a nést odpovědnost musí už ti mladší.

Vraťme se teď znovu k těm zajímavým základním problémům myslivosti. Na začátku jste opakoval, že je myslivost v ČR v hluboké a dlouhodobé krizi. My myslivci v honitbách však nějakou zásadní krizi nevidíme, tedy je to pořád tak jako před rokem 1989 – co si neuděláme, to nemáme; co si nezaplátíme, to si nekoupíme - to však už bereme skoro jako normální stav. V čem je tedy ta krize odvětví?

Dovolte mi jen malé upřesnění, my se tady v rámci všech otázek a odpovědí stále bavíme o základních aspektech a důvodech krize současné myslivosti. Krize je především v tom, v jakém stavu je celé odvětví myslivosti, jaké podmínky vytváří stát uživatelům honiteb a jak dnes funguje (resp., nefunguje) myslivost.

Ono je to velmi ošidné, protože na první laický pohled z venku to zase na moc velkou krizi v odvětví myslivosti nevypadá. Když si občas prolistuji naše myslivecké časopisy (které se mění spíše v prodejní letáky a katalogy zboží), tak bych si mohl myslet, že je u nás nějaký klidný a spokojený myslivecký ráj na zemi. A právě v tom je to hlavní nebezpečí postupující krize – to, že vlastně pro řadové myslivce i řadu představitelů myslivosti už ta krize není pořádně vidět. A pokud ta krize není vidět a nikdo si ji moc neuvědomuje, tak ani nikdo necítí potřebu nějaké problémy myslivosti radikálně řešit. Je to trochu podobné jako léčení alkoholika; léčení má šanci na úspěch jen v případě, že si sám postižený uvědomuje, že má velký problém a hlavně, že tento problém chce sám postižený skutečně důsledně řešit. A tuto snahu řešit problémy svého odvětví v myslivosti skutečně nevidím.

A to je další zásadní problém, který brání efektivnímu řešení krize v naší myslivosti! Je tu sice Řehák, APM ČR a dnes i členové Myslivecké unie ČR, kteří už od roku 1995 veřejně prezentují hlavní prvky krize v myslivosti, upozorňují na nedostatky a problémy a navrhují řešení v rámci reformy myslivosti. Ale proti těmto reformistům (i když jejich počet neustále roste) stojí zbytek myslivců a jejich představitelů, kteří však ve skutečnosti moc necítí nějaké zásadní problémy ve svém odvětví.

A tak dnes považuji za hlavní podmínku prosazení a zahájení moderní reformy myslivosti to, přesvědčit všechny subjekty v odvětví myslivosti, že je jejich odvětví v krizi a že je třeba tuto krizi urychleně řešit - jinak tato chronická krize smete celou myslivost do „propadliště dějin“.

Uvedu některé hlavní prvky krize v myslivosti. Především, že celá situace je velmi složitá a vzájemně propletená. Jde o to, že v krizi je jak oblast externí – tzn., prostředí, v němž myslivost existuje a které zvenčí vytváří spektrum podmínek a ovlivňuje celé fungování myslivosti; a oblast interní, což je vlastní vnitřní systém fungování jak jednotlivých oborů myslivosti (např., management jednotlivých druhů zvěře, péče o zvěř a prostředí, myslivecká kynologie, systém kontrol a hodnocení aj.), tak celého interního systému myslivosti. A tak je třeba specifikovat všechny nedostatky-příčiny krize pro oba úseky; a tak je třeba i navrhnout řešení těchto základních nedostatků.

A jedním z hlavních chronických problémů naší myslivosti jsou především finance.

Prachy a zase prachy! Myslivost je ale o lásce k přírodě a zvěři!

Ano, stejně jako vztah k ženě i rodině je hlavně o lásce! Ale pokud je vztah k ženě i rodině postaven jen na lásce, tak dlouho nevydrží! I ekonomické aspekty mají zásadní význam. Ani nejlepší myslivci nevystačí v myslivosti jen s láskou; a ani zvěř se v zimě lásky nenažere! Promiňte, ale tyto populistické řeči některých bývalých i současných představitelů myslivosti úplně nesnáším! Já jsem osobně přesvědčen, že si stát a tato společnost neváží myslivosti, myslivců a jejich práce jen proto, že jako hlupáci děláme celá desetiletí všechny ty ohromné úkoly pro stát, společnost a přírodu pořád a pořád zadarmo! Tím však nepřímou potvrzujeme i to, že je myslivost skutečně zájmovou činností - postavenou na nadšení, lásce a dobrovolnosti.

Proto pro ilustraci uvedu jeden z problémů, který už roky výrazně limituje rozvoj odvětví myslivosti. Tím problémem je nefungující oblast-obor myslivecká ekonomika-ekonomika v myslivosti. Navíc - v odvětví myslivosti výrazně chybějí finanční prostředky – tzn., v tomto odvětví prostě obíhá málo peněz.

Zpracovával jsem pro svou publikaci "Myslivecký management přírody" tuto oblast myslivecké ekonomiky a propočty průměrných nákladů jsem došel k tomu, že uživatelé honiteb-myslivci, vynaloží ročně na realizaci mysliveckých činností cca 5,7 mld. korun! A to výhradně ze svých vlastních kapes. Což je v průměru milion korun na 1 honitbu! Na první pohled to vypadá, že to není možné, ale když si podnikatelsky propočteme naprosto všechny náklady (všechny skutečně zrealizované hodiny na lov i práci; každý ujetý kilometr; každý litr PHM; náklady na zakoupení a provoz veškeré techniky; náklady na spektrum krmiv; náklady na veterinární prevenci; náklady na psy; náklady na zbraně, střelivo, oblečení a veškeré další pomůcky; zbytečná školení aj.), tak je to skutečně zcela objektivní údaj. A to vše myslivci vynakládají ne na svou zábavu (zábava je - golf, kulečnick, ochotnické divadlo, filatelie či milenky), ale na činnosti, které jim nařizuje zákonem stát a které jsou

zaměřeny na myslivecký management přírodního bohatství! A nejsou prakticky žádné dotace - vše jen z brigád či vlastních kapes. V dlouhodobém horizontu nemůže takto fungovat žádné odvětví!!

Pokud by totiž stát akceptoval to, že se prostě musí spolupodílet na managementu přírodního bohatství v honitbách, pak by klidně mohl prosadit dotace na příkrmování zvěře a oblast péče i veterinární prevence. Poměrnou část nákladů za zvěř, která je v daný rok předmětem lovu – si zaplatí každý uživatel honitby; zbylé náklady za zbylou zvěř - „přírodní bohatství“ bude hradit stát. Pokud by každý uživatel dostal (za celé spektrum činností v oblasti ochrany a péče) dotaci cca 100 tis. korun, pak ročně do odvětví „přiteče“ 570 mil. korun – což by představovalo cca 10% celkových nákladů v honitbě – což je vlastně skutečně minimální pomoc od státu!

Pokud by však v systému "kolotalo" 600 mil. korun na příkrmování zvěře, tak by se mohlo systematicky začít vyrábět spektrum speciálních krmiv pro základní skupiny druhů zvěře – a v rámci dotací by se dovozovala jen tato schválená kvalitní krmiva. Tedy žádné hromady plesnivé a aflatoxiny prolezlé "zadiny"; už žádné haldy zkvašené smrduté siláže - prostřené pro hladovějící zvěř!

A výsledek? Honitbám by se výrazně ulevilo – nemusely by tolik vydávat na krmivo a mohly by platit i vyšší nájmy. Mohlo by zajásat i ČMMJ a např., Interlov by mohl v rámci jednotlivých krajů organizovat výrobu těchto speciálních krmiv – a šly by přes něj solidní peníze. A OMSy ČMMJ by mohly spoluorganizovat distribuci krmiv a medikamentů do honiteb – a měly by peníze. A tak jen prosazením dílčích dotací by se výrazně oživila ekonomika v odvětví myslivosti a zlepšila by se finanční situace u všech zainteresovaných subjektů.

Jistě, někdo si může říct – no to je naprostý nesmysl (jako pan Koubek v jednom svém úvodníku)! Teď v době recese chcete půl miliardy do myslivosti! Jistě, teď to skutečně vypadá blbě. Ale tyto oprávněné požadavky myslivosti měly vůči státu zaznít už hned po roce 1989; a stát by postupně musel ty nároky akceptovat a vlastní dotace se mohly postupně rok od roku navyšovat. Ale když jsme jako „parta dobráků a sponzorů státu“ od roku 1989 nic po státu nechtěli, tak nám pochopitelně sám nebude nic cpát. A dá to těm, co hezky nahlas zařvou a tvrdě požadují každou korunu - jako schopní kolegové zemědělci aj.!

Pokud by byly finance v odvětví, bylo by možno vytvářet i kvalitnější myslivost. Myslivost je vysoce nákladná činnost, která bez přísunu financí-dotací prostě nemůže dlouhodobě vydržet!

Jak tedy „prostý“ myslivec v honitbě pozná, že je naše odvětví v dlouhodobé krizi?

To je problém. Myslivci si na krizi myslivosti už zvykli; myslivci se s krizí svého odvětví smířili a postupně se s ní naučili i žít! Někteří představitelé a funkcionáři z odvětví myslivosti namluvili po roce 1989 mysliveckému národu, že nějaké změny a novoty jsou škodlivé a že musíme ctít a udržovat myslivecké tradice. Což je sice pravda, ale nesmí to být v praxi aplikováno tak, že myslivost už bude na věky vypadat tak, jak vypadá už 60 let a bude se i v budoucnu dělat tak, jak se dělá těch 60 let. Každý myslivec hledající prvky krize se musí především zamyslet nad tím, co se vlastně v té naší myslivosti za posledních 30 let změnilo. A musí zjistit, že se prakticky nezměnilo skoro vůbec nic! Máme sice lepší zbraně, nepromokavé bundy i boty a máme i další pomůcky. Ale pořád máme - myslivecká sdružení; vypouštíme z voliér kachny a bažanty; skoro nestíháme lovit spárkatou zvěř; neplatíme náhrady za škody; chodíme na brigády; sháníme krmení; chováme a cvičíme lovecké psy aj.; tzn., vše co jsme dělali v roce 1960 – 1970 – 1980 - 1990, tak to skoro stejně děláme dodnes.

Musíme se konečně podívat tvrdě realitě do očí a skutečně objektivně srovnat myslivost např., se zemědělstvím, lesním hospodářstvím či ochranou přírody; a hned zjistíme, jak se tato odvětví vyvíjela a zásadně změnila za posledních 20 let. I zemědělci-sedláci či lesníci dodržují své historické tradice a zvyky; to ale přece neznamená, že by dnes zemědělci jezdili na pole s koňským povozem či používali osiva, hnojiva či technologické postupy jako před 40 lety; aby lesníci v lese káceli z tradice ručními pilami či při svých odborných činnostech neustále vycházeli z odborné úrovně platné v roce 1970! Podívejme se na řadu mysliveckých oborů, kde se vývoj zastavil v době před 30 lety.

A nedivme se, že se vývoj v myslivosti zastavil. Vždyť z odvětví myslivosti se neozval žádný účinný hlas proti tomu, když lesáci z odvětví lesního hospodářství na MZe nechali okolo roku 1994 prakticky bez mrknutí oka zlikvidovat prakticky celý státem garantovaný myslivecký výzkum na VÚLHM. A když není vědecko-výzkumná báze, tak nemohou vyrůstat a rozvíjet se skutečně fundovaní odborníci v pozdější nesporné a uznávané kapacitě (např., Lochman, Dyk, Švarc, Nečas, Husák, Wolf, Fišer, Hanuš, Liška, Páv, Havránek, Mottl, Bukovjan aj.)! Prostě skutečnou kapacitou nemůže být někdo, kdo dělá myslivost vedle svého občanského zaměstnání – což je dnes řada

současných „odborníků a kapacit“. Prostě expertem na myslivost se nestane někdo, kdo se jen "hrabe na internetové síti" a přebírá nějaké rozumy od druhých; bez dlouhodobé a systematicky aplikované vědecko-výzkumné činnosti to prostě nepůjde! A proto dnes v myslivosti skutečně nemáme alespoň Evropsky uznávané odborné myslivecké kapacity a mezinárodně uznávané autority. Proto dnes v myslivosti hrají prim experti, kteří v úzké součinnosti s pytláky zkoumají těla pozabíjených kriticky ohrožených živočichů nebo bádají nad tím, proč krávy v přírodě "lňhají" po ose sever-jih - což myslivost nesmírně obohacuje a posouvá „kupředu“!

Proto je základní výchozí skutečností krize to, že naše odvětví myslivosti je zastaralé, nemoderní, nekonkurenceschopné a desetiletí se vůbec nevyvíjí.

A teď k těm dalším základním prvkům té proklamované krize myslivosti.

Nemáme odbornou „Koncepci dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“, která by systematicky, komplexně a srozumitelně popsala budoucí vývoj odvětví myslivosti – takový základní model fungování myslivosti.

Chybí nám kvalitní „Státní myslivecká politika ČR“, která by vycházela z kvalitní „Koncepce“ a v níž by stát deklaroval, jaké je postavení myslivosti a myslivců a jak bude stát pomáhat při realizaci mysliveckého managementu přírody – zaměřeného na zvěř - jeho přírodní bohatství.

Nemáme kvalitní právní předpisy na úseku myslivosti; předpisy, které by z myslivosti dělaly plnohodnotné a konkurence schopné odvětví.

Odvětví myslivosti chybí sofistikovaná „Státní dotační myslivecká politika“ v níž by byl propracován systém státní pomoci spektru mysliveckých činností realizovaných v honitbách.

Řízení a koncepční rozhodování v myslivosti ovládají už od roku 1989 lesnické subjekty (OLH na MZe aj.), které svými tristními výsledky prokazují, že naprosto nezvládají odborné i manažerské řízení tohoto odvětví. Přitom 70% výměry honebních pozemků v ČR tvoří pozemky zemědělské.

Vlastníci a uživatelé honebních pozemků a držitelé honiteb stále nemají adekvátní postavení v celém systému odvětví myslivosti.

Nemáme kvalitní mysliveckou vědecko-výzkumnou bázi.

Myslivecké školství má problémy plynoucí z toho, že desetiletí spadá pod lesnické fakulty; problémy jsou se stávající nedostatečnou odbornou úrovní mysliveckých pedagogů; odborná úroveň výuky v rámci samostatného mysliveckého studijního oboru na ČZU v Praze je z pohledu potřeb praxe velmi nedostatečná; snad jen v ČR mohou dostávat akademické tituly, řídit a přednášet myslivost na univerzitě lidé, kteří v rámci svých „vědeckých“ aktivit klidně spolupracovali se zabíječi-pytláky kriticky ohrožených živočichů.

To jsou prostě fakta. A to jsme se vůbec nedostali k hodnocení stavu jednotlivých odborných oborů v rámci odvětví myslivosti; kdy většina těchto oborů je také zastaralá a v dosti neuspokojivém stavu. Nebo se snad myslivci domnívají, že v současných mysliveckých oborech (např., management jednotlivých druhů zvěře; péče o zvěř a prostředí; myslivecká kynologie; systém kontrol a hodnocení; myslivecké střelectví; myslivecká veterinární medicína aj.) už není třeba nic měnit, modernizovat a zlepšovat?

I když jste tak přísný v hodnocení naší myslivosti, tak snad připustíte, že alespoň stát a veřejnost tak tvrdě nehodnotí naši mysliveckou činnost a její výsledky?

Promiňte, ale to je takový podivný přístup, kdy nás zajímá jen to – „co tomu asi řeknou sousedi, co tomu proboha řekne zahraničí“? Ale bez ohledu na to, co kdo říká, bychom měli být hlavními kritiky a zlepšovatelé našeho odvětví především my sami. A nemůžeme čekat se zlepšováním a modernizováním našeho odvětví až do doby, kdy nás začne stát či veřejnost tvrdě kritizovat nebo celé odvětví zkolabuje!

A myslím, že nejsem na myslivost a myslivce nějak neúnosně přísný. Jen se snažím být v zájmu myslivosti a myslivců při svých hodnoceních maximálně odborný a hlavně objektivní. Podívejte se, významným problémem (zpochybňujícím naše myslivecké postavení a význam nás myslivců v celém systému) je především to, že si my myslivci v ČR dlouhodobě neplníme své základní zadané úkoly. A to je prostě realita bez ohledu na to, jak nás hodnotí stát i veřejnost.

A že si dlouhodobě neplníme své hlavní úkoly je nesporné! Tak především - v ČR jsou dlouhodobě mnohonásobně překračovány početní stavy spárkaté zvěře. Z toho pak vyplývají další problémy na úseku každoročních miliardových škod působených těmito přemnoženými populacemi spárkaté zvěře na lesích a v zemědělství. A celá desetiletí tento katastrofální stav prakticky nikdo neřeší; a neřeší se to

proto, že to vlastně skoro všem vyhovuje. Často slyším od některých představitelů myslivosti (z MZe i ČMMJ), že to zase není tak hrozné a už vůbec se nejedná o nějakou krizi.

To však je zase závislé na úhlu pohledu. Když se podíváme jen na početní stavy populací spárkaté zvěře v ČR, zjistíme, že se v roce 1925 lovilo cca 27 tis. ks spárkaté zvěře; dnes však lovíme cca 270 tis. ks spárkaté zvěře – což je nárůst na úrovni cca 1000% v porovnání období 1925 a 2008. To je prostě třeba považovat za zcela vážný problém odvětví myslivosti!

A skutečné počty spárkaté zvěře v našich honitbách? Podle mého odhadu se tyto počty pohybují na úrovni přesahující 500 tis. ks. Pokud toto nepovažujeme my myslivci za zásadní problém a představitelé MZe i ČMMJ za hlubokou krizi a své dlouhodobé selhání, pak je to skutečně na pováženou.

A zajímavé je, že celé roky není v této věci skoro od nikoho žádná reakce? A proč? Protože celý zákonem (celkem solidně) nastavený systém prostě nefunguje. A nefunguje proto, že hlavní zainteresované subjekty nechtějí či neumí řádně fungovat!

Podnikům státních lesů-hlavním držitelům lesních honiteb tento stav zřejmě nevadí a uživatelům vlastních i společenstevních honiteb tento stav přemnožení spárkaté zvěře přímo vyhovuje. Pak jsou jedinými skutečně postiženými - zemědělci a příroda. Příroda se sama veřejně bránit nemůže. Ovšem zemědělci se dle všech signálů začnou účinně bránit velice brzy; a to bude pro některé (zatím „vysmáté“) uživatele honiteb-myslivce dosti tragické vystřízlivění.

A každý dnešní uživatel honitby-myslivecké sdružení, ať si představí situaci, že s kolegy každý rok dostanou pravomocné rozhodnutí soudu „jen“ na cca 200-300 tisíc korun náhrad za škody způsobené zvěří – a budou to muset do koruny zaplatit; a když nebudou finance v pokladně honitby, tak náhradu budou hradit jednotliví členové ze svých rodinných rozpočtů; a když nebudou ani doma finance - přijde exekutor.

A pokud budou zemědělci postupovat skutečně odborně, systematicky a podle zákona - zlikvidují za 2-3 roky většinu uživatelů honiteb v ČR; a skončí to nejen ztrátou honitby, ale možná i dlouholetým zadlužením myslivců a jejich rodin! A tento stav podle myslivců a představitelů myslivosti na MZe a ČMMJ ještě není žádná krize?! Není to přímé ohrožení stovek uživatelů honiteb v ČR? Není to přímé ohrožení celé realizace myslivosti v ČR? A co to je? Pouhé strašení?

To máte pravdu, to už skutečně vypadá jako jedna dlouhá řada kardinálních problémů. To může být opravdu velká hrozba pro myslivce i myslivost, pokud se zemědělci „proberou“ a začnou skutečně soudně vymáhat náhrady za veškeré způsobené škody. Vždyť to může vést nejen k celkovému kolapsu odvětví myslivosti, ale i k množství osobních tragédií stovek myslivců! Proč to tedy někdo už dávno neřeší?

To je skutečně kardinální otázka; ale musíte ji adresovat pánům Novákovi, Žižkovi, Pondělíčkoví a Růžičkovi na MZe a pánům Palasovi a Kostečkovi na ČMMJ. To oni jsou přímo odpovědní za metodické řízení, dění v myslivosti a její vývoj; nebo se snaží do celé myslivosti zasahovat. Já navrhuji už 15 let realizaci hluboké reformy odvětví myslivosti, aby se toto vše vyřešilo dřív, než bude skutečně pozdě; a tito pánové se jakýmkoliv změnám úporně brání s tím, že je v myslivosti vše v pořádku; a Řehák jen zase „kritizuje a rozvrací myslivost“!

Jen několik slov k těm uživatelům honiteb-myslivcům a případným náhradám za škody způsobené zvěří. To skutečně už není žádná legrace. To už jsou životu nebezpečné časované nálože „pod zadky“ všech myslivců! Za každou náhradu za škody způsobené zvěří ručí podle zákona v rámci mysliveckých sdružení všichni členové „rukou společnou a nerozdílnou“. A pokud se zemědělci naučí specifikovat a prokazovat škody zvěří a následně uplatňovat své nároky u soudu, pak budou uživatelé honiteb skutečně tvrdě platit. A každý myslivec si může sám odpovědět na otázku, co bude s kolegy z honitby dělat, když jim soud „vystřihne“ náhradu ve výši např., 500.000 Kč. A oni to budou muset do koruny uhradit! A nikoho nezajímá, odkud ty peníze vezmou – zda z pokladny sdružení nebo z osobní kapsy každého myslivce. A dovedu si celkem živě představit situaci, až každý z myslivců dojde domů a manželce oznámí, že jejich rodina musí zaplatit 50.000 Kč za škody zvěří. A když rodina nezaplatí, tak bude exekutor „za vraty“. A navíc za případně nemajetné myslivce ten jejich podíl budou muset zaplatit ostatní kolegové ve sdružení. A z praxe vím, že si právě s tímto vážným problémem bohužel nedělají myslivci v honitbách obecně moc velkou hlavu.

Ale proč tedy tuto situaci už někdo konečně nezačne řešit?

To se ptáte dobře! A já se takhle ptám už 15 let - proč se konečně nezačnou řešit ty maléry, které mohou zlikvidovat celou myslivost? A marně! Přečtete si myslivecké časopisy s vyjádřeními uvedených představitelů - nikdo z vedení MZe ani ČMMJ nevidí v myslivosti žádný zásadní problém,

Problém je dle mého názoru hlavně v tom, že prostě „díky“ dlouhodobé pasivitě a neobornosti vedení myslivosti na MZe - nefunguje vnitřní systém v odvětví myslivosti. Každá kritika prostě musí směřovat na MZe proto, že tato dlouhodobá nefunkčnost ústředního orgánu státní správy myslivosti na MZe je skutečně základní příčinou dlouhodobé krize v odvětví myslivosti v ČR!

Mohu to prezentovat i v obráceném gardu a tvrdit – pokud by úředníci MZe uměli a chtěli, mohou okamžitě začít řešit celou dlouhodobou krizi v odvětví myslivosti; a nepotřebují k tomu vůbec nic jiného než chuť a odbornost. MZe může okamžitě vytvořit pracovní skupinu ze všech zainteresovaných subjektů a začít pracovat na nové moderní „Koncepci dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“ – a tyto materiály dávat průběžně na své webové stránky k široké diskusi všech zájemců. MZe může vytvořit do vlády návrh „Státní myslivecké politiky ČR“; a dát ho k široké diskusi všem zájemcům. MZe může vytvořit návrh „Státní dotační politiky ČR“ a dát ho k široké diskusi všem zájemcům. MZe může ihned začít metodicky pomáhat celému systému státní správy myslivosti v celé ČR. MZe může metodicky pomáhat vlastníkům i uživatelům honebních pozemků i držitelům honiteb, jak se navrátit zpět do systému myslivosti. MZe může „zmáčknot“ držitele státních lesních honiteb (LČR, s.p a VLS, s.p.) a donutit je, aby prosadili ve všech svých honitbách snížení skutečných stavů spárkaté zvěře na stavy minimální – a bylo by po problému se škodami působenými zvěří.

A právě proto kritizují práci rep., nečinnost MZe - protože tento orgán může vyřešit vše, ale neřeší nic; a při troše aktivity a odbornosti pracovníků MZe by se reformou snadno vyřešila celá krize v myslivosti.

Vy si tedy myslíte, že úředníci na MZe nepracují kvalitně?

A Vy si myslíte, že pracují kvalitně? Hrozné je, že úředníci na MZe nejen, že nedělají to, co by dělat měli či mohli, ale oni nedělají ani to, co ze zákona dělat musí! Jasným příkladem je dlouhodobé přemnožení spárkaté zvěře v ČR. Spárkatá zvěř je v ČR normována především na lesy – drtivou většinu lesů má ve správě stát - na většině rozlohy státních lesů má stát uznány své státní honitby – stát prostřednictvím LČR, s.p. a VLS, s.p. spravuje tyto honitby - je tedy přímo odpovědný za jejich řádné myslivecké užívání; to jsou prostě fakta, o kterých nelze diskutovat. Navíc je už 20 let odvětví myslivosti pod přímým lesnickým řízením - kdy myslivost na MZe přímo řídí odvětví lesního hospodářství. Pokud tedy celých dvacet let není vedení tohoto odvětví lesního hospodářství schopno či ochotno řešit obrovské přezvěření spárkatou zvěří ve státních honitbách, pak je to především odborné i manažerské selhání odpovědných úředníků tohoto odvětví.

Nic totiž nebrání státu (OLH na MZe a LČR či VLS), aby ve svých honitbách snížil /či úplně zlikvidoval/ populace spárkaté zvěře až na stavy minimální či při problémech úplně zrušil chov této zvěře. Smlouvy LČR, s.p. jsou nastaveny tak, že u každého nefungujícího uživatele honitby může být zrušena tato nájemní smlouva prakticky obratem . Navíc zákon o myslivosti přímo stanoví povinnost – udržovat populace zvěře na úrovni mezi stavy normovanými a minimálními. Pokud by tedy sám stát a jeho výkonné složky respektovaly zákon, pak by nebyly problémy se zvěří a škodami ani na zemědělských pozemcích. Jenže – za celých dvacet stát a jeho úředníci s tímto problémem neudělali vůbec nic – tzn., početní stavy spárkaté zvěře ve státních lesních honitbách jsou stejné a škody stále rostou; navíc tato přemnožená zvěř migruje i do polních a smíšených honiteb, kde dále škodí.

A zemědělci zatím nebyli schopni účinně vymáhat náhrady za škody působené zvěří na užívatelích honiteb. Uživatelé honiteb tak byli celkem v klidu, protože jim vysoké početní stavy spárkaté zvěře celé roky vlastně vyhovují. No a tak vlastně vůbec nefunguje celý systém odvětví myslivosti; za což je nepochybně odpovědný především stát a jeho orgány a organizační složky.

No dobře; vedení myslivosti na MZe nefunguje a výsledky to jen potvrzují. Ale ministerští úředníci, lesáci, ochranáři a další pořád opakují, že je třeba změnit „plánovací vyhlášku“ a pak už se vše samo vyřeší a bude to fungovat! Nemyslíte, že bude nutné nejdříve změnit zákon a vyhlášky, aby celý systém začal vůbec fungovat?

Toto je pro mě skutečně velmi citlivý bod. Na tomto případě alespoň vidíte v praxi postupy ministerských a dalších úředníků; tzn., systém „zdržovat, zahrávat vše do ztracena a mlžit“; a tento

system je v myslivosti ministerstvem a dalšími subjekty užíván už od roku 1989. Na venek se tím prezentuje snaha „jak se my všichni úředníci můžeme přetrhout“, abychom snížili početní stavy spárkaté zvěře; abychom zabránili působeným škodám aj. A tak se vyhazují peníze ze státního rozpočtu a financují se více či méně nesmyslné a neúčinné projekty a akce (např., rajonizace chovu spárkaté zvěř, inventarizace škod působených zvěří či změny prováděcích předpisů aj.), které však nikdy neměly vliv na řešení celé problematiky. Nakonec, stačí se podívat do myslivecké statistiky – tam jsou fakta o tom, že se za desetiletí nic nevyřešilo! Vezměte si práci a výsledky vedoucího oddělení myslivosti na MZe ing. Růžičky. Ten sedí na MZe a řídí myslivost od roku 1984. Za tu dobu se myslivost propadla do hluboké krize a je neodborná, zastaralá, nmoderní a nekonkurenceschopná; navíc mnohonásobně překročené početní stavy populací spárkaté zvěře devastují lesy i zemědělství a působí každoročně miliardové škody. Z logiky elementárních zásad manažerského řízení by bylo zcela normální, okamžitě vyměnit tohoto neschopného mysliveckého manažera s tragickými výsledky jeho práce. Ale ing. Růžička tam klidně sedí už bezmála 30 let a myslivost „jde stále víc a víc ke dnu“. Vy si pane šéfredaktore skutečně myslíte, že toto je normální situace?

A stejně je tomu i v případě této halasně proklamované „upřímné snahy“ vyřešit krizi změnou té myslivecké „plánovací vyhlášky“. O tomto odborném nesmyslu se mluví už několik let; pak se to bude několik let v rámci nějaké komise měnit a pak se to bude několik let zkoušet – abychom nakonec po deseti letech dospěli k závěru, že ta změna zase také vůbec nepomohla! A začne se hledat další hloupost, aby se na ní („jakoby“) pracovalo dalších deset let.

A tak hlavním účelem celého tohoto odvádění pozornosti bude, že dalších deset let budou ve většině honiteb v ČR mnohonásobně překročeny stavy spárkaté zvěře; že přezvěřené státní honitby se budou pronajímat za stotisícové částky; že uživatelé polních a smíšených honiteb budou lovit a prodávat ročně stovky kusů spárkaté zvěře. A nějakých pár tisíc zoufalých zemědělců v takto „fungujícím mysliveckém systému“ a zdevastovaná příroda vlastně ani nikoho moc nezajímá! Především odpovědní úředníci MZe roky prokazují, že je to rozhodně nezajímá!

Podívejte, měnit složitě nějakou „plánovací vyhlášku“ je jen naprostý nesmysl; který může prosazovat jen ten, kdo této problematice nerozumí nebo ten, kdo chce odvést pozornost od řešení skutečných příčin! Každý, kdo zná skutečnou situaci v chovu spárkaté zvěře v ČR přece ví, že problém není v tom, dohadovat se o výši normovaných či minimálních stavů populací spárkaté zvěře. Problém přece není v tom, zda mám vyhláškou stanoven normovaný stav u jelení zvěře 8, 12 či 15 ks na 1000 ha lesa. Skutečný problém v myslivosti v ČR je přece v tom, že už roky je v honitbě na 1000 ha lesa - nikoliv 8-10 či 12 ks; ale že tam skutečně je - 80, 120 či 150 ks jelení zvěře!

Hlavní problém je především v tom, jak donutit držitele těchto (většinou státních lesních či smíšených) honiteb, aby právě oni donutili uživatele svých honiteb, aby v honitbě neměli 80 či 100 ks jelení zvěře, ale jen 8-10 ks! A to je celé meritum problematiky. A žádné podobné přihlouplé změny „plánovacích“ či jiných vyhlášek to prostě nevyřeší! A pokud někdo prosazuje tuto změnu, jako účinný lék na snížení počtů zvěře a škod, pak to prostě není žádný odborník nebo se snaží cíleně „kalit vodu“ a touto neúčinnou aktivitou oddálit skutečné radikální snížení početních stavů a škod.

Já jsem sice jeden z prvních a nejhlasitějších kritiků tohoto zákona, ale neustále opakuji – tento náš zákon o myslivosti je sice neodborný, nmoderní a nesystémový (a a jeho prováděcí vyhlášky jsou obdobné) – ale pokud by se tyto právní předpisy skutečně odborně aplikovaly a využívaly, dají se podle nich úspěšně vyřešit prakticky všechny vážné problémy současné myslivosti. Pokud tedy někdo navrhuje jako jedinou podmínku pro realizaci reformy a jediný účinný lék na hlubokou krizi v odvětví myslivosti právě změny právních předpisů, pak je „vedle, jak ta jedle“!

No dobře, ale jak by tedy měl normálně fungovat celým systém odvětví myslivosti, aniž by se musel měnit zákon a vyhlášky?

Ten systém je úplně křišťálově čistý a jednoduchý.

Držitelům honiteb (vlastních i společenstevních) nic nebrání, aby si vytvořili takové nájemní smlouvy, v nichž bude jednou z hlavních podmínek trvání nájmu to, že uživatel musí dodržovat početní stavy populací spárkaté zvěře v rozmezí mezi stavem normovaným a minimálním – jinak bez milosti - konec nájmu. Tím ze systému vypadnou všichni uživatelé honiteb, kteří nejsou schopni či ochotni tyto smluvní podmínky trvale dodržovat.

Dále bude třeba „zpacifikovat“ hlavní původce přemnožení spárkaté zvěře v ČR; což jsou cca od roku 1975 hlavně držitelé státních lesních honiteb (do roku 1990 ve vlastní režii státních lesů; po roce 1990 pronajaté). Donutit tyto držitele státních honiteb respektovat zákon je docela snadné; tedy pokud bude alespoň ze strany MZe skutečný zájem tento stav řešit! MZe je totiž zřizovatelem LČR, s.p. a orgánem státní správy myslivosti u honiteb VLS, s.p. – má tedy všechny účinné páky, donutit systémem opatření tyto státní subjekty snížit početní stavy spárkaté zvěře na stavy minimální; či v případě nutnosti v nevhodných oblastech zredukovat na nulu celé populace. Ovšem znovu zdůrazňuji, že hlavní podmínkou úspěchu tohoto procesu je, že úředníci myslivosti z MZe budou chtít skutečně donutit tyto mocné státní podniky k pořádku a dodržování zákona.

No, a pokud bude hlavně ve státních lesních honitbách respektován zákon a početní stavy spárkaté zvěře se budou pohybovat v rozmezí mezi minimálními a normovanými stavy, pak bude migrace spárkaté zvěře do polních honiteb zvládnutelná. A pak mohou uživatelé honebních pozemků (zemědělci a lesníci) jen průběžně a objektivně zjišťovat působené škody a budou je na uživatelích honiteb nekompromisně vymáhat. Tím ze systému vypadnou všichni uživatelé honiteb, kteří nejsou schopni či ochotni dostatečně lovem snižovat stavy a zabránit působení škod. A každý uživatel honitby, který bude muset uhradit několik set tisíc korun náhrad za způsobené škody, bude na celou problematiku intenzivního lovu zvěře hledět zcela jinými očima. Pokud to „přežije“ a bude schopen dále existovat.

A když z tohoto systému vypadnou uživatelé honiteb, kteří problémy vyřešit nechtěli či neuměli, pak bude na držitelích honiteb, aby sehnali jiné uživatele nebo aby zajistili provoz ve své honitbě ve vlastní režii. Protože prostě honitba je držitele - a veškerá odpovědnost je ve skutečnosti jen na něm.

Zásadní redukci populací spárkaté zvěře na stavy minimální až normované stojí dle mého názoru v cestě i jedna významná skutečnost - pokud by se totiž v těchto lesních honitbách dostaly početní stavy spárkaté zvěře jen na stavy normované o minimálních vůbec nemluvě, tak jsou tyto státní lesní honitby prakticky „neprodejně“ resp., nikdo si je nepronajme.

Pokud totiž bude v lesní honitbě o výměře 1000 ha normovaný stav cca 11 ks jelení zvěře (4 jeleni, 4 laně a 3 kolouši) + 5 ks zvěře prasete divokého, tak by nájemce lovil cca 2 ks jelení zvěře a cca 5 ks prasete divokého ročně; a když k tomu připočteme nesmírně tvrdé podmínky v nájemní smlouvě LČR (a z toho plynoucí náklady) - kolik by asi musel být nájem, aby se tato honitba s normovanými stavy a lovem 3-5 ks vůbec dala pronajmout?

A pokud by se nepronajala, musel by LČR, s.p. (jako každý držitel honitby v ČR) spravovat tyto nepronajaté honitby ve vlastní režii; což se mu dle mého názoru naprosto nechce. A tak posledních dvacet leží u státních honiteb na vážkách dva faktory – škody na lesích, působené přemnoženou spárkatou zvěří a vlivní i mocní nájemci těchto bohatě zazvěřených státních honiteb. A tam se pořád hledá jakási akceptovatelná rovnováha, Myslím, že o nějakém dosažení zákonem stanoveného rozpětí mezi stavem minimálním a normovaným nikdo nikdy vážně neuvažoval.

A to je prakticky vše. No a na realizaci tohoto rozhodně funkčního a jistě účinného systému zásadní regulace populací spárkaté zvěře ve státních lesních honitbách se nemusí měnit ani zákon, ani prováděcí předpisy! Stačí jen, aby všichni v tomto systému zainteresovaní dělali to, co mají - a aby respektovali příslušné právní předpisy.

Takže zlepšení situace souvisí i s vymahatelností práva u nás, což není jednoduché! Vrat' me se k té krizi v myslivosti. Přemnožená spárkatá zvěř, miliardové škody v zemědělství a na lesních porostech, to je nepochybně vážná a dlouhodobá krize. A další aspekty krize?

Už jsem o řadě z nich mluvil; tak zmíním jen ty hlavní. V první řadě je to postavení odvětví myslivosti a myslivců a fungování celého systému. To je skutečně hrůza! Už jen zaměření odvětví a přístup státu. Zvěř je zákonem deklarována jako obnovitelné přírodní bohatství; není to tedy majetek vlastníků honebních pozemků, držitelů honiteb ani uživatelů honiteb. Z toho jasně vyplývá, že péče a ochrana tohoto přírodního bohatství (tzn., celý komplexní management) spadá do kompetence státu, který by měl vše zařizovat. Stát to však „šalamounsky“ dlouhodobě řeší tak, že zákonem stanoví množství povinností držitelům, resp., uživatelům honiteb, kteří se mají o toto přírodní bohatství (státu a všech občanů) starat.

Tak v ČR existuje skutečně schizofrenní situace, kdy stát přesune zákonem své povinnosti vůči přírodnímu bohatství na někoho jiného a udělá to bez toho, že by zajistil držitelům, resp., uživatelům honiteb svou morální a zejména finanční podporu.

Tak na jedné straně stát finančně podporuje-dotuje soukromý majetek zemědělců, lesníků, rybářů či včelařů. Zatímco na druhé straně zvěř – přírodní bohatství si nechá obstarávat výhradně na náklady uživatelů honiteb-myslivců. A stát chce krmit zvěř-přírodní bohatství a zákonem to nařídí uživateli honitby – a ještě dá do zákona sankci 200 tisíc korun, pokud by myslivci tuto zvěř na své náklady náhodou nekrmili.

Stát má další problém, kdy jeho přírody a zvířat milovní občané ročně vyhází do přírody desetitisíce psů a koček; a jak to stát elegantně vyřeší? No dá to jako povinnost uživatelům honiteb – ochraňovat honitby a zvěř a likvidovat toulavé psy a kočky; a samozřejmě, že uživatelé honiteb musí dělat „antoušky“ opět na své náklady. A pak jsou myslivci pravidelně „vláčení v médiích“, když náhodou nějaký ukvapený či nedisciplinovaný myslivec-pitomec udělá malér.

A stát nařizuje uživatelům honiteb chovat a v honitbě držet stanovený počet loveckých psů – a zase výhradně na náklady uživatelů honiteb.

Stát chce mít své území bez výskytu svalovce, tak prostě nařídí uživatelům honiteb povinnost vyšetřovat zvěř prasete divokého – a stovky kilometrů ježdění a stovky hodin času jdou zase na náklady myslivců.

Stát chce mít zdravou zvěř-přírodní bohatství – tak se opět nařídí uživatelům honiteb, že mají realizovat „ozdravné akce“ pro zvěř – a zase výhradně na náklady uživatelů honiteb.

Příklad. Uživatelé honiteb celé roky výhradně na své náklady realizovali orální vakcinaci lišek po celé ČR; a od státu nedostali ani korunu (prý nebyly peníze). Potom se najednou našly desítky milionů korun ročně a začala se letecká aplikace; kam a jak se to hází, to všichni vědí. Kdyby se vzalo 75 milionů a dalo se na cca 5.000 honiteb, tak by to bylo cca 15.000 Kč na honitbu ročně; za to by to myslivci roznášeli „lezouce po čtyřech“ – a mohlo by se to považovat jako souborný příspěvek státu na myslivecké činnosti vyžadované státem v honitbách. A to jen za orální vakcinaci.

A každý myslivec sám nejlépe ví, jakou systematickou finanční pomoc mají uživatelé od státu dnes? Jedno velké nic! Ale zato stát financuje myslivecké projekty a další akce bohatým státním podnikům či spřáteleným institutům a jiným organizacím.

Státu a společnosti je celé roky jasné, že bez finanční pomoci nemůže existovat žádné odvětví realizované člověkem v přírodě – tzn., zemědělství, rybářství, lesnictví, včelařství aj. Ale pro myslivost to prostě neplatí! Uživatelé honiteb si vše mohou financovat sami. Dokonce jsem slyšel oficiální názory, že je prostě šílené a nepřijatelné dotovat myslivost, když stát nemá peníze na školství či důchodce; myslivci si mohou zastřelit zvěř a to jim musí stačit! To jsou však stejně idiotské názory, jako tvrdit, že si vlastník lesa prodá dřevní hmotu – tak jaké dotace; rybáři prodají ryby – tak jaké dotace; zemědělec prodá obilí, brambory či mléko – tak jaké dotace?

Dlouho zastávám názor, že si stát a společnost neváží nás myslivců a naší práce i proto, že celá desetiletí děláme všechny činnosti jaksi bez odmlouvání a samozřejmě – pochopitelně výhradně zdarma, ve svém volném čase a na své náklady. A tím tak degradujeme ty miliony skutečně odpracovaných hodin ročně či obrovské materiálové náklady a miliardy korun vložených do realizace myslivosti - která ale vlastně zajišťuje státu management "jeho" přírodního bohatství.

Já tvrdím, že myslivost a my myslivci budeme mít v našem systému jen tolik financí, kolik si budeme schopni tvrdě vybojovat. Já tvrdím, že když se najde 150 mil. korun na propagační akci „česká ryba“ – může se najít dalších 150 mil. korun na akci „česká zvěřina“! Od roku 1995 prosazují, aby se vytvořila regulérní „státní myslivecká dotační politika“; materiál, kde by byly specifikovány veškeré myslivecké činnosti, které v honitbách děláme a jasný podíl státu, jak nám s nimi finančně pomáhá. Tento systém nemusí být hned pokryt stovkami milionů korun – do systému se mohou vkládat postupně; tady jde jen o vznik tohoto systému.

Jen pro odlehčení našeho rozhovoru – získal jsem informaci, že jedním z důvodů, proč nemůže být Řehák v „Myslivecké radě“ ministra zemědělství je to, že chce pořád nějaké dotace do myslivosti – a to je v dnešní době hospodářské recese naprosto nepřijatelné. Sranda, co?

Na závěr si dovolím zase jednu vývojovou teorii. Současní myslivci nechtějí po státu žádné dotace, přičemž vycházejí z úplně pitomé představy, že když to v honitbách potáhnou finančně pořád sami, tak jim tyto „jejich“ honitby zůstanou donekonečna. Vlastníci a zemědělci se dnes pozastavují nad tím, že by stát měl „ještě nějakou zájmovou myslivost dotovat“. Pokud by však došlo k tomu, že v roce 2013 vypadnou ze systému myslivosti současní uživatelé honiteb a přijdou na jejich místa vlastníci a uživatelé honebních pozemků, pak garantuji, že se noví uživatelé ihned začnou ptát – proč se mám na

své náklady starat o zvěř, která není moje, ale je to přírodní bohatství? A jsem přesvědčen, že dotace do myslivosti budou za chvíli!

Problémy v chovu zvěře v našem odvětví myslivosti podle Vás dnes žádné nejsou? Když jsem slyšel o oficiálních názorech vysokých úředníků MZe o chovu zvěře, tak jsem se zhrozil! Když na odborné akci řekne sám ředitel odboru myslivosti na MZe, že ministerstvo nechce aplikovat vůči černé zvěři dosavadní chovatelské zásady a bude se jen volně lovit a lovit – tak to mi připadá už jako odborné zoufalství? Vám ne?

O odborné úrovni úředníků MZe se tady dnes už mluvilo. Problematika zvěře prasete divokého je v ČR problémem už bezmála 50 let. A ani za těch 50 posledních let se myslivecká veřejnost s tímto druhem zvěře nenaučila hospodařit. U ostatních druhů zvěře spárkaté je naprosto běžné, že existuje jakási struktura plánu chovu a lovu a alespoň v hrubých konturách se dodržuje. U zvěře prasete divoké to ale neplatí! Tam si někteří uživatelé honiteb-„chovatelé“ vytvořili úplně nesmyslný systém, kdy se např., z bachyně udělala jakási „posvátná kráva“, kdy se její odlov považuje některými nezalci za příšerný zločin, který se trestá tvrdými tresty. A pak se řada „expertů“ na zvěř prasete divokého stále dokola ve svých článcích a úvahách zamýšlí nad tím, proč je ta situace okolo tohoto druhu zvěře v ČR tak strašná a „kde asi soudruzi z NDR udělali chybu“?

Přítom je vše okolo chovu tohoto druhu naprosto křišťálově čisté a zcela jednoduché. Jen přestat konečně planě kecat a naříkat – a začít skutečně něco dělat!

Podívejte se prosím jen na státní mysliveckou statistiku; a nenechte se přesvědčit některými experty, že je tam vše úplně špatné a cíleně zkreslené. Tam zjistíte, že se v ČR oficiálně loví okolo 130 tis. kusů zvěře prasete divokého; úmyslně říkám „oficiálně“, protože skutečný odlov je u tohoto druhu rozhodně ještě vyšší. Už před 40 lety nabádal pan docent R. Wolf naše myslivce, aby dodržovali jednoduché zásady chovu a lovu; tzn., zejména to, že ve struktuře odlovu musí být odloveno minimálně 15% v dospělé zvěři – přičemž lze vynechat dospělé samčí kusy-kňoury a je možno plnit lov jen v bachyních. A to je základ celého řešení chovu zvěře prasete divokého!

Já vždy na jednáních o chovu zvěře prasete divokého (1991-1999) doplňoval, aby se omezil lov kňourků v kategorii „lončák“ (kteří jsou snadnou loveckou kořistí i neschopných lovců) a zaměřila se pozornost na lov bachyněk-lončaček. Protože dnes nám z kategorie lončák jde do dospělé zvěře cca 70+% bachyněk a necelých 30% kňourků.

Ve statistice (2008/09) se dozvíme, že v ČR na skoro 140 tis. kusů celkového odlovu lovíme cca 3 tis. kňourů a cca 4 tis. bachyní – což je dohromady cca 5%; a to je ten zásadní problém. Pokud bychom dodržovali alespoň elementární zásady, pak by se dnes mělo (pokud chceme stavy radikálně snížit) v ČR lovit minimálně 20% z celkového odlovu právě v kategorii bachyně (kňoury bych nechal klidně běžet). Což znamená, že by každý rok mělo v ČR na výřadech ležet cca 28.000 ks bachyní; ale dnes jich tam leží max. 3.000 ks – což je cca 10% z toho, co by mělo být ročně uloveno! A to je ta příčina všech problémů. Musíme přestat s tím nesmyslným systémem, kdy už celé desítky let „honíme problém za ocas“ a střílíme jen selata a lončáky; a celkové stavy nám rostou i celkové stavy bachyní nám rostou; a tím, že rostou stavy bachyní, tak rostou i stavy selat a lončáků – a je to k nevylovení! Pochopitelně! Proto musíme problém předběhnout a tvrdě sáhnout do kategorie – bachyně; a za pár let bude po problému.

Ale tady zase selhává fungování systému, stejně jako u těch státních lesních honiteb. I v polních a smíšených honitbách zas až tak hrozně ty vysoké početní stavy prasete divokého myslivcům nevadí. Jiná věc bude, až se proberou zemědělci a začnou nekompromisně vyžadovat náhrady za způsobené škody. To bude jiná; to se hned přehodnotí struktura odlovu - a hned se do kategorie bachyní zasáhne!

Ještě poznámku k tomuto druhu zvěře. Myslivci pořád naříkají nad tím, jak v honitbách stoupá predační tlak a jak ti – jestřábi, krkavci, kánata, jezevci, vydry atd. negativně ovlivňují početní stav drobné i srnčí zvěře. My myslivci bychom se už konečně měli zamyslet nad tím, že máme v honitbách desítky či stovky prasat divokých-velmi výkonných predátorů; a měli bychom si představit, co nám tam v honitbách po tom jejich působení může zůstat?! A že to nepochybně je jeden z hlavních limitujících faktorů rozvoje populací drobné zvěře v ČR.

A ještě jednu poznámku. Na řadě případů, které jsem v období 1990-99 sledoval, mohu konstatovat – pokud chceme zásadně snížit početní stavy populací zvěře prasete divokého, musíme důrazně aplikovat všechny chovatelské zásady, zvýšit dozor a kontrolu (držitelů honiteb a státní správy); včetně koordinace chovu a lovu v rámci oblastí chovu. Možná to bude znít paradoxně, ale pokud se

nebudou přísně aplikovat chovatelské zásady a povolí se naprosto volný „likvidační odlov“ (co vyběhne-zastřel) (podle názoru „experta“ ing. Pondělíčka), pak to vždy mělo za následek ne pokles, ale naopak nárůst populací „likvidovaného druhu zvěře“!

Tak to vidíte - i chov jednotlivých druhů zvěře v ČR - to je další problematická oblast myslivosti, o které bychom mohli hovořit dlouhé hodiny. A kterou je třeba v rámci reformy odvětví řešit!

To je jistě pravda a právě vše o čem tady mluvíme, potvrzuje Vaše slova, že myslivost je náročné odvětví, které je v dlouhodobé krizi. Ale co s tím, když se řadový občan stále ptá, zda není skutečně nějak podivné, aby stát financoval nějakou zájmovou činnost? A ještě k tomu činnost, kterou považuje většina společnosti za více méně pokleslou zábavu, kdy jacísi občané tohoto státu běhají v přírodě s puškami a zabíjejí volně žijící živočichy?

Toto, co říkáte je další zásadní kritický-krizový problém současného odvětví myslivosti. Tento problém nazývám v odborné mluvě „pojetím myslivosti“; a měl by se také jako jeden z prvních zásadních problémů řešit v rámci mnou prosazované moderní reformy myslivosti.

Pro celou myslivost, držitele honiteb i myslivce je prostě tragické, že v ČR máme složité, odborně náročné a nesmírně zodpovědné odvětví lidské činnosti v přírodě, které má vlastní speciální zákon (a prováděcí předpisy), které má vlastní systém státní správy – a které tento stát nechává realizovat jen v rámci jakési zájmové činnosti (kterou navíc stát „přece ještě nebude podporovat“!

Je skutečně velký zázrak, že toto odvětví ponechané státem „napospas svému osudu“ ještě pořád nějak funguje a snaží se realizovat stále odborně i finančně náročnější úkoly, které na ně prakticky bez pomoci tento stát zákonem o myslivosti nakládá.

Kritikům myslivosti vždycky říkávám – podle čeho usuzujete, že je myslivost nějaká zájmová činnost? Vždyť myslivost postrádá charakteristické prvky zájmové činnosti! Zájmová činnost je třeba filatelie – tam, když mě to přestane bavit, sklapnu alba a dám je na rok do skříně! Copak je to za zájmovou činnost, která má vlastní zákon, z něhož vyplývají desítky náročných úkolů, které stát od uživatelů honiteb vyžaduje; kdy stát navíc na realizaci těchto úkolů vztáhl řadu tvrdých zákonných sankcí. Co je to za zájmovou činnost, kterou když chci vykonávat, tak musím složit zvláštní náročné zákonem nařízené zkoušky? Co je to za zájmovou činnost, když musím být prakticky denně v honitbě a na své náklady realizovat celou řadu velmi náročných činností? A když tam nepůjdu a nebudu ty činnosti dělat – stát mě může ze zákona postihovat stotisícovými sankcemi!

Proto pořád vysvětluji, že myslivost je odborně velmi náročné a složité odvětví, které tento stát zcela nepochopitelně nechává celá desetiletí realizovat v rámci jakési - společností chápané pseudozájmové činnosti. Je to stejné, jako by stát nechával realizovat odvětví lesnictví či odvětví veterinární medicíny v rámci zájmové činnosti, kdy by se člověk stal po absolvování kurzu odborným lesníkem či odborným veterinářem.

Pokud tedy chceme odvětví myslivosti posunout dopředu, zkvalitnit a modernizovat, tak se musíme v rámci reformy velmi vážně zamyslet nad touto skutečností – pokud se bude myslivost reformovat-modernizovat a dojde k dalšímu rozšíření spektra mysliveckých činností v přírodě, je možno toto vše realizovat na vysoké odborné úrovni a při bezpodmínečném plnění všech úkolů – ještě touto formou „zájmové činnosti“ konanou uživateli honiteb-myslivci po práci či o víkendech?

Já osobně jsem už roky přesvědčen, že se prostě všechny náročné myslivecké úkoly v rámci tohoto zastaralého systému výhradně zájmové myslivosti už nedají úspěšně realizovat. Úkoly rostou, myslivecká základna stárne a myslivci mají stále méně času a stále méně financí; a o dosahovaných „výsledcích“ jsme už mluvili – myslivci v ČR v řadě případů už prostě nestíhají realizovat celé spektrum náročných činností i všechny rostoucí úkoly v lovu; mnoho uživatelů honiteb už pociťuje nedostatek financí na základní úkoly (např. krmení, držení psů, výstavba zařízení, ozdravovací akce aj.). Proto jsem přesvědčen o tom, že se v rámci reformy bude muset i tento (pro myslivce nepřijemný) problém skutečně nekompromisně vyřešit.

Řešit, řešit! Ale jak to řešit? To se vyhází všichni současní „zájmoví“ myslivci a na jejich místa přijdou nějací profesionální myslivci-supermani?

Ale vůbec ne! To je zase velmi zjednodušující pohled používající určitý černobílý „hurá-styl“. Nebudu už opakovat svou základní zásadu moderní reformy myslivosti – bez současných - kvalitních, odborně zdatných, zkušených a poctivých myslivců to prostě nepůjde! To je největší deviza naší myslivosti, to je základ budoucí reformy myslivosti. Ovšem je tu jistý problém, který se dá shrnout do

otázky - „kolik ale vlastně je v té naší myslivosti těch skutečně - kvalitních, odborně zdatných, zkušených a poctivých myslivců“? Těch, kteří skutečně znají, umějí a jsou obětaví; kteří jsou za všech okolností poctiví a čestní. Je jich 75% či 50% z celé myslivecké základny nebo už jich je jen 25%? Toť kardinální otázka. Ale každý myslivec se může rozhlédnout ve své honitbě a hledat odpověď.

Já jsem na základě svých zkušeností osobně přesvědčen, že na průměrnou honitbu v ČR (tzn., 1.200 ha) stačí 8-10 skutečně kvalitních, výkonných a pracovitých myslivců – kteří budou všichni stejně kvalitně plnit veškeré úkoly. Při počtu 5.700 honiteb tak potřebujeme cca 45-55 tisíc těchto solidních a pracovitých myslivců. Ovšem, bojím se bojím, že je dnes už možná nemáme. A co teď s tím? V první řadě by mělo být zájmem vlastníků a uživatelů honebních pozemků i držitelů honiteb, aby se jim z honitby „neztratil“ ani jeden takto kvalitní myslivec. Souběžně s tím, se musí začít systematicky doplňovat „myslivecké řady“ novými myslivci z řad vlastníků a uživatelů honebních pozemků či z řad držitelů honiteb.

Neustále zdůrazňuji, že moderní „myslivecký management přírody“ potřebuje pro základní výkon skutečné myslivce se vztahem k půdě, krajině, přírodě a myslivosti; a nikoliv skutečné lovce. Myslivci jsou v honitbách ochránci, pečovatelé a občas lovíci chovatelé – tedy producenti. Lovci pak jsou – konzumenti, kteří v době lovu přijedou do honitby a za příslušný obnos si uloví zvěř (a kteří mohou občas i nakrmit). To je pro myslivost přirozený stav. Problém ale vzniká v případě, pokud by v naší myslivosti převládli pravdatní lovci nad pravdatnými myslivci – to by byl s tradiční myslivostí v ČR definitivní konec. A zase si každý myslivec může dnes sám ve svém kolektivu udělat své rozdělení kolegů na skutečné myslivce a lovce.

A ještě jednu poznámku; v rámci svého návrhu reformy myslivosti navrhuji, aby v první etapě nového systému „mysliveckého managementu přírody“ (kdy stát bude skutečně pomáhat) existoval a fungoval v každé honitbě státem placený či jinak finančně podporovaný „samostatný odborný myslivecký hospodář“, který by mohl mít (v rámci efektivity vynaložených prostředků) tuto funkci kumulovanou s funkcí poloprofesionální myslivecké (či „veřejné“) stráže; věřím, že v každé honitbě by se jistě našli vhodní kandidáti. Tak by se v rámci této první etapy reformy vhodně zkombinovala jistá forma zájmové-dobrovolné realizace myslivosti s poloprofesionálním či profesionálním výkonem některých činností či funkcí. Řešení řady problémů v myslivosti by se rozhodně našlo – jen by museli stát a představitelé myslivosti chtít!

No, není to jednoduché ale takhle probírat celou myslivost, tak tady sedíme ještě týden! To máte takto rozpracované celé odvětví? Mě osobně bude hrozně zajímat, jak se s těmito Vašimi myšlenkami budou „potýkat“ samotní myslivci, protože řadu věcí, myšlenek či návrhů budou slyšet v této souvislé formě poprvé. Nemyslíte, že pro mnohé myslivce budou podobné změny asi dosti „silná káva“?

K té „silné kávě“. Není pochyb o tom, že moderní reforma myslivosti bude rozhodně „hodně silná káva“! Budou to největší změny v odvětví myslivosti od přijetí Patentu o myslivosti v roce 1849. Ale prosím, nepodceňujte naše myslivce. S řadou z nich jsem mnoho svých myšlenek a nápadů na řešení roky konzultoval. A řada z nich bez ohledu na věk měla překvapivě velmi progresivní názory a také vůli myslivost změnit a modernizovat. Pokud si někdo z pánů ve vedení myslivosti na MZe či ČMMJ myslí, že je všichni myslivci v honitbách milují a jsou velice spokojeni až nadšení se situací v myslivosti – tak ten se velmi mýlí. Řada kvalitních progresivních myslivců v současných mysliveckých sdruženích přímo trpí; a to jak současným stavem myslivosti a ČMMJ, tak stavem ve svých honitbách, kde v mnohých z nich stále ještě „drží oštěž“ staří konzervativci, kteří „už jedou“ jen setrvačností a brání se jakýmkoliv progresivním změnám.

Takže já nemám žádné obavy z toho, že by snahy o moderní reformu myslivosti nenašly v naší myslivosti dost příznivců; zvláště mezi těmi, kteří mají zájem, aby myslivost v budoucnu nejen přežívala, ale aby se i dynamicky rozvíjela. A nezapomínejme ani na to, že před branami myslivosti stojí noví myslivci z řad vlastníků a uživatelů honiteb, kteří jsou připraveni se zapojit, kteří mají vůli řešit problémy a kteří si rozhodně nenechají od našich představitelů myslivosti líbit to, co dosavadní myslivci.

Teď k té „rozpracovanosti“; to že mám „rozpracované celé odvětví“ – to je snad trochu silný pojem, ale komplexní návrh koncepce myslivosti mám k dispozici. Jen z pohledu systematiky jsem pro celkovou přehlednost „oprášil“ rozčlenění odvětví myslivosti na jednotlivé specializované myslivecké obory. Je to obdobné jako v případě lesního hospodářství; to je také členěno na jednotlivé

odborné lesnické obory – např., zakládání lesů, pěstování lesů, hospodářská úprava lesů, ochrana lesů, lesní těžba, lesnická ekonomika, lesnická politika aj. A jak je zřejmé, jednotlivé obory jsou odlišné či velmi odlišné od oborů druhých – např., pěstování lesů – lesní těžba a mechanizace. Stejně tak tomu je i v případě odvětví myslivosti. I naše odvětví je složeno z jednotlivých oborů, které spolu také více či méně nesouvisí.

Při přípravě reformy myslivosti bylo třeba se nejdříve zamyslet nad základními výchozími principy a zásadami naší myslivosti; a podle potřeby je nahradit, poopravit či nechat. Potom připravit návrh nového systému odvětví a podmínek v nich může existovat a rozvíjet se. A potom se zaměřit na jednotlivé specializované obory myslivosti – některé reformovat, některé zrušit a nahradit novými. Celá reforma myslivosti je tak náročná a složitá, že by si to vyžádalo další rozhovor.

To jsou všechno velmi zajímavé myšlenky a názory, se kterými se běžný myslivec moc nesetká. Jsou to diametrálně odlišné věci od toho, co si myslivci mohou přečíst v mysliveckých časopisech. Proč tam tyto názory a myšlenky nepublikujete?

A co byste si asi myslel? Že třeba bude časopis Myslivost publikovat tyto názory o „rozvracení“ stávající krásné a fungující myslivosti? A ještě k tomu názory „toho Řeháka“? Je třeba si uvědomit, že v našich odborných mysliveckých časopisech panuje „přísný výběr“ (nějaký šťoura by to mohl nazvat i cenzurou). Dva příklady. Mám doma už několik let schovaný svůj rozsáhlý článek o „nezbytnosti moderní reformy-transformace pro budoucí rozvoj odvětví myslivosti“; tento článek mi byl redakcí časopisu „Myslivost“ vrácen s tím, že se redakční rada shodla na tom, že není vhodná doba na to, vydávat podobné názory a "destabilizovat" mysliveckou veřejnost takovými nějakými moderními změnami-reformami myslivosti – "myslivecká veřejnost prý potřebuje hlavně klid k práci"! Druhý případ byl v loňském roce, kdy předseda ing. Palas zveřejnil v Myslivosti v čísle 8/09 svůj hysterický a cíleně lživý útok na kolegu J.F.Votavu a na mě. Proto jsem připravil vysvětlující odpověď na jeho nesmysly a požádal redakci „Myslivosti“ o její zveřejnění, na které mám dle tiskového zákona zákonný nárok. Pan šéfredaktor se omluvil, že to zveřejnit nemůže, protože "to má od vedení zakázané". Vzněl jsem tedy dotaz na autora zákazu jednatele ing. Kostečku; ten mi sdělil, že vedení ČMMJ žádný tiskový zákon nezajímá, že Myslivecká rada ČMMJ zakázala mé tiskové vysvětlení zveřejnit a že si v Myslivosti budou tisknout jen to, co „on a Palas uznají za vhodné“! A bylo to!

Takže to je snad dostatečně vysvětlení, proč je pro Řeháka dosti problematické, „ba co dím - skoro nemožné“, publikovat v časopise Myslivost. A nakonec o anabázi s mým rozhovorem ve Světě myslivosti jste už v úvodu hovořil!

Jinak ještě poznámku k tomu publikování myšlenek. Ony se mé myšlenky a názory pochopitelně publikují, ale Řehák u toho většinou není přítomen. Příklad. Někdy okolo roku 1997 jsem v knize „Jezevec lesní“ publikoval mou zbrusu novou definici myslivosti. Jaké bylo mé překvapení, když jsem si později přečetl nové stanovy ČMMJ, kde byla tato má definice prakticky celá použita jako úvodní preambule. Potom jsem dostal reprezentační publikaci k 85. výročí založení ČMMJ; a ejhle na zadní záložce odcitovaná hlavní část mé publikované definice myslivosti. Takže mé myšlenky a názory se prezentují a publikují, ale autoři skromně mlčí o jejich zdroji. Zase na druhou stranu oceňuji, že když už někdo není schopen sám něco vymyslet, tak než by napsal nějakou pitomost, tak raději někde něco chytrého opíše. A tak si nakonec říkám, že to s tím Řehákem nebude zas tak špatné, když i vedení všemocné ČMMJ, plné expertů na myslivost, od něj opisuje text do úvodní preambule svých stanov.

Ale teď vážně; jsem přesvědčen, že je úplně jedno, kdo vymyslí novou reformu odvětví myslivosti; pro mě vždy bylo a je podstatné, aby se myslivost konečně probrala a tu moderní reformu zrealizovala. Jinak to vidím s jejím přežitím skutečně dost černě.

To si dovolím nesouhlasit. Myslím si, že myslivecká veřejnost, zejména ta část nespokojená se současným stavem myslivosti, by o těchto Vašich skutečných názorech a aktivitách měla vědět daleko víc. Neškodí to jen Vám osobně, ale i celé věci reformy. Naposledy jsem se setkal s kolegou myslivcem, který byl rozohněný tím, jak ten „zloduch Řehák“ - rozvrací myslivost a realizuje podvrtné kroky se zemědělci a vlastníky pozemků; jak chce snížit minimální výměru honitby na 150 ha aj. Když jsem se ho zeptal, kde to o tom Řehákovi a jeho názorech četl – řekl mi doslova – „jsou to ověřené informace z našeho OMSu, kde je prezentoval pan jednatel Kostečka z Prahy“. Nebylo by tedy lepší raději vše neustále publikovat, aby se o Vašich

reformních názorech něco vědělo i venku a mohlo se o nich diskutovat? A jinak - bude se tedy snižovat ta minimální výměra honiteb nebo nebude?

Tak především - vůbec se nehodlám vyjadřovat k tomu, co o mě prezentuje po okresech nějaký pan Kostečka. Každý, kdo četl jeho bezradný propagandistický rozhovor ve Světě myslivosti, si mohl sám udělat dostatečně přesný obrázek o jeho odbornosti a schopnosti operativně spolupěst a spoluřídít ČMMJ a myslivost v ČR; každý si mohl přečíst jeho cíle i názory o tom, co chce dělat se svou organizací i myslivostí. U podobných prezentací názorů je každý komentář úplně zbytečný. On zase zřejmě bude mít obdobný názor na tento náš rozhovor a jistě přidá i nějakou zajímavou „spikleneckou teorii“. Ale ať si vytvoří každý sám svůj názor.

Ale zpět k tématu. Pochopitelně, že podobně cíleně roznášené fámy jsou naprosté nesmysly; a pánové Kostečkové a spol. to moc dobře vědí; zrovna tento pán z ČMMJ seděl v první řadě na „Shromáždění myslivců ČR“ ve Velkém Meziříčí, kde jsem zcela jasně prezentoval stanovisko své i APM ČR ke změnám minimální výměry honiteb. Tito pánové z vedení ČMMJ šíří tyto své pomluvy zcela cíleně proto, že vědí o strachu mnoha myslivců ze snižování minimální výměry honiteb, a tímto způsobem chtějí poštvat myslivce proti Řehákovi, APM ČR i Myslivecké unii ČR.

On je totiž pravdou pravý opak! Já i kolegové z naší Asociace profesionálních myslivců ČR už od roku 1995 tvrdě prosazujeme náš neměnný názor – **„není naprosto žádný relevantní důvod k tomu, aby se měnila současná zákonem stanovená minimální výměra honitby 500 ha“!** A od tohoto názoru jsme se za posledních 15 let neodchýlili ani o milimetr. Ale to nebylo všechno, to by byl od APM ČR pouze pasivní přístup. Proto jsem v APM ČR inicioval vznik Unie mysliveckých organizací – později Myslivecké unie ČR a začali jsme aktivně spolupracovat s vlastnickými a zemědělskými subjekty na reformě odvětví myslivosti. A snažili jsme se tyto naše nové kolegy odborně a argumentačně přesvědčit, že řešení problematiky velikosti honiteb skutečně není na pořadu současných jednání. Jsem rád, že kolegové v Myslivecké unii ČR akceptovali návrh APM ČR, aby se začala nejdříve řešit celá moderní reforma odvětví myslivosti – tzn., jak vlastně bude vypadat a jak bude fungovat moderně koncipované odvětví myslivosti v ČR – pak se v rámci všech dalších dílčích kroků může otevřít i problematika velikosti honiteb. Ale dle mého názoru není jediný relevantní důvod pro změnu současné minimální výměry honitby – a to ani dolů a ani nahoru.

Jenom drobnou poznámku k té minimální výměře honiteb. Vedení ČMMJ má to snižování minimální výměry honitby jako „strašáka“, kterým permanentně děsí myslivce. Pokud se ale zamyslíte nad tímto přístupem, dojdete k závěru, že pro myslivce z honiteb-členy ČMMJ by byl příznivý právě opačný vývoj; tzn., snížení minimální výměry. Vezměme si území spravované MěÚ – o výměře např., 30 tis. hektarů. Pokud bychom šli cestou bývalého i současného vedení ČMMJ a v souladu se zájmy chovu zvěře bychom zvýšili minimální výměru na 2-5 tis. hektarů, tak budeme mít na tomto území 6-15 honiteb. Když se uspokojí zájmy místních podnikatelů a movitých myslivců, kolik těch honiteb zbude na současné myslivce v mysliveckých sdruženích? Nic! Pokud však by zde bylo např., 100 honiteb o výměře 300 ha, pak jistě zbude na všechny. Takže podotýkám (čistě hypoteticky), že pokud by došlo ke snížení minimální výměry honitby, prospělo by to především současným myslivcům.

Ale pro jistotu ještě jednou jasně závěrem - Řehák je pro zachování minimální výměry na stávajících 500 ha.

Ale představte si, že jsem zemědělec a roky toužím po vlastní honitbě. Zkuste mě jedním argumentem přesvědčit o tom, proč nemám požadovat snížení minimální výměry honitby na např. 250 ha.

Snažím se přesvědčit kolegy zemědělce o všech důsledcích snížení zákonné minimální výměry honitby. On tu totiž existuje i jeden háček (či „háček“), který má to snížení minimální výměry. Já osobně se při každém hodnocení všech aspektů nějakého problému vždy ptám – „v čí je to prospěch“? Pokud by se totiž snížila minimální výměra honitby na např., 250 ha, pak by to mělo dva základní aspekty.

V prvním případě – pokud by se udělala 250 ha honitba uprostřed 400 ha lánu čehokoliv, pak je to z pohledu myslivosti kardinální hovadina, ale nemělo by to celkem zásadní dopady na zemědělskou činnost.

Ovšem jiné to bude v druhém případě – tzn., pokud by se všechny lesíky větší než 250 ha (ve správě LČR, s.p. či dalších vlastníků) uprostřed zemědělských lánů staly samostatnými honitbami; s tradiční hranicí pole-les; to by teprve nastaly zemědělcům a uživatelům sousedních polních honiteb

zcela zásadní problémy; a to hlavně se škodami působenými zvěří. A to by měl každý zemědělec brát velmi vážně v úvahu.

Není tedy pochyb o tom, že na výrazném snížení minimální výměry honitby nemá naprosto žádný zájem nějaký Řehák, ale tento zájem mohou mít někteří vlastníci zemědělských pozemků a zemědělci; ale tento zájem rozhodně mají vlastníci či správci lesů; protože právě jim by se tak dostaly do rukou stovky nových - sice menších, ale určitě velmi zajímavých honiteb, které se budou velmi dobře pronajímat.

Když už jsme u těch výměr honiteb. V posledních letech zaznívají i opačné názory, které žádají, aby se radikálně zvýšila hranice minimální výměry honiteb až nad 2000 ha. Co Vy říkáte na tyto návrhy?

Promiňte, ale zase musím opakovat to, co u výměry pod 500 ha; tzn., že není žádný relevantní důvod tuto výměru jakkoliv měnit. Navíc nejdříve musíme v rámci „Koncepce myslivosti“ (jako ideologicko-politickému základu moderní reformy myslivosti) dospět společně k názoru, jak vlastně bude vypadat ta moderní a konkurence schopná myslivost – jaké bude její zaměření, co se všechno bude v honitbách realizovat, kdo to bude dělat, kdo to bude financovat aj. aj. Teprve až toto bude hotové, pak můžeme řešit optimální velikost honiteb.

Jinak, já osobně považuji toto zákonné zvyšování minimální výměry honiteb nad 1.000 ha za normální nesmysl a nepochopení základního vývoje v myslivosti pro budoucí období.

Je totiž zbytečné měnit zákon a složitě zvyšovat minimální výměru honitby jen proto, aby bylo možno zajistit řádný chov spárkaté zvěře – jak prosazoval pan prof. Hromas. A proč? Na řádný chov spárkaté zvěře je třeba minimální výměra 5-10.000 ha honební plochy – a takovou „minimální výměru honitby“ nemůže schválit snad ani náš Parlament. Nač tedy tento úkol řádného chovu spárkaté zvěře řešit složitou cestou zásadního zvyšování minimální výměry, když máme v ČR (díky ČMMJ a jeho pracovitým členům i aktivním orgánům státní správy na okresech) po několik desetiletí vyzkoušen geniální systém „oblastí chovu zvěře“; geniální systém mysliveckého managementu populací spárkaté zvěře na velkých plochách. Jen zdůrazním – „geniální myslivecký systém“, který byl pasivitou a nezájmem MZe a Parlamentu (díky jeho zákonu) po roce 2000 prakticky zlikvidován! Jde tedy o to, že chov (management) všech druhů zvěře se dá v moderním systému mysliveckého managementu přírody dokonale řídit a koordinovat v rámci prověřených „oblastí chovu daných druhů zvěře“.

Ještě na okraj k budoucímu vývoji ve věci velikosti honiteb. Řada expertů má stále obavy ze zmenšování našich honiteb. Já mám jisté obavy spíše z opačného trendu, který nám už dnes signalizuje vývoj pozemkové držby v ČR. A vývoj pozemkové držby je dle mého názoru jasný – skupování zemědělské půdy a zcelování velkých výměr pozemků pod jednotlivé vlastníky; tzn., v budoucnu nebudou výjimkou honitby o výměře několika tisíc hektarů; nebo několik souvislých tisíc hektarových honiteb jednoho držitele či uživatele.

A tak závěrem pro jistotu ještě jednou opakuji – pro Řeháka je prověřenou a celkem bezproblémovou minimální výměrou honitby současných 500 ha souvislé honební plochy. A pokud nějaký bezradný „expert“ říká někde něco jiného – tak normálně kecá!

A kolegy myslivce prosím – příště nedejte na nějaké propagandistické řeči zoufalých funkcionářů a berte v potaz jen to, co si sami přečtete. Pamatujte, že – „Litera skripta manet“ tzn., psané zůstává (trvá; platí; je věčné) – resp., co je psáno-to je dáno.

Safra, dokonce latinské citáty! Já pořád narážím na jedovaté informace šířené některými uvedenými představiteli a funkcionáři z myslivosti o tom, jak toho Řeháka „vyrazila vědecká rada“ z jeho habilitace na České zemědělské univerzitě v Praze. Tak proč Řehák cituje latinské citáty, ale není tím docentem myslivosti?

Tak za prvé – z čistě obecného hlediska není získání akademického titulu nějakým univerzálním dokladem o inteligenci či charakterových rysech daného člověka; já znám spoustu lidí bez jakéhokoliv titulu, kteří však jsou přirozeně inteligentní, moudří, charakterní a čestní. Ale také znám docenty a profesory, kteří jsou nejen neinteligentní, ale i bezohlední, bezcharakterní a vysoce nečestní. Ještě v nedávné historii byl akademický titul prostředkem pro šíření vzdělání, osvěty a kultivace mladé generace. Dnes je získání akademického titulu spíše cílem a prostředkem k získání uznání a prestiže – a často v případech, kdy by mnohý „akademik“ bez tohoto titulu nebyl schopen nikoho jinak přesvědčit o své inteligenci a moudrosti.

Myslím, že tato pedagogická anabáze na ČZU v Praze je moje osobní záležitost a nemá souvislost s odvětvím myslivosti v ČR. Řehák prostě není docentem myslivosti, protože ho při habilitaci skutečně „vyrazili“ a on skutečně nepovažuje tento titul za záruku rozumu a odbornosti. Navíc po zkušenostech s řadou současných docentů a profesorů myslivosti se rozhodně neprokázalo, že by měl titul docent či profesor přímou souvislost se skutečnou odborností, množstvím nápadů či přehledem v odvětví daného docenta či profesora. Pro mě je posledních dvacet let prioritou prosadit konečně urychlenou reformu ohroženého odvětví myslivosti; a rozhodně nehodlám ztrácet čas marným lovením nějakých titulů pro dozdobení mých vizitek. Když jsem přednášel na ČZU myslivost, vždy jsem studentům zdůrazňoval, ať kašlou na autority a používají hlavně svou hlavu, studují a dělají si své názory; a pak sami při výuce a zkoušení uvidí, kdo má ten titul oprávněně a kdo ne!

Ale moment, moment – to nemohu souhlasit! O tomto případu něco vím a jsem přesvědčen, že Vaše dlouholetá anabáze na ČZU v Praze s odvětvím myslivosti velmi úzce souvisí! A je to rozhodně další zajímavá a až skoro neuvěřitelná kauza. Tak hezky povídejte.

Říci to pochopitelně mohu, ale opravdu si myslím, že pro tento rozhovor o myslivosti se to moc nehodí. Tak jen pro snadnější pochopení řeknu na úvod několik informací. Pracoval jsem na Školním lesním podniku v Kostelci nad Č.l. a byl jsem v kontaktu s celou plejádou našich nejlepších lesnických a mysliveckých odborníků-skutečných kapacit, uznávaných u nás i ve světě; všichni pracovali na Lesnickém výzkumném ústavu právě v Kostelci. Tento ústav se transformoval po roce 1989 na novou Lesnickou fakultu v Praze. A tam jsem začal po roce 1995 - jako pracovník myslivosti na MZe-působit i jako externí pedagog myslivosti na této fakultě. Přitom jsem úspěšně absolvoval doktorandské studium myslivosti. A po roce 2000 jsem začal dělat i na své habilitaci; nebyl problém - přednášel jsem, vedl cvičení, měl jsem publikace a splňoval stanovené podmínky. Současně s přípravou habilitace jsem pro fakultu (z jisté vděčnosti) připravil i návrh projektu celého nového samostatného mysliveckého studijního oboru – „Provoz a řízení myslivosti“; první takto koncipovaný myslivecký obor na světě. Na prosazení tohoto projektu jsme začali systematicky pracovat s vedoucím myslivosti na ČZU doc. Vachem. Tento návrh na „produkci inženýrů myslivosti“ vzbuzoval u řady „našich předních mysliveckých odborníků v ČR“ neskrývané veselí a povýšenecké odmítání „podobných Řehákových nesmyslů“. Stejně odmítavě se k tomuto projektu stavěla i většina lesnických odborníků na této lesnické fakultě. Ten smích a pohrdavé odmítání těmito „předními odborníky“ vydrželo až do doby, kdy proběhla úspěšná akreditace tohoto mysliveckého oboru.

Pak došlo k radikálnímu obratu. Dříve odmítající „experti na myslivost“ (kteří však nic podobného sami nevymysleli) začali najednou kroužit nad ČZU v Praze jako supi hledající tučné a chutné sousto. Výsledkem tohoto jejich kroužení bylo, že mi pan děkan lesnické fakulty po 13 letech na LF oznámil, že sice celé roky zdarma přednáším, že jsem vytvořil jedinečný samostatný myslivecký studijní obor, že jsem byl sice při akreditaci autorem a garantem 5 mysliveckých předmětů - ale i přesto se vedení fakulty rozhodlo, že musí oslovit „skutečné odborníky a kapacity na myslivost“, které tento jedinečný myslivecký obor povedou a budou přednášet. Na mou otázku, proč tedy tyto „kapacity myslivosti“ tento myslivecký obor nevymyslely a nepřipravily pro akreditaci - mi pan děkan neuměl odpovědět.

A v tomto "zajímavém" období zrovna probíhala i má habilitace. A já začal registrovat jisté sílící tlaky od některých významných funkcionářů ČZU, kteří se za každou cenu snažili mou habilitaci zlikvidovat; a já brzy zjistil i příčiny těchto snah. Za vším stál prof. Vladimír Bejček z Katedry životního prostředí na LF, který prosazoval habilitaci dvou svých ekologicko-zoologických kamarádů ing. Červeného a RNDr. Koubka z AV v Brně. Jeho záměr byl jasný - odstranit myslivce z myslivosti a následně tyto své ekologicko-zoologické kamarády prosadit do nového mysliveckého studijního oboru; prostě příběh o tom, jak "lovící ekologové" myslivost na ČZU ovládli. Jen drobnou poznámku k pojmu "lovící ekologové". To jsou v médiích, ve školách či v akademii skalní ekologičtí-zoologové chránící každé zvířátko a každého ptáčka; ale v honitbách se zbraní v ruce se mění na takové lovce, že běžní myslivci jsou proti nim úplní lovečtí "břídilové" (Jeseníky, Šumava, Krušné Hory, Kostecké lesy a honitby studentů by mohly vyprávět).

Jinak, já jsem neměl vůbec čas ani zájem řešit habilitaci těchto dvou pánů z Akademie věd v Brně; bylo totiž naprosto jasné, že ani jeden z nich nesplňuje podmínky pro dokončení habilitačního procesu; v první řadě ani jeden z nich nikdy souvisle nepřednášel myslivost na ČZU v Praze. Navíc bylo všeobecně známo, že i na LF v Brně oba tyto akademiky-zájemce o habilitaci „vyrazili“ s tím, že nikdy na LF v Brně nepřednášeli a nesplňují proto základní podmínku. Ale brzy se ukázalo, na FLE

ČZU v Praze si vedení fakulty v čele s prof. Podrázským a celá vědecká rada si s dodržováním stanovených a nepřekročitelných podmínek nedělaly vůbec žádnou velkou hlavu! Profesor Bejček (dokonce jako předseda velkého akademického senátu na ČZU) bez skrupulí kontaktoval odborné oponenty mé habilitační práce a trval na tom, že Řehák musí dostat negativní hodnocení své práce (aby ho mohla vědecká rada snáze vyhodit). Což se nestalo a mí oponenti pánové prof. J. Hromas, doc. K. Bukovjan a ing. F. Havránek vypracovali kladná stanoviska.

Tak jsem tedy měl na svou habilitační práci všechna tři kladná stanoviska oponentů-mysliveckých odborníků; měl jsem špičkovou habilitační přednášku; na škole jsem více jak deset let přednášel i cvičil; měl jsem vysoce překročen i stanovený počet bodů na získání titulu docent myslivosti a pro fakultu jsem vymyslel a spolu-připravil světově jedinečný myslivecký studijní obor. A proti mě seděla vědecká rada, ze které ani jeden člen mou habilitační práci ani nečetl. Tak jsem se domníval, že to je jasné. Ale jak se mělo brzy ukázat, na této fakultě a s těmito "seriózními" odborníky mi to bylo ale houby platné. V den habilitace (když už vedení fakulty nevědělo jak dál) a po mém vystoupení mi pan děkan po poradě vědecké rady FLE suše oznámil – „že jsem vědeckou radu odborně nepřesvědčil, že by mi měla titul docent udělit!“ A bylo to! Přesně jak říkal starý hajný Staněk - "když se nechce, tak to je horší, než když to nejde!"

Vůbec jsem to neřešil - protože skutečně bylo vyloučeno, abych ve 20 minutách odborně přesvědčil cca 25 členů vědecké rady (složené z lesníků, ochranářů přírody a vodařů), kdy v této odborné radě nebyl jediný skutečný odborník na problematiku myslivosti. Ale na této fakultě vůbec nešlo o to, že o naprosto nové a složité problematice „mysliveckého managementu přírody“ těžko mohu přesvědčit podobné myslivecké amatéry; teprve později jsem se dozvěděl, že vědecká rada byla již předem připravena (i působením některých lesnických subjektů a mysliveckých organizací), že Řehák prostě "docenta" nesmí dostat. A tak v tento den získali (ovšem v rozporu se zákonem i vlastními pravidly ČZU) titul docent myslivosti jen ing. Červený a RNDr. Koubek z AV v Brně. A celému vedení fakulty i celé solidní a seriózní "vědecké" radě bylo naprosto jedno, že se tak stalo v jasném rozporu se zákonem i pravidly ČZU; a i když se obecně vědělo, že při své "vědecké" činnosti spolupracují s pytláky, kteří jim dodávají lebky a vnitřní orgány pobitých rysů k jejich "výzkumu"!

No a pak už to šlo – ráz na ráz! Tito novopečení docenti brzy obsadili celou myslivost na ČZU v Praze, přičemž jeden z těchto docentů prakticky na fakultě ani nepřednášel. Vedení katedry spolu s panem ing. Červeným - novým vedením oddělení myslivosti odstranilo oba skutečné autory studijního oboru; a dnes celý obor rozhodně nesměřuje směrem k moderní myslivosti, ale směrem k podivným a neodborným zoologicko-ekologicko-loveckým teoriím uvedených expertů. Aktuální odborná úroveň tohoto mysliveckého oboru je zcela tristní a už nemá s původním, skutečně odborným mysliveckým zaměřením skoro nic společného. A tak se sice daný studijní obor i dnes nazývá "Provoz a řízení myslivosti", ale předměty o provozu a řízení systému myslivosti už museli odstranit (protože je nikdo neumí přednášet) a v dalších předmětech (např., myslivecká typologie honiteb) přednášejí "naši přední experti na myslivost" naprosté nesmysly a vůbec nemají představu o skutečném odborném obsahu tohoto (mnou vytvořeného) oboru myslivosti. Je to skutečně smutné, kam to dospělo.

Klidně bych z tohoto místa mohl tvrdit, že mi je to jedno, ať si dělají, co umí! Ale nemohu, protože mě to štve, když vidím, jak zásadně nepřipraveni jdou studenti myslivosti z této fakulty do provozu.

No, tak vlastně uznávám, že jste měl pravdu. Důsledky této habilitační kauzy a následného obsazení našeho mysliveckého studijního oboru ekologicko-loveckými odborníky dnes skutečně významně negativně ovlivňují nejen školskou a vědecko-výzkumnou mysliveckou základnu, ale následně budou působit problémy i celému odvětví myslivosti. A já se už tak těšil, jak kvalitně připravení myslivečtí bakaláři, magistři a doktorandi budou s námi realizovat moderní reformu myslivosti. Škoda!

A skutečná příčina tohoto stavu? Stejně jako na MZe je důvodem to, že myslivost řídí a bez omezení ovládají lesničtí odborníci! Tak je tomu i na Lesnických fakultách našich univerzit, kde myslivost spadá pod katedry (ústavy) ochrany lesů a myslivosti; a když tam pak ve vedení katedry sedí arogantní cizinec bez elementárních znalostí tohoto oboru, pak je to pro odvětví myslivosti doslova katastrofa.

To také mohu potvrdit! Sám jsem na té "habilitační frašce" seděl a mohl jsem vše pozorovat a hodnotit. Stejně tak jsem osobně zažil pedagogicko-mysliveckou "úroveň" některých pedagogů myslivosti. Jak se tedy bude podle Vás dále vyvíjet situace myslivosti na ČZU v Praze?

Podívejte, já sice nemám žádnou křišťálovou kouli, ale myslím, že znám dobře současné „pedagogy myslivosti“. Tak za prvé - ing. Červený není ve vší účtě žádný myslivecký odborník, ale je to především ekologicko-zoologický lovec, zaměřený (dle jeho publikací) na problematiku – netopýřů, klecových brojlerů, krmiv pro brojlery a ochrany rysa ostrovida aj. A protože není skutečný specialista na žádný ze specializovaných oborů myslivosti, tak se bude v nejbližší době snažit přizpůsobit myslivost na fakultě tomu, co alespoň trochu ovládá. Navíc tito páni odstraňují každého pedagoga, který by prosazoval reformu a modernizaci stávající myslivosti – což není „jejich parketa“. Tak zrovna v těchto dnech ing. Červený spolu s vedoucím katedry ochrany lesů Turčányim (SR) definitivně odstranili z lesnické fakulty doc. Vacha, který jako skutečný myslivecký odborník velmi překážel jejich plánům. Příznačné u těchto lidí je i jejich chování vůči skutečným mysliveckým odborníkům; tak např., tento mezinárodně uznávaný myslivecký odborník doc. ing. M. Vach, CSc. byl v posledních dvou letech na katedře vyhozen ze své kanceláře a doslova „deportován“ do jakéhosi kamrlíku (2x2m) pro uklízečky hned vedle WC! Myslím, že zahraniční návštěvy doc. Vacha „mrkali na drát“ jak je u nás postaráno o mezinárodně uznávaného odborníka, pedagoga, výzkumníka a publicistu, který navíc této fakultě věnoval 40 let svého mysliveckého odborného života. Není pochyb o tom, že stávající vedení fakulty by se mělo minimálně stydět! Ovšem, jestli pan děkan vůbec ví, co to je.

Proto jsem přesvědčen, že nebude dlouho trvat a dočteme se to, jak na FLD ČZU v Praze kolektiv expertů v čele s panem ing. Červeným „vymyslel“ to, že se prostě zruší tradiční pojmy „myslivost“ a „myslivec“ (které mu /a jemu podobným ekologům/ dlouho leží v žaludku) a vymyslí místo myslivosti jistě něco jemu blízkého; něco ve stylu – ekologie zvěře; či další podobný neodborný nesmysl.

Už jsem o tomto fenoménu hovořil v souvislosti s představiteli na MZe a ČMMJ, tzn., pokud někdo složité myslivosti nerozumí a není v ní kovaný, tak se snaží myslivost zlikvidovat, odvětví dát nový název a hlavně nový a jim blízký směr. A tak se možná dočkáme toho, že na hrobě naší myslivosti vztyčí experti z ČZU jejich nové odvětví „EKOLOGIE ZVĚŘE“, které bude mít nový obsah a směr! A budeme mít místo myslivců „ekology zvěře“, kteří budou místo uniforem nosit neformální vytahané svetry. A to už bude definitivní konec naší -staletí trvající- myslivosti. A to jen proto, že do myslivosti postupně infiltrovali „zoologicko-ekologičtí lovci“, kteří kromě vášnivého lovu zvěře nemají s myslivostí prakticky nic společného. A že myslivci prostě nebyli schopni (ochotni?) si své odvětví důrazně ochránit před podobnými „lovu-chtivými existencemi“.

A zase paralela s MZe. Na MZe je myslivost v hluboké krizi a vedou ji a řídí lesáci z odvětví lesního hospodářství na MZe. Na ČZU v Praze se postupně likviduje myslivost a zase pod vedením a řízením lesáků z FLD ČZU. Náhoda? Či snad něčí dlouhodobý záměr a cíl?

A nezdá se Vám, že pomalu začíná boj nás myslivců a myslivosti skutečně o holé přežití?

To opravdu vypadá hodně nevesele. Ale trochu odbočím - ještě si vzpomínám, jak Vás předseda ČMMJ ing. Palas ve svém článku popsal jako skutečné „monstrum“, které je vysoce neodborné, které nikdy nic nedokázalo a které schválně zničilo návrh krásného zákona z dílny ČMMJ jen proto, aby následně mohlo draze školit myslivce. Vaši odbornost už jsme probrali. Ale teď se musím zeptat, proč jste tedy za celých dvacet let nic v myslivosti neudělal?

Tak po pravdě řečeno, dělal jsem, co jsem jen mohl! Ale zřejmě v porovnání se spektrem odborných mysliveckých činností pana předsedy Palase to bylo asi málo. Záměrně říkám "asi", protože opravdu nevím co tento pan předseda v myslivosti a pro myslivost za svůj život vytvořil - abychom mohli porovnat. Jinak mě skutečně pobavilo, že má drahá školení myslivců (450.- Kč za osobu + pětisetstránková kniha "Komentář k zákonu o myslivosti") tvrdě pranýřoval právě předseda organizace, která pro myslivce spoluorganizuje a doporučuje zbytečná školení "prohlížečů" za pouhých lidových 4.500.- Kč za osobu!

A teď jen telegraficky k Vašemu dotazu.

Na MZe jsem navrhl a prosadil realizaci známé série velkých mysliveckých konferencí v devadesátých letech minulého století; u konferencí - Jelení zvěř 1995 či Srnčí zvěř 1996 jsem byl i ředitelem organizačního výboru. Pro tyto konference jsem vymyslel svěcení mysliveckých praporů a jejich slavnostní předávání místním OMSům ČMMJ; jsem autorem návrhu na první soutěž v ČR ve vábení jelena; na těchto konferencích byly slouženy "Svatohubertské mše" aj.

Když jsem pracoval na MZe, tak jsme spolu s MVDr. Velebou ze SVS vypracovali pro ČR systém omezování šíření a likvidace klasického moru prasat; který byl ve 3 vlnách s úspěchem použit (inspiraci si z něj brala i celá EU).

Inicioval a prosadil jsem založení Asociace profesionálních myslivců ČR, která se postupně prosadila jako jedna z neaktivnějších mysliveckých organizací; a která od roku 1995 až dodnes leží v žaludku všem skalním „konzervativcům“ v myslivosti. Po několik období jsem byl i jejím prezidentem. V roce 1995 jsem vytvořil pro APM ČR „Deklaraci o myslivosti v ČR“, kde asociace jasně popisuje své základní úkoly, které chce postupně prosadit:

1. Vytvořit dlouhodobou koncepci rozvoje myslivosti v ČR (pracuje se na ní)
2. Prosadit samostatný odbor myslivosti, rybářství a včelařství na MZe (prosazen po roce 2000)
3. Prosadit vznik podvýboru pro myslivosti, rybářství, včelařství v PSP ČR (ustaven)
4. Vytvořit a prosadit „Samostatný myslivecký studijní obor“ (vytvořen a akreditován)
5. Prosadit vytvoření a schválení „Státní myslivecké politiky ČR“ (připravena a projednána)
6. Prosadit znovuvytvoření státem garantované vědecko-výzkumné báze (pracuje na VÚLHM)

Což je vlastně základní kostra reformy celé myslivosti.

Navrhl jsem ustavení „Obrody myslivosti v ČR“ (Shromáždění myslivců ČR ve Žďáru nad Sázavou v roce 2001.

Jako jediný subjekt jsme veřejně bojovali proti nekvalitnímu návrhu zákona o myslivosti z dílny ČMMJ a PSP ČR.

S předsedou vlády ČR ing.V.Špidlou jsem prosadil vytvoření samostatného odboru myslivosti, rybářství a včelařství na MZe; proti bylo pouze tehdejší vedení ČMMJ /chtělo Nejvyšší myslivecký úřad/ a tehdejší ministr zemědělství ing. Palas, kterému ustavení tohoto odboru musel předseda vlády ing. Špidla doslova nařídit.

S kolegou Křížem jsme připravili a u České pošty v roce 2000 prosadili vydání první emise poštovních známek na světě se skutečně mysliveckou tematikou - pod názvem „Myslivcův rok“, kde je prezentována běžná činnost myslivců.

Připravil jsem odborně vzdělávací a soutěžní projekt pro děti „Naše zvířata“; této akce se aktivně zúčastnilo dle odhadů cca 500.000 dětí ze škol z celé ČR.

Připravil jsem vzdělávací projekt na školení myslivců v problematice nového zákona a školení stráží, které jsme s JUDr. Staňkem realizovali po celé ČR; proškolili jsme tisíce myslivců a stráží.

Ve prospěch myslivosti a vzdělávání mladé generace jsem celých 15 let zcela zdarma přednášel a cvičil jako externí pedagog myslivosti na LF ČZU v Praze.

Inicioval jsem ustavení Unie mysliveckých organizací ČR a významně se podílel na jejím chodu a aktivitách.

Připravil jsem projekt na "emancipaci zemědělství a zemědělců v myslivosti". Jednal jsem s vlastnickými a zemědělskými subjekty a následně jsem inicioval vznik Unie subjektů zainteresovaných v myslivosti-Myslivecké unie ČR (která vznikla transformací Unie mysliveckých organizací ČR) a dosti významně jsem se podílel a podílím na jejím chodu a aktivitách.

Byl jsem (myslím, že aktivním) členem Myslivecké rady ministra zemědělství.

Byl jsem spoluautorem nápadu a projektu na uspořádání „Světové výstavy vývoje lovu a myslivosti v Brně“ a také předsedou organizačního výboru.

Vypracoval jsem projekt realizace reformy odvětví myslivosti formou moderního „mysliveckého managementu přírody“.

Připravil jsem televizní pořad o mysliveckých, rybářských a dalších aktivitách na venkově s názvem "Za humny", který vysílala TV Prima (ukázky některých dílů budou na stránkách APM ČR)

Napsal jsem několik desítek publikací, článků, referátů, studií, projektů, deklarácí, analýz aj.

A už dost! Pokud by měl někdo snahu „prohrabat“ se mými aktivitami, jsou všechny zveřejněny na oficiálních stránkách APM ČR.

No nechci to nijak dramaticky komentovat, ale pokud toto vše bylo pro pana předsedu Palase – „nic nedokázal a nedodělal“, tak bych chtěl vidět takto sepsané aktivity pana předsedy; to musí být gigantický seznam! Ale pokračujme! Chtěl bych se ještě zeptat na jednu kontroverzní akci. Zmínil jste se o té nešťastné „světové výstavě“; v souvislosti s tím jsem slyšel od jednoho z členů tohoto organizačního výboru příšerný příběh o tom, jak ten Řehák zase "něco rozdělal" a pak s APM ČR utekli "jako uličníci" od této rozdělané práce. Tak proč jste tedy s kolegy z APM ČR od této akce utekli?

Tak; a zase vidíte typický příklad, jak se pěkně cíleně tvoří fámy, drby a pomluvy. Dovolte mi tedy chronologicky uvést, jak to skutečně bylo! Nejprve v této souvislosti zaznělo to, že by se mohla v roce

2010 v ČR uspořádat výstava, která bude navazovat na jakousi výstavu, která se konala v roce 1910 ve Vídni a v Praze; ale v této souvislosti se uvažovalo především o výstavě trofejí. A vedl se jistý spor o to, zda se výstava trofejí přesune z roku 2009 z Lysé na rok 2010 v Brně. V této fázi jsem já navrhl, aby se v ČR tedy udělala skutečně myslivecká a skutečně světová výstava - o historickém vývoji lovu a myslivosti na celém světě. Bylo pro mě zásadní, aby co nejvíce států světa připravilo své expozice, z nich bude poutavým způsobem prezentován vývoj lovu a později jeho přerod na myslivost. A ukázat i vývoje v jednotlivých mysliveckých oborech (kynologie, střelectví, školství, výzkum státní správa aj. aj.). Už z tohoto záměru bylo jasné, že připravit takto koncipovanou výstavu potrvá roky - jen vysvětlit tento široký záměr státům světa a tam připravit tyto nové a náročné expozice.

V těchto intencích bylo přijato i souborné stanovisko za celý organizační výbor. Celý návrh projektu světové výstavy od APM ČR, který jsem vypracoval, je dodnes na stránkách naší APM ČR. Všichni jsme se na jednání organizačního výboru v VI./08 dohodli, že výstava se bude konat nejdříve v roce 2012/13; tak, aby bylo možno tak nesmírně náročnou akci kvalitně a odpovědně připravit. Dále se odhlasovalo, že do konce roku 2008 připravíme projekt výstavy a pokusíme se zajistit pevné garance dostatečného množství financí, které jsou naprostou nezbytností pro realizaci tak rozsáhlé akce. Bylo jasné společně rozhodnuto, že když se do konce roku 2008 nepodaří finance zajistit, celá příprava se jednotně ukončí; s tím, že se může celá realizace přeložit na pozdější dobu.

Pak ale někteří členové organizačního výboru, cítíce finance a slávu, odvolali své rozhodnutí na termín v roce 2012 a začali naprosto nesmyslně prosazovat už rok 2010! Na to reagovala naše APM ČR tím, že to je zcela nezodpovědné a nesmyslné rozhodnutí, které nepřinese nic jiného, než ostudu pro celou naši myslivost i celou ČR. Na základě osobních zkušeností s pořádáním skutečně velkých konferencí s mezinárodní účastí jsem poukazoval na to, že za jeden rok se nedá zorganizovat ani solidní mezinárodní konference, natož světová výstava se zcela mimořádným zaměřením. Ovšem snahy naší APM ČR byly ostatními členy organizačního výboru striktně odmítnuty. I přes to, jsme kolegiálně počkali do konce roku 2008. Na jednání organizačního výboru 15.1.09 se prokázalo, že nejsou zajištěny a hlavně garantovány vůbec žádné finance a vše je postaveno jen na nějakých vágních slíbech pár milionů korun. Proto jsem v souladu s předchozí dohodou všech členů výstavního výboru odstoupil z funkce předsedy výstavního výboru a APM ČR všem oznámila, že v souladu s naší společnou dohodou na akci končí, protože hrozí velká mezinárodní ostuda. Protože však nový představitel organizačního výboru - předseda Macháček (jakýsi v myslivosti naprosto neznámý ambiciózní tajemník z ČZU v Praze) sliboval na 150% zajištění financí i s písemnou garancí do konce února - APM ČR slíbila počkat. Když 4. 3. 09 ing. Macháček opět operoval sliby a vágními přísliby a opět nebyla žádná garance, APM ČR oficiálně ukončila činnost na této předem ztracené akci.

A to bylo vše! Nic více a nic méně! Proto padá veškerá odpovědnost za krach této akce především na hlavy těch, kteří se úplně nesmyslně vrhli do této akce s termínem na rok 2010; a to, i když bylo už počátkem roku 2009 jasné, že se za necelý rok a prakticky bez peněz nedá podobná akce nikdy zrealizovat! A tak se místo rozsáhlé reprezentativní lovecko-myslivecké světové akce s mimořádným zaměřením, programem i expozicemi (jak potvrzuje projekt APM ČR) – udělal jakýsi lepší "myslivecký jarmark" našlapaný v jedné výstavní hale. Takže došlo přesně k tomu, před čím jsme s kolegy z APM ČR ještě v roce 2008 všechny varovali!

Ale tady v praxi alespoň vidíte, jak se cíleně tvoří diskreditační kampaně; tzn., když už měla APM ČR zase pravdu a vyhnula se té ostudě, tak ji alespoň pomluvíme a očerníme!

Ještě se musím dotknout jedné podstatné věci v naší myslivosti a tou je ustavení Myslivecké unie ČR, které tedy rozhodně vzbudilo v mysliveckých kruzích velký rozruch. Jak Vás napadlo iniciovat vznik této organizace?

Promiňte, jen drobné doplnění – Myslivecká unie ČR je platforma a nikoliv organizace. Ještě musím znovu zdůraznit, že v tomto rozhovoru mluvím pouze za Řeháka a nikoliv jménem Myslivecké unie ČR, kde jsem výkonným místopředsedou. Jinak – o vzniku podobné platformy jsem uvažoval už od roku 1995. Ještě na konci 90 tých let minulého století jsme s kolegy dr. Poupětem a ing. Kubelkou z MZe iniciovali ustavení UMRS ČR – Unie mysliveckých a rybářských subjektů ČR. V rámci mého projektu moderní reformy myslivosti je zcela zásadním předpokladem úspěchu celého procesu to, aby si všechny v myslivosti zainteresované subjekty na sebe postupně zvykly a naučily se spolupracovat. Tak jsem pořád o této spolupráci uvažoval, připravoval se a čekal na vhodné období. V roce 2007 se

podářilo navázat úzkou spoluprací v rámci menších mysliveckých organizací a všechny oslovené organizace vyslovily souhlas s návrhem na vytvoření Unie mysliveckých organizací ČR.

Musím podotknout, že hned od počátku jsme kontaktovali vedení ČMMJ s návrhem na vzájemnou spoluprací. Vedení ČMMJ tento návrh hned odmítlo, že jako největší organizace nemá za potřebí se s někým spojovat a spolupracovat; navíc pan předseda ing. Palas a další představitelé ČMMJ a MZe opakovaně veřejně poukazovali na „malé a zanedbatelné myslivecké organizace, které v odvětví myslivosti nemají naprosto žádný význam a vliv“. UMO ČR tak vznikla, kašlala na podobné přihlouplé invektivy a začala normálně fungovat; pro myslivce se tak vytvořila velmi zřetelná názorová alternativa vůči oficiálním názorům vedení ČMMJ a MZe; kdy se UMO ČR nebála veřejně a důrazně kritizovat všechny nedostatky v myslivosti a navrhopvat řešení. Pro UMO ČR jsem vytvořil „Deklaraci o myslivosti v ČR“ v níž byly zakotveny základní zásady, názory a cíle této platformy.

Dovoľte mi jen pár slov k vysvětlení toho pojmu „platforma“. UMO ČR totiž nebyla žádná organizace, ale byla koncipována jako zcela volná demokratická platforma, v rámci níž dobrovolně spolupracují zcela samostatné organizace; kdy se při jednáních dospívá ke společným názorům a stanoviskům - vždy jednomyslnou shodou všech spolupracujících organizací; s právem veta pro každou organizaci. Což je nesmírně náročný a složitý systém pro společná jednání a hledání společně akceptovatelných řešení; ovšem - na druhé straně jde o nejdemokratičtější způsob spolupráce.

Při propracování projektu reformy jsem neustále myslel na to, jak moc myslivost trpí mnohaletou nadvládou lesnických subjektů; těch subjektů, které ji mají řídit, ale neřídí; které mají zvládat všechny úkoly, ale nezvládají! Dospěl jsem k názoru, že myslivost může ve své podstatě (odvětví realizující celé spektrum nezastupitelných úkolů v přírodě) přežít jen v případě, že se do celého systému znovu zainteresují vlastníci honebních pozemků a uživatelé honebních pozemků – tedy zejména zemědělci; kteří nastoupí na své (po roce 1948 odebrané) pozice držitelů i uživatelů honiteb. A myslivci se s tímto faktem musí naučit žít a pracovat.

Po „Shromáždění myslivců ČR“ ve Velkém Meziříčí (III./09) jsem začal jednat se zástupci vlastníků honebních pozemků a zemědělci sdruženými v rámci Asociace soukromého zemědělství ČR o možných společných názorech a cílech a tím o možnosti nějaké vyšší formy společné spolupráce. Výsledkem těchto mých jednání bylo to, že se k ASZ ČR přidala i Agrární komora ČR a došlo ke společné dohodě, že se Unie mysliveckých organizací ČR přetransformuje na Unii subjektů zainteresovaných v myslivosti – Mysliveckou unii ČR. Tak byl vytvořen v odvětví myslivosti nový a velmi mocný subjekt. Snad ani nemusím zdůrazňovat, že ve vedení myslivosti na MZe i na ČMMJ zavládla mimořádná nervozita a aktivita; protože Myslivecké unie ČR byla i pro ČMMJ více než rovnocenným partnerem-soupeřem.

Myslivecká unie ČR zahájila realizaci řady kroků na řešení řady problémů v myslivosti. Vypracoval jsem asi 97 otázek na aplikaci ust. § 31 zákona o myslivosti týkající se změn honiteb, kdy by jasné odpovědi MZe zásadně usnadnily v praxi celý proces všech variant změn honiteb; členové Myslivecké unie ČR vyslovili souhlas a otázky jsme zaslali na MZe s žádostí o odborné odpovědi. Protože znám přesně myšlení stávajících úředníků MZe bude Myslivecká unie ČR trvat na písemné formulaci všech odpovědí; zdůrazňoval jsem, že MZe bude nabízet jednání na MZe, na němž vždy úředníci nějak vyklíčují ze všech odpovědí – a žadatel jde domů a nemá v ruce vůbec nic. Dále např. Myslivecká unie ČR požádala vedení MZe o komplexní informaci o celé oblasti financování myslivosti v ČR; odvětví myslivosti na MZe má prakticky nejneprůhlednější systém financování a hlavně nejméně transparentní informování o tocích financí v myslivosti.

Zaslechl jsem něco o nějakém Vašem projektu pro Mysliveckou unii „zemědělské myslivosti – myslivosti v zemědělství“. Mám informace, že z tohoto Vašeho projektu byli na MZe zase velmi nervózní. O co vlastně šlo?

Jen Vás doplním. Nervózní z toho nebyli na celém MZe, ale hlavně na „Odvětví lesního hospodářství MZe“. Podstata problému je celkem prostá. Celá desetiletí po roce 1948 hráli dominantní roli v myslivosti socialistický Československý (později Český) myslivecký svaz a subjekty lesního hospodářství (Ministerstvo lesního a vodního hospodářství a podniky a závody státních lesů). Vlastníci pozemků a zemědělské subjekty byli celá desetiletí úplně ze hry; a tak to v ČR funguje dodnes. A takto pokřivený systém je i jednou z hlavních příčin nesvárů, pocitů křivd a nespravedlnosti, odmítání spolupráce s myslivci aj.

Hlavní příčinou krize v odvětví myslivosti je to, že od roku 1990 má „v rukách“ celou myslivost (řízení i metodickou činnost) v ČR právě odvětví lesního hospodářství a další lesnické subjekty; kdy se lesníci cítí doslova "od Boha povolání" k tomu řídit myslivost. Tragické výsledky celého odvětví a kritický stav myslivosti jsou jasným důkazem "úspěšnosti" práce lesnických odborníků v myslivosti na OLH MZe. Nelze opomenout i vliv ČMMJ, která byla jedním z hlavních pilířů snah po zakonzervování socialistické myslivosti po roce 1989.

Ve svém projektu „proporčního vyrovnání významu všech prvků z odvětví myslivosti“ vycházím především z toho, že se myslivost realizuje ze 70% na zemědělských a ostatních honebních pozemcích, zatímco jen ze 30% se realizuje na lesních honebních pozemcích. Jsem tedy přesvědčen, že by mělo být naprosto přirozené a samozřejmé, aby se na řízení a metodické práci v myslivosti ze 70% podíleli vlastníci zemědělských honebních pozemků, zemědělství uživatelé honebních pozemků a držitelé polních a smíšených honiteb. Což se zatím ani náhodou neděje a lesnické subjekty si zuby-nehty drží své dominantní postavení v myslivosti.

Proto jsem připravil pro Mysliveckou unii odborně-ideologický projekt "Emancipace vlastníků, zemědělců a zemědělství v odvětví myslivosti". Připravil jsem „Deklaraci o pozici a úkolech zemědělství a zemědělců v myslivosti“; bez nadsázky mohu říci, že to je takový koncentrát splnění šedesátiletých snů zemědělců a vlastníků o jejich důstojné pozici v myslivosti. Čímž by se celý systém myslivosti dostal po 60ti letech zase do jisté rovnováhy.

No právě, mě to připadalo -když jsem to četl- jako další velká bomba, která může zcela zásadně ovlivnit vývoj v celém odvětví myslivosti. Myslím, že takovou ideovou podporu a takový odborný materiál, který jste udělal - zemědělci od roku 1948 neměli. Proto jsem byl trochu v šoku, když v této nadějně fázi vystoupila Agrární komora ČR z Myslivecké unie ČR. Proboha proč? To nechtějí svým členům-zemědělcům v této oblasti myslivosti pomáhat?

Víte, to je zase celkem prosté – stálo za tím normální zbytnělé EGO jednoho jednotlivce. Myslivecká unie ČR udělala vstřícné gesto vůči AK ČR a nabídla této organizaci obsazení postu předsedy Výkonné rady. AK ČR do této funkce nominovala ing. Jana Záhorku. Bohužel se tento pán od počátku choval ve funkci předsedy Výkonné rady jako klasický předseda nějaké organizace. Neustále odmítal akceptovat specifický Statut Myslivecké unie ČR, která je složena ze suverénních organizací a na venek ji společně zastupují pověřeni zástupci všech organizací sdružení v Předsednictvu výkonné rady. Předseda má podle statutu jen funkci řídicího interních jednání Myslivecké unie ČR. To ovšem od začátku pan předseda Záhorka odmítal respektovat a počínal si ve své funkci jako nedemokratický „úřední panovník“.

Od počátku nerespektoval schválený Statut; nerespektoval společná rozhodnutí Výkonné rady; vedl jednání, o kterých VR ani Předsednictvo VR vůbec nevěděly; přepracovával materiály, o nichž odborně neměl ani ponětí aj. Postupně se začalo ukazovat, že pan předseda rozhodně není odborník na myslivost a někteří představitelé myslivosti toho postupně začali využívat; resp., zneužívat. A tím se pochopitelně výrazně snižovala odborná prestiž celé Myslivecké unie ČR; kdy UMO ČR vypracovávala vždy vysoce odborné materiály a stanoviska.

Situace došla tak daleko, že 5.11.2010 všichni členové VR velmi důrazně vytkli panu předsedovi všechny jeho neobdobnosti, porušování Statutu a další excesy. Když pan předseda i po 5.11. v těchto svých krocích pokračoval, byl pouze vznesen návrh, aby Výkonná rada Myslivecké unie ČR požádala vedení AK ČR, aby ve funkci předsedy VR vyměnila ing. Záhorku za jiného svého zástupce. Nic více a nic méně! Což ovšem k smrti urazilo stále rostoucí ego ing. Záhorky, který následně velmi zkrlesleně informoval vedení AK ČR, které rozhodlo o ukončení spolupráce s Mysliveckou unií ČR. Když jsem několikrát jako výkonný místopředseda upozorňoval pana předsedu na jeho postupy a nedodržování pravidel a dohod, tak mi přímo řekl - "jsem předseda, tak si budu dělat, co uznám za vhodné; a pokud ne, tak odejdu z funkce a sebou strhnu pryč i komoru!"

Takže za vším stála pouze uražená ješitnost jednoho člověka, který byl prostě jen opojen svým novým postavením a tím, jak svou pozici v Myslivecké unie ČR v očích všech vyrostl, jak ho zvali na MZe aj. Takže to v žádném případě nebyl žádný názorový či jiný střet mezi AK ČR a Mysliveckou unií ČR; což dokazuje další zástupce AK ČR v Myslivecké unii ČR – pan ing. Neudörfl, který byl na rozdíl od pana ing. Záhorky odborně zemědělsky i myslivecky fundovaný, respektoval Statut a všechny dohody a byl názorově v souladu s činností Myslivecké unie ČR; a právě on ze znalosti věci vkládal do činnosti Myslivecké unie ČR velké naděje pro zemědělce v celé ČR. Podle mého názoru

bývalý předseda pan ing. Záhorka tímto svým krokem vystoupení z Myslivecké unie ČR, zásadně poškodil především zemědělce a vlastníky půdy v celé ČR, kteří měli šance získat v myslivosti a v honitbách opět své pozice.

A ani nemusím uvádět, jak tento pan ing. Záhorka dnes popisuje celou situaci - je to zase tradiční schéma dramatu o tom, "jak chudáka pracovitěho a obětavého Záhorku vyšťval ten zlý Řehák"!

A tak zemědělci a vlastníci-členové AK ČR mohou sami sledovat, kam je pan ing. Záhorka povede a hlavně kam je dovede! Máme informace o tom, že sbližování vedoucích představitelů obou organizací je v plném proudu; i když u vedoucích představitelů to sbližování bude velmi snadné – ale vytvářet láskyplné vztahy dominantních myslivců se chudáky zemědělci na propasti miliardových škod působených zvěří – to už bude jiný oříšek. Stále užší a pevnější kontakty i navázané osobní vztahy pana Záhorky s vedením myslivosti na MZe a v ČMMJ dávají jasnou odpověď, na co se mohou členové AK ČR-zemědělci a vlastníci těšit. Už víme i o tom, že AK jednala s úředníky MZe o tom, že zemědělce a vlastníky budou školit pracovníci MZe; dokonce i prý sám ing. Žižka! Prý v úzké součinnosti s odborníky z ČMMJ! Tak to se mají členové AK ČR skutečně na co těšit!

I dnes vzpomínám na jednání s ing. Záhorkou, který zásadně odmítal podepsat a odeslat dopis na MZe v němž Myslivecká unie ČR žádala o poskytnutí komplexních informací o veškerých dotacích a financování odvětví myslivosti ze státních prostředků. Pan Záhorka neustále odmítal odeslání tohoto dopisu s tím, že Myslivecká unie ČR tímto agresivním dopisem „vykopává s MZe válečnou sekeru“ případně „přilévá oleje do ohně“; a argumentoval, že když to financování myslivosti na MZe skutečně nebude v pořádku, budou se na nás tito úředníci myslivosti na MZe zlobit! A tak dopis s dotazem na toky dotací považoval za nepřijatelně agresivní právě představitel organizace, která sama organizuje blokády dálnic či zasypávání MZe hnojem.

Jsem přesvědčen o tom, že tímto postupem pan ing. Záhorka bohužel poškodil celý proces emancipace zemědělců a zemědělství v myslivosti! Protože - pokud se úředníkům MZe spolu s ČMMJ podaří zpomalit a zbrzdit celý proces emancipace zemědělců v myslivosti a vlastníci a zemědělství nenastoupí co nejdříve do svých pozic v HS i honitbách (nejpozději do roku 2013), které jim historicky patří, pak vše zůstane při starém a systém myslivosti může být v tomto stavu dalších několik desetiletí. Což je zřejmě významným cílem současných představitelů myslivosti.

Ale prostě – komu není rady-tomu není ani pomoci!

Ted' skutečně musím zase potvrdit Vaše slova o té pozici lidí z vedení Agrární komory ČR a jejich kontaktech na vedení ČMMJ. Do redakce M.I.S.u jsme totiž zřejmě omylem dostali několik velmi zajímavých e-mailů, které pan prezident AK ČR ing. Veleba zasílal vedení ČMMJ (Kostečka a Palas); a které zcela jasně prokazují eminentní snahu vedení AK ČR (možná výrazně ovlivněnou některými představiteli AK ČR-členy ČSSD) spolupracovat výhradně s ČMMJ (kde předseda=ČSSD). Jak to hodnotíte?

Jak jste nenápadně naznačil, i v tomto procesu odchodu AK ČR z unie hrály hlavní roli politické vazby a kontakty; zcela zásadní roli zde sehrály stranické vazby některých představitelů z vedení obou uvedených organizací. Ale je třeba správně číst celou situaci - pro Mysliveckou unii ČR je vystoupení AK ČR jen škoda; s AK ČR se mohlo udělat a prosadit více dobrých řešení pro myslivost. Ovšem zároveň je třeba zdůraznit, že toto vystoupení je daleko větší škodou a problémem především pro řadové členy AK ČR; protože právě oni mohli z této spolupráce v rámci Myslivecké unie ČR výrazně profitovat - tzn., odborně se naučit, jak získat pozice v HS; poznat, jak se dostat do pozice uživatele honitby či naučit se, jak účinně vymáhat náhrady za škody působené zvěří a v neposlední straně získat honitby na pozemích na nichž hospodaří. Pokud si snad představitelé AK ČR myslí, toto vše výše uvedené budou zemědělce skutečně objektivně učit lidé z vedení ČMMJ nebo z MZe – tak je to normální naivita a hluboký omyl!

Kdyby totiž měli lidé z MZe a z vedení ČMMJ skutečně upřímnou vnitřní potřebu pomoci vlastníků a zemědělcům v ČR, tak to přece mohli udělat sami hned po roce 1989! A já se vždy ptám - proč to neudělali už tehdy? Proč čekali až do roku 2009, až ten "zloduch Řehák" vymyslí a připraví Mysliveckou unii ČR a "zemědělskou politiku v myslivosti", a teprve když vše začalo existovat a fungovat a představovat pro úředníky myslivosti na OLH i pro vedení ČMMJ zásadní nebezpečí - tak najednou našly tyto subjekty ve svém srdci lásku k zemědělcům i vlastníků a začaly s nimi horečně spolupracovat!?

Dokonce mám v paměti vystoupení jednatele Kostečky na jednání o koncepci na MZe 18.11.09, kde veřejně uvedl, že největší organizací vlastníků honebních pozemků v ČR je právě ČMMJ. Ze strany zrovna těchto lidí je to jen další kamufláž a snaha postupně eliminovat aktivity vlastníků a zemědělců.

Jen poznámku. Snad jen „blouznivci našich hor“ si mohou vážně myslet, že - lesáci z odvětví lesního hospodářství budou upřímně podporovat snahy vlastníků zemědělských honebních pozemků, uživatelů zemědělských honebních pozemků a držitelů polních a smíšených honiteb – o jejich emancipaci v odvětví myslivosti a že jim dobrovolně předají celé řízení myslivosti v ČR! To je prostě nesmysl - a zemědělci i vlastníci budou muset o řízení a metodické vedení myslivosti velmi tvrdě bojovat!

Teď dále. Zaznamenal jsem i „expertní hlasy“, jak strašná ztráta je pro Mysliveckou unii odchod AK ČR. Možná se to tak jeví při pohledu zvenčí. Ovšem realita byla taková, že pan ing. Záhorka z AK ČR za celou dobu působení v Myslivecké unii ČR nevypracoval ani stránku nějaké odborného materiálu; nepředložil žádný konkrétní návrh či projekt; AK ČR se za celou dobu nepostavila vážou své organizace za jediný návrh pro myslivost a především pan ing. Záhorka "hnal" ze všech sil Mysliveckou unii ČR do područí současných představitelů MZe i ČMMJ.

I vedení ČMMJ si s vedením AK ČR od počátku spolupráce v rámci Myslivecké unie ČR dopisovalo. Jistý pan předseda si jistě vzpomene na svůj expresivní (urážlivý? sprostý?) dopis, který iniciativně zaslal na vedení AK ČR, aby jí odradil od vstupu do Myslivecké unie ČR (kde je na několika stranách popisován ten hrozný rozvraceč a ničitel myslivosti Řehák a popisován nulový vliv Myslivecké unie ČR, se kterou by se neměla AK ČR vůbec „kamarádit“; a že ČMMJ by byla lepším a větším kamarádem. A takto tvrdě se pracovalo řadu měsíců na tom, aby AK ČR vystoupila z Myslivecké unie ČR - a "začala se kamarádit" s jinými organizacemi.

Pro mě je to v této fázi už uzavřená záležitost. Já jsem pevně přesvědčen, že řadoví členové AK ČR brzy poznají na vlastní kůži skutečné plody spolupráce AK ČR s ČMMJ. Zemědělci-členové AK ČR z regionů mají tu výhodu, že se mohou svobodně účastnit odborných školení pořádaných renomovanou zemědělskou organizací - Asociací soukromého zemědělství ČR. Jinak je známo, že Myslivecká unie ČR veřejně zdůraznila, že AK ČR s ní může kdykoliv přerušenu spolupráci znovu a bez jakýchkoliv problémů navázat.

Já se musím vrátit k té úvodní části rozhovoru. Mluvili jsme o tom, že se Vám snaží někteří představitelé myslivosti vypálit cejch „rozvraceče a ničitele“ myslivosti. Ale když si přečtu některé současné názory některých představitelů myslivosti, tak zjistím, že opakují Vaše slova o krizi v myslivosti, o nutnosti řešení všech problémů v myslivosti o neschopnosti ČMMJ reformovat svou organizaci aj. Problém vidím v tom, že Vy tady 15 let veřejně upozorňujete, kritizujete i vznášíte návrhy na řešení všech problémů; jako jediný pranýřujete veřejně špatnou práci vedení MZe i vedení ČMMJ ještě v dobách, kdy si nikdo z myslivosti nedovolil ani hlesnout proti mocným z MZe i ČMMJ. Teď je tu najednou samý klubající se revolucionář a kritik poměrů, ale ani od jednoho jsem nikdy neslyšel, aby seriózně řekl – „souhlasím s oprávněnou letitou kritikou i názory APM ČR a Řeháka, kteří už před lety na rozdíl od nás viděli tu krizi a navrhovali moderní reformu myslivosti“; natož, aby to někdo přímo napsal. Co Vy na to? Jsou títo noví revolucionáři hluší a slepí, nebo spíš tak sklerotičtí, že si už nepamatují, co se v naší myslivosti po roce 1989 dělo?

Ale to se nebojte, že si títo lidé nepamatují, co bylo! Pamatují a hrozně dobře! Ale oni spíše spoléhají na to, že si myslivecká veřejnost nepamatuje jejich předchozí názory a stanoviska. Víte, to je dosti často typický rys naší české povahy – počkáme si hezky někde za rohem, jak ten boj dopadne a pak se přidáme k vítězi. A modlíme se, aby se místo nás našli nějakí parašutisté, odbojáři či bojovníci, kteří svou odvahou celému světu ukážou, jaký jsme národ statečných „pašáků“. I když drtivá většina národa přečká válku pěkně v klidu za pecí.

Máte úplnou pravdu a já také začínám v poslední době zjišťovat, že když se teď začíná karta obracet a kdekdo přiznává, že celá myslivost i ČMMJ jsou v krizi, tak se nám „z pomalu vychládajících i když donedávna ještě teplých pelíšků“ začínají klubat noví revolucionáři. Revolucionáři, kterým vůbec nevadí, že jen začínají opakovat to, co 15 let říká Řehák spolu s kolegy s Asociace profesionálních myslivců ČR - později i s kolegy z Myslivecké unie ČR (tzn., že odvětví

myslivosti je v dlouhodobé krizi a je třeba ho modernizovat a reformovat); ale to už jaksí opomíjejí ve svých disputacích zmiňovat.

Je tu, pro mě osobně, ještě jeden zajímavý aspekt celého problému. Jako Řehák – jsem celé roky od uvedených představitelů dostával nálepku „rozvraceč a škůdce myslivosti“; a bylo to jen a jen za to, že jsem si jako jeden z mála dovolil veřejně důrazně kritizovat poměry v odvětví myslivosti a neschopnost vedení ČMMJ i MZe; přičemž jsem vždy vedle kritiky navrhoval i řadu účinných řešení. A teď, když se najednou objevují noví kritici stávajících poměrů v myslivosti, tak tito experti už nejsou „rozvraceči a škůdci myslivosti“, ale jedná se o statečné seriózní kritiky neudržitelných poměrů v myslivosti. Možná v tom je nějaký rozdíl, ale já ho nevidím.

Takže se v této republice může klidně stát, že Řehák, členové APM ČR i organizace z Myslivecké unie ČR budou za rok jen nevěřicně koukat, že si to - za co oni celé roky osamoceně bojovali- pomalu rozkrádají bezskrupulózní „přikyvovači a obdivovatelé minulých poměrů“! Aby se mohli cpát na nová výhodná místa a pobírat tučné prebendy! Situace na FLD ČZU je toho jasným příkladem. Ale takový už je život. Já osobně doufám, že myslivci nezapomenou, kdo celé roky bojoval za reformu myslivosti a zlepšení jejich postavení.

No, to máte plnou pravdu. Mě poslal kolega myslivec dva příspěvky z posledního čísla časopisu Svět myslivosti 2010; jedním z nich je úvodník od prof. Koubka a druhý článek je o volbách do ČMMJ, jehož autorem je šéfredaktor dr. Vaca. Jako člověk, který už roky bojuje za reformu myslivosti, jsem byl trochu v šoku z neskrývaného pokrytectví těchto lidí. Pamatuji se na předchozí vyjádření prof. Koubka v tomto časopisu - o lidech (Řehák a kolegové z APM ČR), kteří dokonce navrhuji naprosto nesmyslné změny v myslivosti (reformu) a dokonce chtějí (!), aby myslivci z honiteb dostávali dotace na svou zábavu – což je nepřijatelné. A teď ejhle, najednou se nám rodí nový revolucionář Koubek! Pan šéfredaktor Vaca pak zcela náhodně dva měsíce před volbami dělá na 4 stránkách se svým spolužákem Kostečkou obsáhlý a dle formy propagandistický rozhovor, aby měsíc po volbách přišel s kritikou poměrů v ČMMJ. Nepřipadají Vám podobná jednání hodně farizejská?

Víte, zase musím opakovat, že to je prostě povahový rys podobných lidí. Podívejte se, co vlastně můžete očekávat od lidí jako je třeba Vámi zmiňovaný pan Koubek. Jaký asi může být morální profil člověka ozdobeného akademickými tituly, který sám v médiích s úsměvem přizná, že řadu svých vědeckých prací má postavenou na údajích a měření lebek a dalších částí těl z několika desítek nelegálně povražděných kriticky ohrožených rysů ostrovidů; člověka, který veřejně přizná, že ty části těl má přímo od pytláků, aniž by byl jen v jednom jediném případě tuto trestnou činnost nahlásil příslušným orgánům činným v trestním řízení!!

A nakonec z jeho prohlášení v médiích vyplývá, že to zřejmě byli sami myslivci, kteří ty rysy zabíjeli a jemu poskytovali! A pak si takovýto člověk se svým kamarádem Červeným ještě dovolují v médiích veřejně kritizovat myslivost a práci myslivců v ČR a označovat je za pytláky!/? Jaký může být morální profil člověka, kterého na MZLU v Brně vyhodili a odmítli mu realizaci habilitačního řízení pro nesplnění podmínek, ale on si sehnal vlivné kamarády na ČZU v Praze, kde mu klidně udělili „docentský titul“ i když to bylo v příkrém rozporu se zákonem i pravidly ČZU. Řekněte mi sám, za co pak stojí názory, stanoviska a mediální mudrování či moralizování takového člověka?

Přečetl jsem si tedy tento úvodník pana Koubka. Nebudu se vyjadřovat k tomu jeho oblíbenému „pel-melu“ o plískanicích, jeho intenzivních lovech, výřadech a alkoholu u myslivců; to je prostě jeho rádoby-bodrá klasika. Má tam však i dvě věci, které stojí za pozornost. První je to, jak se nám tento spolupracovník s pytláky najednou zajímá o to, že myslivci neumějí a nechtějí spolupracovat s vlastníky a uživateli honebních pozemků a copak jim kvůli tomu všechno hrozí! Je zajímavé, že po celých dvacet let své extrémně intenzivní lovecké činnosti si pan Koubek na vlastníky a zemědělce ani nevzdychl a byly mu jejich zájmy a pozice naprosto "ukradené"; a ejhle, on najednou „prozřel“!

Je příznačné, že se tento "expert" na myslivecký lov ani slovem nezmiňuje o tom, že je tady v ČR už nějaký rok nějaká UMO ČR či Myslivecká unie ČR, kde spolu spolupracují myslivecké organizace se zástupci vlastnických a zemědělských subjektů. Že by o tom pan Koubek nikde nikdy neslyšel? Já jsem přesvědčen, že o tom jistě slyšel, ale prostě jen nechce veřejně přiznat, že to on „neobjevil tu Ameriku“ vztahů myslivců s vlastníky a zemědělci, že tuto problematiku už dlouho před ním objevili jiní a už to aktivně řeší; a pan Koubek se chce zase přizívat na cizích nápadech a aktivitách.

Jinak v závěru svého úvodníku se pan "revolucionář" Koubek „statečně“ pouští do ČMMJ a „rozumbraduje“ o tristních výsledcích voleb a opětovné ztrátě možnosti změnit tuto organizaci. Je už to až komické, že se tento „bojovník“ pouští do této problematiky až po skončení sněmu ČMMJ; kdy „staronoví“ funkcionáři už zase sedí pevně ve svých sedlech. Pan Koubek -když už tak horečně touží po skutečných změnách v ČMMJ- by měl jasně vysvětlit, proč podobné články s drtivou kritikou vedení ČMMJ nenapsal spíše před volbami než až po volbách - tedy "s křížkem po funuse". Pak si může někdo myslet, že si hezky tiše počkal, až volby skončí vítězně a pak před mysliveckou veřejností pokrytecky moralizuje o tom, jak je to špatné, že je v sedle zase staré vedení. A myslivci si zřejmě mají říkat – „ten pan Koubek, to je ale pašák, ten to tomu vedení ČMMJ zase v těch novinách „natřel“!

Jen jednu poznámku. Na jednom celostátním pracovním zasedání na OMSu ČMMJ ve Žďáru nad Sázavou o problematice predátorů jsem ve svém vystoupení uvedl, že - "*tajné protiprávní rozvážení a rozšiřování rysů či vyder ekologickými subjekty na další území ČR může být v rozporu i s Listinou základních práv a svobod, protože ve svých důsledcích a následcích může tato protiprávní činnost ekologů a zoologů výrazným způsobem omezit aplikaci vlastnických a uživatelských práv vlastníků a uživatelů pozemků (což řada vlastníků pozemků, rybářů či uživatelů honiteb již tehdy jasně tvrdila)*". Přítomný pan Koubek tento názor tvrdě a hlasitě zkritizoval, důrazně hájil ekology a zoology a z tohoto jednání utekl. Tento pan Koubek pak v Brně navrhl svým kamarádům z Hnutí Duha, aby za tato "lživá protiekologická" slova navrhla Řeháka jako kandidáta na "Zelenou perlu roku 1998" - což jsou největší antiekologické výroky. A tak se nějaký myslivec Řehák ocitl v médiích ve společnosti dalších slavných nominantů - jako V. Klaus či M. Grégr; musím přiznat, že mě velmi potěšilo, že jsem v takové hvězdné konkurenci „Zelenou perlu roku 1998“ s převahou vyhrál!

No a tento stejný ekolog-zoolog-vášnivý lovec pan Koubek je dnes dokonce profesorem myslivosti; profesorem, který bez skrupulí spolupracuje s pytláky kriticky ohrožených živočichů! To se musejí naši bývalí myslivečtí odborníci a uznávané celebrity dnes "obracet v hrobech", kam to jejich myslivost dopracovala!

Ještě dokončím předchozí myšlenku. Zmiňoval jste ještě článek o sněmu ČMMJ, který vytvořil pan šéfredaktor Vaca. V něm se tvrdě opírá do voleb do vedení ČMMJ. Zde mám stejný problém, jako v případě pana Koubka – proč podobný kritický článek o poměrech v ČMMJ nepublikoval před volbami a proč takto kritizuje až „po boji“? Proč pan šéfredaktor Vaca tento svůj kritický článek o poměrech v ČMMJ nedal do svého časopisu už v září před volbami, místo oslavné -několika stránkové- propagace jednatele a spolužáka Kostečky; a tento rozhovor nezveřejnil až po volbách? I tento podivný postup "po boji" trošku kazí aureolu statečného hrdiny.

Co však musím považovat za naprostý úlet pana šéfredaktora je to, že do článku „Je pro naši myslivost důležité, jak dopadly volby v ČMMJ?“ zakomponoval i to, "co se dělo v poslední době v Myslivecké unii ČR"; kdy vůbec nechápu, co má činnost Myslivecké unie společného se sněmem ČMMJ? Pan šéfredaktor prokazuje velkou péči o to, jak se zachová Myslivecká unie ČR vůči ČMMJ; ale bylo by zajímavé zjistit, zda ho někdy napadlo, se této Myslivecké unie ČR na její názory a stanoviska prostě jako seriózní novinář přímo zeptat!? Navíc, když mu Myslivecká unie ČR oficiálně písemně nabídla kontakt pro komunikaci, dodnes nereagoval a raději spekuluje, co asi ta unie udělá. Potom se pan šéfredaktor místo otevřené novinářské práce pouští na tenký led jednání jen s někým a jakýchsi svých spekulací a závěrů bez znalosti věci; ale jak vidno, pan šéfredaktor má nějaký „blok“ a vedení Myslivecké unie ČR s žádostí o vyjádření či stanoviska prostě kontaktovat nebude a nebude. Možná se to pozdějilepší, ale dnes jde o to, že s podobnými lidmi a jejich přístupem je skutečně těžké něco skutečně řešit či s nimi otevřeně spolupracovat.

Tato slova mohu i z vlastní zkušenosti v celém rozsahu potvrdit. Ale teď dál. Jak tedy vidíte další vývoj v myslivosti? Jak budou postupovat lidé ze současného vedení myslivosti?

Jak budu postupovat já, to vím naprosto přesně. Budu ze všech svých sil prosazovat moderní reformu odvětví myslivosti – myslivost se prostě musí z gruntu změnit; budu se snažit, aby pokračoval proces emancipace zemědělců a zemědělství v myslivosti; udělám vše proto, aby se optimalizoval celý systém myslivosti a vlastníci a uživatelé honebních pozemků se naučili využívat schopné, pracovité a poctivé myslivce; budu dělat vše proto, aby se myslivost dostala na pozici plně konkurenceschopného

odvětví; budu prosazovat zahájení tvorby „Koncepce dlouhodobého rozvoje odvětví myslivosti v ČR“. Myslím si, že cíle tradičních bojovníků za obrodu naší myslivosti – APM ČR a členů Myslivecké unie ČR nebudou zas až tak moc odlišné.

Já mám sice jasno, ale problémem je, kam tu naši myslivost řídí a směřují naši současní myslivečtí představitelé. Já osobně jsem hodně znepokojený, a proto kritizuji a nabádám k nejvyšší obezřetnosti. Ono zde nejde jen o polemiku s nějakými jasnými záměry a cíli vedení myslivosti na MZe a vedení ČMMJ; ani nemůže jít, protože jsem se k žádným takovým jasným, veřejně prezentovaným, odborným a sofistikovaným záměrům nedopídlil. I v závěrech sněmu ČMMJ je jednou z priorit udržení současného stavu myslivosti. A tak, kde nejsou žádné záměry o budoucím vývoji odvětví, tam se skutečně nedá dost dobře o ničem jednat. A skutečně neznám odvětví, ve kterém by bylo jedním ze základních cílů - udržet stávající stav (mít podobné názory třeba v zemědělství, tak tu ještě dnes rucháme ruchadlem). Pro "vůdce" naší myslivosti je to však úžasně pohodlné "udržovat stávající stav", ale pro celé odvětví myslivosti i myslivce to může mít smrtící následky!

Ale i přes absenci jasných písemných názorů jsou zde určité vážné indicie či úniky fragmentů názorů, které se dají skládat a lze tak dospět k nějakým závěrům o záměrech těchto lidí. Můj přítel to popisuje jako stopy lišky ve sněhu; když je stopa jen jedna, nedá se poznat směr, kam liška směřuje; dvě stopy jsou už lepší, ale čím jich je víc - tak se směr pohybu stává přesnějším.

No, a když takové jednotlivé stopy pozorně sledujeme, registrujeme a vyhodnocujeme - tak nám směr nakonec ukážou.

A jak takové stopy-indicie vypadají?

Tak to si v Myslivosti přečteme projev pana vrchního ředitele z MZe ing. Žižky na jednání Sboru zástupců ČMMJ a dozvíme se, že tento vysoký státní úředník - dokonce veřejně volá "po eliminaci odlišných názorů v myslivosti" nebo volá po vytvoření jediné jednotné myslivecké organizace v ČR, kde bude muset být povinně ze zákona členem každý, kdo bude chtít dělat myslivost! Z toho je jasné, kam se ubírají myšlenky současných úředníků MZe, kteří zde v ČR chtějí se svými kamarády z vedení ČMMJ vytvořit totalitní povinnou organizaci -něco po vzoru jednotné Národní fronty - kam povinně naženou zpět všechny myslivce, aby jim všem z nejvyšších pozic opět neomezeně vládli.

Tak to se dozvíme, že po skončení volebním sněmu se vedení ČMMJ věnovalo intenzivním jednáním se svými kolegy ze Slovenska, kde mj. probírali i obrovské výhody povinné myslivecké komory; kdy na Slovensku "myslivecké komoře" i Slovenskému poľovníckému svazu vládnou stejní lidé! Z toho je jasné, že se v ČR už možná připravuje nějaká skupinka iniciativních poslanců, kteří předloží nenápadný zákon o povinné "Myslivecké komoře ČR"!

Tak to se dozvíme z vyjádření od předsedy ČMMJ ing. Palase, že by bylo třeba myslivost v ČR významně zjednodušit. Z toho vyplývá, že když ještě zjednodušíme dnes už hodně lovecky zaměřenou myslivost, tak už nám z té naší myslivosti opravdu zbude už jen ten lov.

Pak připraví MZe pod vedením ministra Šebesty "VIZI ZEMĚDĚLSTVÍ"; a my najednou zjistíme, že je v této "VIZI" na stránku rozpracován vývoj celého odvětví rybářství; v této VIZI má své místo i rozpracovaný vývoj odvětví včelařství - ale odvětví myslivosti jsme v této VIZI MZe hledali marně - ona tam prostě není! A vzhledem k tomu, že ing. Žižka i ing. Pondělíček museli dělat do VIZE za jejich úsek texty za odvětví rybářství a odvětví včelařství, tak prostě nemohli na odvětví myslivosti jen tak z ničeho nic zapomenout! A pokud nemohli zapomenout, tak tam myslivost prostě není úmyslně. A pokud tam odvětví není úmyslně, pak je jediným vysvětlením to, že s myslivostí jako odvětvím už MZe do budoucna nepočítá!! A v jakém případě by se s ní mohlo nepočítat - no, pokud by úplně z MZe vypadla. A jak by mohla vypadnout z MZe? No pokud by se změnila na systém "licenčního způsobu lovu" a pokud by stát státní správu myslivosti přesunul na ČMMJ - jak už veřejně požaduje Palas. Ano, pak by už ve VIZI ZEMĚDĚLSTVÍ MZE nemuselo být o myslivosti ani slovo!

Dále se „díky“ návrhu zákona z dílny vedení ČMMJ a postupu MZe v ČR prakticky zlikvidoval dlouhodobě realizovaný a progresivní systém „oblastí chovu jednotlivých druhů spárkaté zvěře“, který některé OMSy ČMMJ a okresní úřady dovedly na mimořádně vysokou odbornou úroveň. A proč se zlikvidoval? Protože někomu mohlo vadit, že "šťourové" z poradního sboru mohli "nakukovat" do jeho činností v jeho honitbě.

Mizerně připraveným zákonem se prakticky zlikvidovaly i tradiční „chovatelské přehlídky“, které měly šanci postupně zlepšovat disciplínu při lovu spárkaté zvěře. A proč se tyto pozitivní akce zrušily? To nevíme, ale celé „řešení“ vyhovuje především ortodoxním lovcům, kteří nemají rádi, když jim

někdo při jejich loveckých aktivitách „kouká pod prsty“ a pak jsou při kontrole a hodnocení MěÚ veřejně odhaleni, jací to jsou vlastně "myslivečtí a lovečtí experti".

Pak se najednou dozvíme o úvahách a návrzích předsedy ČMMJ Palase - že by státní správa myslivosti mohla klidně přejít pod ČMMJ a jak by stát "panečku" ještě ušetřil! Protože by myslivcům a uživatelům honiteb radikálně stouply náklady a poplatky – ty by vybírala ČMMJ a zůstaly by jí na profinancování jejich provozu! A tak by mělo současné vedení ČMMJ "v hrsti" prostřednictvím povinné "myslivecké komůrky" všechny myslivce v ČR a prostřednictvím státní správy na OMSech i celou myslivost v ČR! Doufám, že se podobné totalitní nápady nebudou vůbec líbit vlastníkům a uživatelům zemědělských honebních pozemků a držitelům polních a smíšených honiteb a nejméně budoucím tisícům myslivců z těchto řad!

Pak najednou na nějaké odborné akci vystoupí ředitel odboru myslivosti na MZe ing. Pondělíček, který klidně prohlásí, že ministerstvo odmítá myslivecký chov prasete divokého, které je podle něj třeba jen zabítet a zabítet. Pak ještě tvrdě kritizuje budoucí používání pomůcek a zařízení pro bezpečný lov v noci! Pak se ale nelze divit krizi v odvětví myslivosti, když mu velí podobní "odborníci"!

A když pak tyto jednotlivé „kroky a stopy“ vidíme pohromadě, tak se nám postupně začíná ukazovat směr pochodu a skutečné cíle našich představitelů!

Za ty uplynulé roky jsem se přesvědčil, že tito lidé ve vedení odvětví myslivosti nemají dostatečné odborné dispozice pro vypracování a řízení dalšího rozvoje odvětví myslivosti; proto preferují jednoduchá, rychlá a jim pochopitelná řešení. A proto není žádná náhoda, že volají po zjednodušení celého systému myslivosti. Neumějí vést a řídit svou organizaci, ze které jim odejde skoro polovina členů; tak to jednoduše vyřeší tím, že prosadí povinnou komoru a naženou tam zpět všechny myslivce.

Není náhoda, že stále častěji zaznívají z různých stran názory, že náš systém složité myslivosti je už přežitek a je třeba prosadit nějakou přijatelnou jednoduchou formu „licenčních způsobů lovu“. A máme tady zase další zjednodušení systému myslivosti.

A toto "super zjednodušení" je přece nesplněný sen celé řady lovců zvěře. Tzn., žádné honitby, žádní myslivečtí hospodáři, žádné myslivecké stráže, žádná pravidla, žádné zařazování do jakostních tříd, žádné plánování, žádné oblasti chovu, žádná omezení, žádný systém kontrol a hodnocení – prostě si lovec koupí 10 povolenek na srnce obecného pro daný kraj a od 16.5. si na celém území kraje může lovit - kde ho to jen napadne.

A když si tomu přidáme plány pana Žižky a vedení ČMMJ na jednu jedinou mysliveckou organizaci-komoru s povinným členstvím (kterou pochopitelně oni povedou) a máme tu jednu z velmi pravděpodobných variant budoucího vývoje naší myslivosti. A sami si rozhodněte - jak se Vám líbí??

Prosím počkejte, to je snad nějaká hodně neuvěřitelná varianta?

Já bych se nenechal zmýlit! To si o povinné myslivecké komoře (pod vedením funkcionářů ze SPZ) mysleli myslivci na Slovensku taky – a podívejte, kde jsou dnes! Proto se nenechme ukolébat tím, že tak totalitní zákon není možné v ČR přijmout; a všichni buďme ve stěhu a tvrdě dejme našim představitelům najevo, že "tudy cesta nevede". Ne nadarmo pořád mluví někteří představitelé ČMMJ a MZe o vzorech ze Slovenska a Polska, kteří podle nich přišli na to, jak udržet „stávající optimální stav v myslivosti“ (což v překladu znamená mysliveckou nadvládu v myslivosti a nad myslivostí).

No moment, jakou mysliveckou nadvládu v myslivosti a nad myslivostí? Co to je?

Podívejte, už jsem několikrát mluvil o tom, že zdravý vývoj pro odvětví myslivosti je ten, kde jsou kompetence optimálně rozděleny mezi všechny zainteresované subjekty – tzn., vlastníky honebních pozemků – uživatele honebních pozemků – držitele honiteb – uživatele honiteb a myslivce. Nezdravý pokřivený vývoj je ten, kde si stávající myslivci myslí, že v tomto systému myslivosti mohou dlouhodobě existovat jen sami; kdy vlastníci či uživatelé honebních pozemků jsou tam jen proto, aby jim udělali a pronajali honitbu - a hotovo. A snahy zkombinovat slovenský systém s povinným členstvím v jedné organizaci a polský systém s odtržením systému myslivosti od vlastníků a uživatelů honebních pozemků jsou sice moc líbivé pro stávající myslivce, ale je to smrtící pro budoucí optimální vývoj myslivosti.

Takže Vy svými slovy říkáte, že co je dobré pro současné myslivce, to ještě nemusí být dobré pro samotné odvětví myslivosti?

No samozřejmě! Podívejte se na vývoj v posledních 20ti letech a zamyslete se nad tím, kam se dostala naše myslivosti. Zhodnoťme si každý sám za sebe, zda dnes skutečně platí to, že myslivost se od lovu liší tím, že vedle lovu realizují myslivci i celou řadu pozitivních činností pro rozvoj přírody a myslivosti. V každé honitbě si mohou myslivci vzít list papíru, rozdělit ho čarou na polovinu; na jednu polovinu pak napíší, co dělají v souvislosti s lovem a zvěří, která je předmětem lovu; na druhou polovinu pak to, co dělají pro přírodu a druhy zvěře, které nejsou předmětem lovu. A pak se jasně ukáže, do jaké míry jsou naše činnosti myslivecké či lovecké.

Je mimo jakoukoliv pochybnost, že právě v dnešní době nastal stav (vysoké početní stavy populací spárkaté zvěře, miliardové škody na lesích a v zemědělství, trvalé snižování odborné úrovně realizace výkonu práva myslivosti aj.), který možná vyhovuje mnohým uživatelům honiteb-myslivcům, ale nepochybně škodí celé myslivosti a jejímu optimálnímu rozvoji.

Proto je mi celkem jedno, co o mých reformních aktivitách říkají někteří představitelé myslivosti na MZe a ČMMJ. Kdo četl zmiňovaný rozhovor ing. Kostečky ve SM, nemohl si nevšimnout toho, jak pan jednatel žehral na to, že myslivci-členové ČMMJ jsou pasivní a jak nechtějí navrhnout řešení a diskutovat o vývoji v myslivosti. A to je právě ten problém! Vedoucí představitelé myslivosti na MZe a ČMMJ tam skutečně nejsou proto, aby jen dělali nějaké ankety mezi myslivci a tahali z nich rozumy, jak si oni představují vývoj v myslivosti a pak dělali jen to, co jim někdo poradí!

O mě tito lidé říkají, že mám diktátorské praktiky a pořád prosazují své názory. Pochopitelně, že pokud nějaké odborné názory na řešení krize v myslivosti mám a jsem přesvědčen o jejich odbornosti a účinnosti, pak je prostě důrazně prosazují. Já jsem ze „staré“ školy a mám názor, že vedoucí představitel myslivosti (na MZe i ČMMJ) není ve vedení proto, aby chodil na žranice, konference, slavnosti, na lovy zvěře zdarma ve státních honitbách nebo aby na naše náklady létal po světě – představitel vedení myslivosti či organizace je představitelem především proto, aby vedl. Aby vedl odvětví či svou organizaci a říkal, kam se má jít a co se má dělat - tak, aby v myslivosti v ČR vše hezky fungovalo; což si však vyžaduje drobnost - aby na to měl takový představitel odborně a manažersky.

Je naprosto zcestné čekat, že členská základna přijde s nějakými komplexními nápady a vedení bude dělat jen to, co si členská základna přeje či sama vymyslí; tak to prostě nikdy a nikde nefungovalo a fungovat nebude. Ona totiž i členská základna může mít různé nápady, které mohou i škodit svému odvětví. Proto si státy, skupiny lidí či organizace dávají do svého čela ty nejlepší z nejlepších, ty nejschopnější z nejschopnějších; aby mysleli, vymýšleli a vedli národy či organizace. Pokud jsou však v čele národa, odvětví či organizace lidé nedostatečně chytří, nedostatečně odborně zdatní a nedostatečně schopní, tak se to prostě dříve nebo později prokáže. Třeba tím, že z organizace odejde polovina členské základny nebo že se odvětví dostane do dlouhodobé krize.

No a tito nedostatečně schopní lidé na to své neovládání reagují nejprve tak, že dělají, že se vlastně nic neděje a že je vše v nejlepším pořádku; a přitom se snaží likvidovat jakoukoliv kritiku od schopných, aby nebylo moc veřejně vidět, kam až to dopracovali.

Když už jim to v jejich odvětví či organizaci dál nejde, pak se pokusí vše nějak změnit. Ale protože nejsou odborně i manažersky schopní něco skutečně moderně reformovat, tak to prostě zjednoduší. Pak tito neschopní z odvětví odstraní vše pro ně složité (jako management jednotlivých druhů zvěře /příroda si sama pomůže/; oblasti chovu /zbytečnost/; péče o zvěř /příroda si sama pomůže/; systém kontrol a hodnocení /zbytečné komplikace/; mysliveckou veterinární medicínu /příroda si pomůže/; aj.); přičemž naše současná myslivost se zjednoduší tím, že se prostě změní na jednoduchý systém licenčních způsobů lovu.

A problémy ve své rozpadající se organizaci vyřeší její představitelé tak, že se přes Parlament ČR nějak „prolobuje“ povinná myslivecká komora s nimi v čele – a o budoucnost myslivosti i organizace je postaráno.

A jejich "zjednodušující reforma" tím bude zahájena. Pak se zjednoduší naše myslivost na nějakou formu licenčních způsobů lovu a bude hezky všechno hotovo! A koho nakonec už vlastně bude zajímat, že to stálo život naší tradiční myslivosti?! A jsem u toho současného vývoje naší myslivosti.

Zřejmě mám zastaralou představu o tom, že vedení čehokoliv nemá jen čekat, co mu někdo poradí; opravdové vedení má být schopno samo vést i řídit a ukazovat-vypracovávat směry dalšího pochodu.

A pokud představitelé na MZe či ČMMJ tak neumějí či nechtějí činit, pak nemají ve vedení vůbec co pohledávat!

No Vám se to mluví, ale taková funkce jednatele ČMMJ není žádná legrace! Ono to zvenčí vypadá jednoduše, ale realita je možná jiná! Já náhodou vím, že máte i s tím jednatelem ČMMJ nějakou zkušenost?

Já jsem tady o tom nechtěl vůbec mluvit. Ale dobře. Nejdříve musím uvést, že jsem řádným členem ČMMJ a jsem pojištěn u pojišťovny Halali; a proto jsem přesvědčen, že mám právo kritizovat všechny nedostatky i nešvary v naší organizaci a dělat vše pro jejich odstranění. Nejsem tedy jen člen nějaké jiné organizace, který se naváží do nějaké ČMMJ! Já naopak kudy chodím, tudy přemlouvám našťvané členy ČMMJ, aby nevystupovali z této organizace, ale abychom si v ní udělali konečně pořádek. Je třeba udělat vše proto, aby se i ČMMJ reformovala. Podívejme se zpět do historie, jak vypadala ČMMJ před rokem 1948. To nebyla žádné levicová platforma, kde vládly prověřené dělnicko-rolnické kádry, jako po roce 1948! To byla organizace, kde byli podnikatelé, bankéři, sedláci, majitelé lesů, úředníci, obchodníci, živnostníci aj.; tzn., lidé, kteří v té době realizovali mysliveckou činnost, vlastnili či užívali honitby. A kolik se v této organizaci udělalo do roku 1948 práce! A kdo bude v ČMMJ za deset let, pokud se do myslivosti vrátí vlastníci a uživatelé honebních pozemků či držitelé honiteb? No logicky zase podnikatelé, bankéři, sedláci, majitelé lesů, úředníci, obchodníci, živnostníci aj. Nelze se vzdát snah o reformu ČMMJ, protože myslivost potřebuje silnou mysliveckou organizaci.

A teď k tomu jednatele. Já jsem spolu s ing. Kostečkou a dalšími kolegy dělal výběrové řízení na jednatele ČMMJ. Připravil jsem si celý projekt dalšího rozvoje celé ČMMJ s plánky, schémata, organizačními strukturami, tabulkami a grafy. Každý uchazeč měl 15-20 minut na prezentaci svých představ; do tohoto limitu se většinou vešli. Já jsem to nestihl ani za hodinu.

Navrhoval jsem ihned změnit organizační strukturu celé ČMMJ - hlavně vytvořit krajskou úroveň a dát jednotlivým krajům velkou autonomii. Navrhoval jsem přiblížení se k lidem; tzn., že by pracovníci OMSů úřadovali jeden den v týdnu v každém sídle ORP bývalých okresů, kde by byli v těsnějším kontaktu se členy. Navrhoval jsem novou strukturu myslivecké rady; kam by si každý kraj zvolil své dva zástupce a nikdo by do toho krajům nemluvil. Dozorčí rada - prakticky stejný systém - za každý kraj jeden zvolený zástupce do DR. Což by znamenalo konec volebních sněmů a zákulisních tahanic! Tak by měl každý kraj jistotu, že si tam nominuje toho, koho skutečně chce, že bude mít každý kraj trvalý přehled co se na ústředí děje a že bude moci veškeré dění ovlivňovat. Navrhoval jsem, aby z důvodu spravedlnosti měl každý kraj volební a rozhodovací mandát podle počtu členů v rámci kraje.

Za zcela zásadní návrh jsem považoval vytvoření systému, jak dostat finance do organizace. Navrhoval jsem vytvořit projekt na získávání finančních prostředků, ze všech tuzemských i zahraničních zdrojů - po vzoru ochrany přírody, která prostě dovede zajistit dostatek prostředků. Navrhoval jsem, aby ČMMJ vyvíjela patřičný tlak na MZe a prosazovala neustálý nárůst dotací plynoucích do myslivosti; když to umí vedení Českého rybářského svazu či Českého svazu včelařů, proč to neumí vedení ČMMJ? Prospělo by to myslivosti i zvěři a v ČMMJ by byly peníze.

Upozorňoval jsem, že vedení musí jezdit po regionech a přesvědčovat myslivce o nutnosti modernizace celého odvětví i o tom, proč je dobré být řádným a aktivním členem ČMMJ. Upozorňoval jsem na to, že by pro organizaci bylo optimální, aby v čele byli i skutečně schopní manažeři, kteří prokázali, že řídit dovedou; tzn., kdo úspěšně řídí firmu s dvěma tisíci zaměstnanců, tak lehce "ukočíruje" i ČMMJ. Zdůraznil jsem, že doba funkcionářů či politických prominentů ve vedení musí definitivně skončit. Atd. atd.

Prostě jsem toho navrhl docela dost. Asi po hodině prezentace (která členy myslím zaujala) se se mnou komise rozloučila a já šel. Pak jsem se dozvěděl, "že to bylo hodně dobrý", ale že byla vůle vedení ČMMJ dát prostor vhodnějšímu kandidátovi. Velmi mě potěšilo i to, když jsem se dozvěděl průběh myslivecké rady, kde se rozhodovalo o jednatele, kde prý pan profesor Hromas hřímal - "*jen si tam dejte toho Řeháka a uvidíte; za pár měsíců budete poslouchat Vy jeho a ne on Vás!*"

No a to bylo všechno. Vedení ČMMJ vybralo dle svého nejlepšího svědomí nejvhodnějšího kandidáta a ten vykonává funkci jednatele.

Ještě mám jeden dotaz. Několikrát jste použil výraz „myslivecký management přírody“. Co si pod tím mají čtenáři představit?

Několikrát jsem uvedl, že od roku 1990 intenzivně pracuji na projektu moderní reformy odvětví myslivosti v ČR. Součástí tohoto projektu reformy bylo založení APM ČR i později vznik Myslivecké unie ČR; součástí reformy bylo prosazení vzniku samostatného odboru myslivosti na MZe; prosazení státní myslivecké politiky ČR; stejně jako prosazení samostatného univerzitního studijního mysliveckého oboru „provoz a řízení myslivosti“. Teď se snažím prosadit, aby MZe konečně povolilo a akceptovalo můj návrh na vytvoření ministerské komise na tvorbu „Koncepce dlouhodobého rozvoje myslivosti v ČR“. Připravil jsem i rozjel projekt na „emancipaci zemědělství a zemědělců v myslivosti“; jehož součástí je, aby řízení myslivosti na MZe přešlo od odvětví lesního hospodářství pod odvětví zemědělství; případně aby mělo jistou autonomii.

Promiňte, ale když to tak poslouchám, to je na "rozvraceče a likvidátora myslivosti" docela slušný kus práce. Jen tak na okraj, už si někdo všiml toho, jak vlastně ten „rozvraceč myslivosti“ Řehák nenápadně, zato však zásadně hýbe už 15 let celým odvětvím myslivosti v ČR?

Já si myslím, že ten kdo má přehled o dění v myslivosti, ten si nemohl nevšimnout. Myslivci odkázaní na informace v mysliveckých časopisech nemohou vědět nic, protože tam se publikují jiné optimistické a radostné články. Ale nechme to být, ona historie sama ukáže, co kdo skutečně udělal a jaký byl skutečný význam jeho práce pro rozvoj myslivosti. Už jen to, že se o mých aktivitách skoro nic neví, je důkaz o tom, že jsem více pracoval ve prospěch myslivosti než na propagaci své práce. Tento rozhovor je vlastně první veřejně prezentovaný materiál, kde jsem se tak "rozjel" s propagací své práce a svých názorů.

Ale promiňte, přejděme raději k tomu „mysliveckému managementu přírody“, protože to je mé milované dítě. Jsem prvním autorem, který někdy v polovině devadesátých let začal používat pojem „management“ v souvislosti s myslivostí; někteří nejvyšší představitelé myslivosti z toho dostávali výrazku, že zatahuji do naší krásné myslivosti nějaká "cizácká" slova. Ale já jsem skutečně nenašel žádné adekvátní "vlastenecké" slovo, které by lépe než slovo „management“ vystihovalo celé široké spektrum mysliveckých činností realizovaných v přírodě.

Nejprve jsem začal používat pojem „myslivecký management zvěře“. Ale to bylo málo, protože myslivci kdysi pečovali i o krajinu; proto jsem to rozšířil na pojem „myslivecký management zvěře a krajiny“. Ale i to se ukázalo jako nedostatečně široké a nedostatečně výstižné; proto jsem skončil na pojmu „myslivecký management přírody“.

A tak jsem nazval i mnou navrhovaný nový moderní systém myslivosti – „myslivecký management přírody“. Tak by měla vypadat a fungovat naše nová myslivost. Vycházel jsem z toho, že potenciál našich skutečných myslivců je velký a není dostatečně využitý; vycházel jsem z toho, že i když je stávající systém zastaralý a málo funkční, tak některé základní historické principy naší myslivosti jsou tak úžasně progresivní, že zastihují současný systém ochrany přírody. No a tak jsem vypracoval systém, kdy myslivost a myslivci v rámci moderního „managementu přírody“ nejen, že nebudou své odvětví zjednodušovat, ale že naopak mohou realizovat celou řadu náročných činností, dosud realizovaných ochranou přírody.

Tím by se budoucí odvětví myslivosti i myslivci stali (vedle zemědělců a lesníků) dominantními subjekty celého managementu přírody. Takže, ne žádný ústup, zjednodušování systému, rušení oblastí chovu, rušení chovatelských zásad aj., ale dynamický rozvoj celého odvětví, nástup vlastníků a zemědělců i zásadní posílení pozic moderní myslivosti i myslivců. A to vše postavené na základních principech – celouzemní realizace mysliveckého managementu přírody a územní odpovědnost za realizaci mysliveckého managementu přírody. Tedy moderní systém permanentního, komplexně a systémově realizovaného mysliveckého managementu celé přírody.

Ochraně přírody už celosvětově dochází dech a dost se svými tristními výsledky diskredituje; v přírodě si „vyzobává“ nejcennější prvky, na které navíc aplikuje totální ochranu „s vyloučením veškeré veřejnosti a na zbytek území kašle; ostatní občany staví do pozice potencionálních škůdců přírody, kteří za pár let nebudou smět jít ani do lesa na houby; a pokud ano, tak bude stát na kraji každého lesa pokladna s "ochranářem", který bude za vstup vybírat poplatek (jako dnes platí vodáci na Vltavě).

Zatím co náš systém myslivosti má honitby po celém území státu; v nich jsou desetitisíce kvalifikovaných a státní zkouškou přezkoušených lidí; navíc, za každou honitbu státu někdo konkrétní zodpovídá. Proto navrhuji - rozšířme v myslivosti spektrum myslivecko-ochranářských činností,

vytvoříme systém finanční pomoci státu pro tyto činnosti, reformujeme příslušné právní předpisy a jsem přesvědčen, že tento „český model moderní myslivosti“ můžeme vyvážet do celého světa.

Tak si prostě představuji moderní myslivost pro 3. tisíciletí! A udělám všechno pro její prosazení. Je to totiž jediná záchrana pro to, aby tisíce let trvající myslivost přežila další století!

Safra, to zní dosti rozumně, hodně bláznivě a velmi naléhavě! Ale domníváte se, že s tím budou myslivci souhlasit?

Víte, byl bych nerad, aby to zaznělo nějak špatně. Ale v obecné rovině řešeno - já docela kašlu na to, co si o tom kdo myslí, pokud je to někdo - kdo moc nemyslí! A je jedno, zda je to myslivec, zemědělec, vlastník pozemku či ministerský úředník. Na reformě dělám už dvacet let, myslím, že je celý tento navržený systém dobrý a může naší myslivost postavit (ve vší skromnosti a doslova) na pozici světového lídra v moderní myslivosti; kam se budou jezdit učit zájemci ze všech kontinentů, protože tento systém je univerzální - využitelný kdekoliv. O tomto systému jsem přesvědčen, že to je možná nejlepší cesta pro budoucí myslivost. Navíc jsem zatím od roku 1989 neslyšel nebo nečetl žádný jiný návrh pro budoucí moderní rozvoj myslivosti a zatím mě nikdo relevantními argumenty nepřesvědčil, že se v těchto svých návrzích mýlím.

Takže budu prosazovat tuto moderní reformu myslivosti formou moderního „mysliveckého managementu přírody“, i kdyby byli všichni myslivci v ČR a všechny další subjekty proti. A změnit to může jen to, když mě někdo na základě akceptovatelných argumentů přesvědčí, že tento můj projekt je kravina. Ale myslivost musí jít dopředu, protože toto přešlapování na místě posledních dvacet let může mít (ale už spíš má) na budoucnost myslivosti neblahý dopad.

A navíc. Říkáte – myslivci s tím nebudou souhlasit! Ale já musím přesvědčit o nezbytnosti moderní reformy myslivosti především skutečně rozhodující subjekty, na nichž bude reforma postavena – tzn., vlastníky honebních pozemků, uživatele honebních pozemků, držitele honiteb a budoucí uživatele honiteb. A my myslivci si musíme co nejdříve uvědomit, že prostě v systému myslivosti nejsme a nebudeme ti, okolo nichž se bude „všechno točit“; a kteří budou o všem rozhodovat. A pro naši budoucí činnost bude jen dobře, když si co nejrychleji uvědomíme, že jsme „jen“ ti, kteří si možná pronajmou honitbu (když na to budeme mít; budeme odborně zdatní i poctiví a držitel honitby s tím bude souhlasit) nebo budeme nabízet své odborné myslivecké služby uživatelům honiteb. To je prostě realita, která takto v myslivosti fungovala stovky let. Provozní myslivci-specialisté nebyli nikdy v historii žádné panstvo, které mělo honitby a lovilo trofejovou zvěř aj.; myslivci byli vždy odborně zdatní, výkonní a panstvem uznávaní odborníci - ale byli to služebníci!

To sice taky zní celkem logicky, ale už slyším ten řev myslivců! Nemyslíte, že většině myslivců bude trvat hodně dlouho, než se s tímto vývojem smíří a než si zvyknou na změnu svého postavení? Jak znám některé myslivce, tak se s tím nesmíří nikdy.

Víte, zase musím mít poznámku. Už jsem říkal, že dnes vše záleží jen na jednotlivých myslivcích či jejich kolektivech v jednotlivých honitbách. Myslivcům totiž nesmí vůbec trvat dlouho - akceptovat tuto novou realitu. Čím dříve ji pochopí a přijmou za svou, tím mají větší šanci v nějaké formě pokračovat v myslivosti. Pokud si však budou na tyto uváděné změny svého postavení zvykat dlouho a nebudou se s nimi chtít smířit, může se klidně stát, že v polovině roku 2013 zjistí, že si „jejich“ honitbu pronajal jiný zájemce a oni už se nemají s čím smířovat nebo na co si zvykat.

Když už mluvíme o té nespokojenosti myslivců, myslíte, že my myslivci dáváme najevo svou nespokojenost v pravých věcech a v pravou chvíli?

Ale naprosto ne! Podívejte se na vývoj v posledních dvaceti letech, jak jsme my myslivci dali najevo svou nespokojenost a své požadavky? Nijak! Dokonce jen můj náznak o nějakém tlaku na stát se bere jako něco, co by mohlo trvale poškodit nás myslivce a myslivost. Postupně jsem se přesvědčil, že to je tak trochu chytristika představitelů myslivosti a některých lidí z vedení ČMMJ; proč by bojovali s vedením MZe či poslanci PSP ČR za práva myslivců a myslivosti, když se s nimi mohou kamarádit a jezdit na konference, kongresy, výstavy, rauty a lovy. A myslivcům v honitbách se prostě "nakuká", že můžeme být rádi, že máme myslivost a honitby - a že máme raději mlčet jako ryby nebo nám to všechno ještě ti "zlí zbohatlíci" seberou. A my už roky "držíme hubu" a jsme rádi, jak nás ti naši představitelé chrání "ode všeho zlého"! A proto nemáme v myslivosti -v porovnání se zemědělstvím- vůbec nic! Myslíte si, že by dnes měli zemědělci korunu dotací, pokud by pořád tvrdě

nebojovali a čekali na svých statcích na to, co jim tento stát milostivě přidělí? Bylo by už dávno po zemědělství!

A tady v myslivosti pořád někdo "omdlívá", když Řehák tvrdě kritizuje práci MZe a také to jak macešsky se k myslivcům stát chová; že prý je to agresivní a pro chudáky ministerské úředníky urážlivé! Ale problém je v tom, že by se s ministerskými úředníky měli o každou korunu dotací pro myslivost "řezat" právě představitelé ČMMJ. Proto jsem veřejně kritizoval i nástup předsedy Palase, protože jsem si nedovedl představit v praxi, jak pan hejtman kraje přijede ve svém naleštěném AUDI a bude osobně organizovat protestní shromáždění myslivců před MZe nebo bude osobně organizovat blokádu dálnice za prosazení oprávněných požadavků myslivců v ČR. S ministerstvem má bojovat předseda ČMMJ i jednatel, který je tam placený právě proto, aby se rval s MZe i se státem za své členy a jejich zájmy a ne proto, aby vypomáhal s odlovem zvěře v honitbách po celé ČR. Jistě, kolegiální pomoc v plnění úkolů v odlovu je jistě důležitá a přispívá ke snižování stavů zvěře, ale důležitějším úkolem jednatele je sehnat 500 mil. korun na činnosti v odvětví myslivosti a pomáhat kvalitně řídit svou organizaci.

V prosazování svých požadavků jsou myslivci jednou z nejméně schopných skupin občanů v ČR. A stačí se jen podívat ke kolegům v rybářských či včelařských organizacích - co jsou kvalitní a obětaví funkcionáři těchto organizací schopni zajistit pro své členy!! A proč to u nich jde - a u naší ČMMJ a myslivců to roky nejde?

Proč to tedy podle Vás v myslivosti nejde?

Snad to je z našeho rozhovoru jasné! Protože se o myslivce a myslivost nikdo nestará, nikdo jim nepomáhá a nikdo se za ně nerve! Ale kdyby se o myslivce a myslivost její představitelé jen nestarali, to by ještě šlo. Ale jsou případy, že je ještě poškozují - pokud použiji mírný výraz.

Typický příklad je zcela neuvěřitelná nedávná kauza "prohlížečů ulovené zvěře". To je příklad toho, co myslivci-uživatelé honiteb v ČR všechno vydrží!

O co jde? EU vydala nařízení o zvláštních hygienických pravidlech o potravinách živočišného původu. A pozor! Hned v článku I. je uvedeno, že se toto nařízení EU nevztahuje na myslivce (lovce), kteří dodávají malá množství zvěře nebo malá množství masa z této zvěře konečnému spotřebiteli či místnímu maloobchodu, který je pak dodává přímo konečnému spotřebiteli. Což je drtivá většina uživatelů honiteb v ČR. Ovšem náš státní orgán - Státní veterinární správa "zavětril kořist" dalších kompetencí a kontrol a dozorů a mastných školení. Proto se tento státní subjekt vykašle na to, co nařizuje "nějaká" EU a do svých právních předpisů na úseku veterinárním si klidně zapracuje tento "prohlížečský nesmysl" - jako zákonnou povinnost pro všechny uživatele honiteb v ČR. A už to frčí! Školení zástupců 5.700 uživatelů honiteb v hodnotě cca 28 mil. korun nějakým podivným způsobem bez výběrového řízení získá jeden veterinární subjekt. Když tento subjekt nemá žádnou konkurenci, tak si nasadí nehoráznou cenu za dvoudenní školení - "lidových" 4.500.- korun. Celý projekt je vehementně podporován jak úředníky myslivosti na MZe, tak i vedením ČMMJ. Uživatelé honiteb pak jsou upozorňováni (na hranici mezi strašením a vyhrožováním) co se jim všechno stane, když nebudou mít v honitbě "prohlížeče"! Na celé kauze finančně participuje i ČMMJ, které to celé vlastní školení organizačně zajišťuje. A na školeních přednášejí pracovníci SVS. A tak jedinou obětí této hezky koordinované "akcičky" byli chudáci uživatelé honiteb, kteří pak za celé toto zbytečné školení zaplatili "jako mourovatí". Na některých okresech se dokonce uživatelům doporučuje, že je třeba, aby pro jistotu byli v honitbě prohlížečové dva. Což je na honitbu lidových 10.000 Kč.

A přitom i z odborného pohledu je to tak kardinální nesmysl a pitomost, že to snad nemá v myslivosti obdoby. Ptal jsem se řady absolventů těchto "školení" copak mají na té zvěři prohlížet a hledat. Snad nějaké vnější či vnitřní parazity? A které? Někaké nemoci? A jaké? Nikdo mi nebyl schopen odpovědět. Zajímá mě se o to, copak bude prohlížeč hledat u zvěře o půlnoci, za sněhu či deště, svítíce si "čelovkou"? A když dá lovec vnitřní orgány v noci do igelitového pytle - co pak asi na té hroudě vnitřních orgánů se ztuhlou barvou, obalené v hlině a jehličí bude druhý den "prohlížeč" hledat?? Celá kauza "prohlížečů" je prostě jen totální nesmysl, a to nesmysl, který má jen přinášet veterinární správě další kompetence a karabáče na myslivce a hlavně "buzerovat" uživatele honiteb a tahat jim z kapes další a další peníze!

Když jsem byl v roce 2009 jako ředitel odboru myslivosti na konferenci EU o prohlížečích v Kongresovém paláci v Praze, byli zde zástupci členských států EU. Většina přítomných delegátů tento "prohlížečský úlet" decentně popsala jako nesmysl, který oni ve svých státech nebudou vůbec

realizovat. Pikantní bylo, jak se zástupci ČR v čele s iniciátorem MVDr. Vodňanským trapně pokoušeli "evropě" vysvětlit, proč dělat povinné prohlížeče, když je to blbost a nařízení EU to vůbec nepožaduje. V živé paměti (včetně pořízeného zápisu) mám vystoupení MVDr. Vodňanského, který evropským delegátům v jednom svém referátu popsal velmi barvitě, jací jsme my myslivci v ČR neuvěřitelná "prasata", jaké máme nehygienické zvyklosti a jak příšerně zacházíme s ulovenou zvěří; většina našich přítomných odborníků z ČR se za vystoupení toho pána upřímně styděla. A tak se delegáti z členských států EU dozvěděli od pana Vodňanského o tom, že "ti čeští myslivci vůbec po lovu nevyvrhují bažanty a zajíce a nechávají v nich (čuňata!) vnitřnosti i několik týdnů - a pak tuto zvěř i konzumují"!! Nebo, že je v české myslivosti běžná praxe okrádání výkupních organizací tak, že myslivci nalévají do tělních dutin spárkaté zvěře vodu, kterou nechávají zmraznout a tak okrádají!! Opravdu - byla to "fantastická reklama" naší myslivosti a práce nás myslivců!!

O přestávce jsem stál nedaleko diskutujícího MVDr. Vodňanského, který nějakým veterinárním kolegům líčil - jaký je ten nový ředitel odboru myslivosti Řehák ohromný idiot, který mu kritizuje a bourá jeho školení „prohlížečů“; a uvedl, že už na MZe učinil příslušné kroky, aby byl ředitel Řehák od "problematiky prohlížečů" odstaven! Když pak toho idiota spatřil tři metry od sebe, byl dosti zaskočen. Tak jsem se hned MVDr. Vodňanského zeptal, kolik má k dispozici dokladů o úmrtích a těžkých zdravotních problémech spojených se zvěřinou z myslivosti za posledních 50 let - řekl, že žádné. Zeptal jsem se, proč se musí "prohlížeč" u nás realizovat? Řekl, že je to nařízení EU. Když jsem mu odcítoval článek I. tohoto nařízení, z něhož je jasné, že se nevztahuje na naše uživatele honiteb - řekl, že on spolu s lidmi ze SVS chtějí, aby ČR byla první a nejvýznamnější v Evropě. Když jsem mu za přítomnosti jeho kamarádů ze SVS položil otázku, proč se toto školení v ČR anoncuje jako povinnost pro uživatele honiteb (se všemi případnými sankcemi), tak mi na to odpověděl - "tato školení prohlížečů povinná nejsou, a já za to nemohu, že jsou ti myslivci tak blbí a chodí tam"!

A tak se dodnes nikdo nezeptal vedení myslivosti na OLH MZe (třeba pana náměstka Nováka a jeho podřízeného Žižky), jak to, že jako ústřední orgán státní správy myslivosti dovolil veterinářům dát si do svého zákona ty nesmysly s "prohlížeči", když nařízení EU výslovně uvádí, že se to na drtivou většinu uživatelů honiteb v ČR nevztahuje? Dodnes se nikdo nezeptal vedení ČMMJ, jak to, že lidé z jeho vedení nehájili zájmy svých členů a tvrdě neodmítli tento skandální postup MZe i SVS. Dokonce v této kauze zazněly i hlasy o tom, že uvedení úředníci a funkcionáři mohli postupovat v této věci záměrně s jasným cílem.

A tak zůstane faktem, že bylo a je v příkrém rozporu s nařízením EU zatěžováno a obtěžováno 5.700 uživatelů honiteb v ČR, kteří za tuto naprostou zbytečnost doslova "vyhodili a vyhodí" 30-50 milionů korun. A tak jediným přínosem kauzy "prohlížeč" bylo to, že na této zbytečnosti a nesmyslu někdo velmi dobře vydělal!

A co na to uživatelé honiteb-myslivci? Nic, nic a nic!! Jen se disciplinovaně dostavili a poctivě zaplatili! A takto pečují představitelé myslivosti na MZe a ČMMJ o "své ovečky" v honitbách a takto chrání je i jejich zájmy!!

Můžete mi uvést i nějaký příklad překonaných názorů či zastaralosti naší myslivosti?

Těch příkladů zastaralosti je celá řada a v každém oboru myslivosti. Snad jeden problém za všechny. A tento problém je mým velmi oblíbeným tématem. Takže – myslivost, resp., myslivecká legislativa v poslední době hodně kulhá za technickým a technologickým vývojem zbraní a dalších pomůcek k lovu, monitoringu i ochrany zvěře v honitbách. Jedná se o celé spektrum pomůcek a přístrojů umožňujících pozorování a lov zvěře v noci za snížené viditelnosti.

Existují u nás konzervativci, kteří tyto přístroje šmahem odsuzují a ohánějí se přítom tradicemi a jakýmisi „šancemi zvěře“; dokonce se vztyčeným prstem zdůrazňují, jak budou tyto přístroje zneužitelné k pytláctví. Naposledy to byl ředitel odboru myslivosti z MZe ing. Pondělíček, kdy na jednom odborném semináři odsuzovat tyto přístroje a pomůcky z výše uvedených konzervativních důvodů!

Problém je v tom, že tito pánové si pořád pletou myslivost s nějakým sportem, kdy je povinností lovce dát zvěři jakousi šanci! To je právě ten rozdíl mezi jejich a mými názory. Já považuji myslivost za těžkou, odborně náročnou a zodpovědnou činnost, v níž stát zákonem určuje uživatelům honiteb řadu úkolů – i v oblasti odlovu spárkaté zvěře. Zatížení krajiny je dnes už tak extrémní, že veškerá spárkatá zvěř je zvěř noční a za dne je skoro nemožné ji ulovit (pokud ji jako idiot nehoním ve sněhu z houštiny do houštiny). Pak si ale nějakí troubové dají do zákona zastaralé ustanovení platící 40 let o

zákazu lovu spárkaté zvěře v noci či o zákazu některé techniky – i když je už v době schvalování zákona jasné, že toto ustanovení prostě nikdo nemůže dodržet – pokud chce splnit plán lovu. Pak se ještě zakážou i další způsoby lovu a nové moderní pomůcky. A zase se „plácá“ o nějakých šancích zvěře a tradicích. Zatímco pytláci tyto vymoženosti techniky už roky vesele využívají.

Dovedu si představit, že v době vynálezu optického „puškohledu“ také křičeli staří myslivci, že je to nemyslivecká zvrhlost a že se zvěři nedává žádná šance. A podobné to jistě bylo i v době kdy luky a kuše začaly vytlačovat palné zbraně.

Podle vývoje expanze člověka do přírody je třeba se smířit s tím, že za pár let bude myslivecký lov a monitoring zvěře čistě noční záležitostí. A maximálně kvalitní pomůcky k pozorování a lovu zvěře v noci budou nezbytnou a zcela normální pomůckou každého moderního myslivce. Jenom hlupák může obhajovat stávající systém, kde myslivci zoufalí z nesplnění plánu lovu používají klasické „puškohledy“ a na poli, v lese či na vnadišti ve tmě odhadují co je která černá hromada za kategorii zvěře a kde asi má „předek“ a kde „zadek“. A mnozí pečlivě zkoumají, zda ta „pohybující se hromada“ není nakonec nějaký dědek, paběrkující na poli kukuřičné klasy! A toto je podle konzervativců ta „správná tradiční myslivost“? Ty stovky či spíše tisíce kusů postřelené černé zvěře proto, že myslivec neviděl dokonale na lovenou zvěř. To množství nebezpečných situací, kdy myslivec střílí prakticky do tmy a na slepo.

A tak jedním z nenahraditelných atributů mnou navrhované moderní myslivosti je – moderně vzdělaný, moderně myslící a moderně vybavený myslivec, který při lovu pomocí nejmodernějších pomůcek přesně specifikuje lovený kus zvěře a přesně i maximálně bezpečně ho usmrtí. Pan ředitel Pondělíček a jemu podobní by si měli co nejdříve uvědomit, že naše myslivost (o moderním mysliveckém managementu přírody nemluvě) skutečně nejsou žádným sportem ani jakousi dobrodružnou hrou!

A nebezpečí zneužití této techniky pro potřeby pytláctví? Každý praktik přece ví, že myslivci pohybující se celé noci po honitbách vybavení touto technikou – to je ta nejlepší obrana před případnými nelegálními lovci (cizími i z vlastní honitby)! A myslivci i myslivecké stráže vybavení touto technikou budou významným omezujícím faktorem i pro páchání dalších nelegálních činností v přírodě – nikdo si nebude ani v noci jistý, kým je pozorován.

Jediné koho upřímně lituji, jsou milenci – ani ti si už nebudou moci být v noční přírodě ničím jisti.

No, a teď prosím něco alespoň trochu optimistického na závěr.

Nezlobte se, pane šéfredaktore, ale myslím, že celý náš rozhovor byl velmi optimistický. Pro každého, kdo jen trochu pragmaticky uvažuje, musí být dobré především to, že známe příčiny hluboké krize v naší myslivosti a umíme je systematicky specifikovat. Optimistické přece je i to, že víme, kdo je za tento dlouhodobě kritický stav odvětví zodpovědný. No a optimistické je přece i to, že známe i cestu z této hluboké krize a víme jak realizovat reformu v celém odvětví formou moderního „mysliveckého managementu přírody“.

Tragédie pro budoucnost myslivosti a důvod k pesimismu by bylo, pokud bychom dnes byli se stavem myslivosti spokojeni a plácali bychom se pochvalně po ramenou, „jak nám to v té myslivosti klapě“! Což je to, co už roky dělají právě někteří lidé z vedení myslivosti na MZe a ČMMJ.

Já už dvacet let poctivě pracuji pro reformu a tím i záchranu myslivosti; a na konci každého roku si přeji, aby se ten nový nastupující rok stal právě tím reformním mezníkem v historii naší myslivosti, aby se už konečně podařilo prosadit moderní reformu myslivosti a zachránit tím myslivecké dědictví našich předků pro další generace.

A ať se konzervativci neradují, že zatím pevně sedí na svých pozicích a tím svým nicneděláním rok za rokem ničí naši myslivost. Ujišťuji všechny, že budu maximálně důrazně prosazovat moderní reformu myslivosti a zlepšovat postavení myslivců a myslivosti klidně dalších dvacet let! A věřím, že jednou vše spolu s dalšími reformisty prosadíme!

A proto přeji všem „reformistům“, kteří to myslí s myslivostí upřímně, aby se nenechali nikým a ničím zastrašit ani otrávit, aby vytrvali a důrazně podporovali reformu myslivosti. Přeji všem „konzervativcům“, kteří nevidí či nechťejí vidět problémy v krizi zmítané myslivosti, aby konečně prohlédli a také oni podpořili reformu myslivosti.

A přeji si, aby do myslivosti nastoupilo co nejvíce nových myslivců z řad vlastníků a uživatelů honebních pozemků-zemědělců, kteří si do ní přinesou vztah k půdě a lásku k přírodě a zvěři na ní žijící, aby měli i nově koncipovanou myslivost rádi a podporovali ji.

A vzkazuji všem, kteří pro své především lovecké zájmy chtějí „zjednodušovat systém myslivosti“ a prosazovat licenční způsoby lovu; všem, kteří chtějí „eliminovat v myslivosti jiné názory“ a připravují vznik jediné ze zákona povinné myslivecké organizace; všem, kteří z blbosti či záměrně mohou či chtějí zlikvidovat naši tradiční myslivost - že se naštěstí v současnosti stále rozšiřují řady nás myslivců-reformistů, kteří budeme prosazovat reformu a nikdy nedovolíme likvidaci tohoto našeho odvětví myslivosti.

Tak jsme se tak nějak přirozeně i trochu optimisticky dostali do finále tohoto našeho rozhovoru. Musím přiznat, že toho mám plnou hlavu a budu si to muset všechno promyslet a zvážit. Je toho tolik, že bychom tady asi mohli sedět do konce víkendu a nebyli bychom hotovi. Věřím, že si o tom Vašem projektu moderního „mysliveckého managementu přírody“ brzy někde něco kompletního přečteme. Myslím, že by to rozhodně rozšířilo řady reformistů.

Tak mi zatím nezbyvá, než jménem redakce M.I.S.u poděkovat panu ing. Liborovi Řehákovi za podnětný a jistě zajímavý rozhovor a popřát mu, ať vydrží a nepovolí. Podle mě je jednou z posledních nadějí naší myslivosti.

Po dnešním rozhovoru jsem přesvědčen, že teď budou mít někteří lidé z vedení myslivosti na MZe i ve vedení ČMMJ hodně ztíženou práci přesvědčovat mysliveckou veřejnost o tom, jakýže je ten ing. Řehák neodborný a neschopný rozvraceč a škůdce myslivosti. Možná si řada myslivců uvědomí, zda tomu není právě naopak! Pro redakci M.I.S.u je nejdůležitější to, aby tento rozhovor v odvětví myslivosti něco vyvolal – a je celkem jedno, zda kladné či záporné emoce a reakce. Hlavní je, aby se v myslivosti konečně začalo otevřeně a důrazně diskutovat o myslivosti a jejím budoucím osudu.

Děkuji Vám.

Já si závěrem dovolím Vám i celé redakci M.I.S.u poděkovat za možnost si hezky otevřeně popovídat. A Vám i všem subjektům zainteresovaným v myslivosti přeji nejen pevné zdraví a krásné pohodové svátky, ale především to, aby rok 2011 byl už konečně rokem zahájení moderní reformy myslivosti.

Děkuji a „Moderní reformované myslivosti zdar!“